SORIN PETRESCU

TRILOGIA BAU-BAU-BAU!

VOLUMUL 1

WAW! CE BAU-BAU!



BUCUREȘTI
2011

Sorin Petrescu

TRILOGIA BAU-BAU!
VOLUMUL I
WAW! CE BAU-BAU!

SORIN PETRESCU

TRILOGIA BAU-BAU-BAU!

VOLUMUL I

WAW! CE BAU-BAU

BUCUREŞTI
2011

Ilustrația copertei: Horia Crişan
Tehnoredactor: Cornelia CATRINA

ISBN 978-973-0-11497-3

Această carte a fost sponsorizată de SC INTERSID SRL, Bucureşti,
CUI: RO6805913, J40/26613/94.
„Sănătate la vârful degetului!”

Tuturor celor care nu şi-au pierdut sufletul de copil

CUPRINS

CAPITOLUL 1

LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ, VOI CEI CARE CITIȚI ACUM

În care cititorul este pus în fața faptului împlinit

Aşa cum nimeni nu poate să îşi aleagă părinții, acelaşi nimeni nu poate să îşi aleagă nici copilăria. Unii copilăresc la oraş, alții la țară, unii într-un copac, alții într-un tomberon, în sfârşit, unii copilăresc prin hornuri, iar alții prin cârciumi.

În ceea ce-l priveşte pe Alimpie Turț (căci din cauza lui scriu eu cartea asta, altfel aş copilări şi eu în voie pe unde aş apuca), ei bine, Alimpie Turț copilărea într-un țintirim. Şi nici n-ar fi avut cum altfel, din moment ce tatăl său, Oplenință Turț, era gropar în cimitirul „Drum Bun" din Sculători, iar mama lui, Panahida Popoiu-Turț, se ocupa cu pregătirea coroanelor de înmormântare şi cu vânzarea lumânărilor. Ca să nu mai amintim de bunicul său, Copârşel Turț (tatăl lui Oplenință Turț, dacă v-ați prins) care vindea sicrie şi scria cruci în acelaşi cimitir (de unde i se trăgea şi porecla de *scriitoru'*). Cât despre certificatul de naştere al lui Alimpie, care fusese completat pe formularul unui certificat de deces, nu vom spune deocamdată nimic, întrucât funcționarul care încurcase formularele nu s-a trezit din beție nici până la ora asta.

Când tatăl lui Alimpie l-a luat în dimineața aceea cu el să-l ajute să pregătească un cavou pentru un nou locatar, ce urma să se mute cât de curând acolo, nu ştia că avea să-i schimbe pentru totdeauna viața. Şi chiar dacă ar fi ştiut, tot l-ar fi luat, întrucât în ziua aceea avea foarte mult de lucru.

La cei 12 ani ai săi, Alimpie era destul de înălțuț, cu părul adunat în vârful capului (întrucât era tuns de mătuşa Lințolia Săpun, care – am uitat să vă zic, că m-ați luat prea repede – se ocupa cu spălatul şi pomădatul cadavrelor)... unde ajunsesem... că de aia nu poate omul să spună o poveste, îl tot întrerupeți... a, da, aşadar, Alimpie avea părul adunat în vârful capului. Nasul, în schimb, semăna grozav cu un cartof pregătit pentru piure, iar ochii stăteau aşa de depărtați unul de celălalt, încât până şi ochii unei găini puteau părea saşii în comparație cu ai săi. Dar ce îi cucerea pe toți era gura lui cu buze roşii şi groase din care scotea la răstimpuri un zgomot ce aducea cu pufăiturile unui câine care fumează pipă. Gâtul scurt şi umerii rotunzi erau completați de un trup mai degrabă firav şi de nişte picioare lungi care s-ar fi potrivit la fix unui bâtlan pe varză. Alimpie nu era frumos, dar avea un farmec al lui care atrăgea deopotrivă colivăresele şi cerşetorii.

Nu ştiu dacă e momentul acum, şi prea puțin îmi pasă, să vorbesc aici de sora lui Alimpie, Sapiența, mai mică cu un an, dar mai isteață cu doi decât fratele ei. Ca să zic totuşi două cuvinte, bagă la cap că cei doi se înțelegeau foarte bine, se iubeau şi se ajutau de parcă nici n-ar fi fost frați. Cu toate astea, în dimineața aceea, Sapiența nu era alături de Alimpie, fiind chemată de mătuşa Săpun să țină furtunul.

– De ce... bip... stai cu degetul în gură? Pune şi tu mâna, că de aia te-am luat, nu să... bip... cu el în gură, spuse Oplenită Turț, scărpinându-se în cap cu o mână şi cu cealaltă uitându-se la fiul său rămas în uşa cavoului.

Aici trebuie precizat că, de când îi fusese luat un interviu de către un reporter de televiziune şi văzuse reportajul cenzurat la emisiunea în care apăruse – „Groparii națiunii" –, Turț tatăl îşi înlocuia înjurăturile şi blestemele cu particula „bip", dovedind o bună cunoaştere a metodelor de montaj.

– Doamna profesoară de anatomie ne-a spus să nu punem mâna pe oase de mort că facem boli urâte, se confesă Alimpie, scoțându-şi totuşi degetul din gură.

Opleniță Turț rămase o clipă gânditor, după care duse mâna stângă la buzunarul din spate ca după o carte. De acolo scoase însă o sticlă de turț din care se aghesmui afirmativ. Opleniță Turț nu emitea niciodată o idee nouă, fără să ceară înainte şi părerea tăriei al cărei nume îl purta.

– Doamna voastră profesoară..., începu el.

Iar de aici urmă un şir nesfârşit de bipuri asupra cărora n-are rost să insistăm.

Mai de voie, mai de nevoie, Alimpie luă mătura pe care tatăl lui i-o întindea imperativ, coborî scărița ce ducea în locaşul de veci şi începu să adune într-un colț oasele şi fragmentele de stofă care rezistaseră trecerii implacabile a anilor. Căci, dragii meu cititori, e momentul să aflați că nu numai cei vii ca voi se schimbă odată cu scurgerea timpului, ci şi cei morți – nimic nu rămâne la fel pe acest pământ.

Fiind însă oarecum inteligent, sau cam aşa ceva, ca să-şi mute simțurile de la mirosul scârnav şi de la vederea acestor urme ale trecerii anilor, Alimpie prinse să se gândească la ceva frumos. Mai întâi îi veni în cap revista pe care-o găsise la bunicul său, Copârşel, şi ale cărei poze înfățişau o mulțime de femei pregătite să te bage în mormânt. Apoi, gândul îi trecu la ciocolata pe care reuşise s-o subtilizeze, cu o zi în urmă, din pupitrul colegului său de bancă şi pe care o înlocuise cu o bucată de rahat uscat de câine, terciuit şi învelit profesional în staniolul original, şi se opri, în fine, la filmulețul cu Disneyland pe care-l văzuse la televizor, după ce părinții săi se culcaseră (adică foarte devreme, având în vedere numele de familie).

Marile idei vin când şi unde nu te aştepți. De unde ştim noi că telegraful nu s-a născut în vreme ce Morse stătea pe tron în urma unei constipații cu orez mexican, sau că Montgolfier nu a inventat balonul cu aer cald după ce băiatul lui a rămas a treia oară repetent în clasa întâi?!?

În clipa în care Alimpie evocă filmulețul cu Disneyland, cerul se întunecă pe neaşteptate şi un fulger uriaş brăzdă bolta, urmat de un tunet atât de puternic, de parcă Pământul ar fi fost lovit cu un baros cosmic. Dacă vom citi prognoza meteo din acea zi, vom vedea că dezlănțuirea ploii nu a avut nicio legătură cu ideea care se împleticea în acel moment printre neuronii din creierul lui Alimpie. Dar dă bine într-o carte!

Alimpie îşi înălță privirile inspirate către cer, şi, bineînțeles, nu văzu decât tavanul cenuşiu al criptei. Asta nu putea însă să-i ucidă ideea care, lucru destul de curios la el, se ținea cu ghearele să nu fie dată la o parte.

– Alimpie! îl strigă tatăl lui de afară, ițindu-şi capul liliachiu şi desfigurat la una dintre ferestruicile cavoului.

Imaginea lui Oplenița la geamlâc l-ar fi înspăimântat pe oricine s-ar fi aflat în momentul acela în cavou, şi dacă acel oricine ar fi suferit şi cu inima, nici n-ar mai fi fost nevoit să se întoarcă acasă, având în vedere locul în care ne aflăm. Pe Alimpie, care copilărea de mic prin țintirim, nu numai că nu-l sperie, dar chiar îi stimulă ideea care prindea contur cu fiecare minut ce trecea.

– Alimpie! urlă din nou tatăl lui, de astă dată ciocănind în gemuleț cu un deget cât pulpa lui Alimpie. Alimpie, de ce te-ai închis acolo? Deschide... bip... tu nu vezi că stau în ploaie?

Într-adevăr, din cine ştie ce rațiune, Alimpie închisese uşa cavoului şi lăsase şi zăvorul. Aici trebuie precizate două lucruri: 1. Un cavou nu trebuie să aibă un zăvor pe dinăuntru, pentru că morții nu prea au de ce să se închidă peste noapte, dar cavoul ăsta avea, şi 2. Alimpie lăsase zăvorul din obişnuință, pentru că, pe lângă multe alte obiceiuri proaste, îl avea şi pe ăsta: cum vedea un zăvor, îl lăsa. Deci chestia cu „din cine ştie ce rațiune" nu ține.

– Alimpie, dacă nu eşti încă mort, pregăteşte-te să fii! bipui pentru a treia oară tatăl lui, însă abia acum Alimpie se lăsă convins şi, deşi cu părere de rău, ridică zăvorul.

În prag, Oplenița Turț se holba la el de parcă i-ar fi deschis chiar mortul care ocupa locaşul. Era ud din cap până în picioare, iar silueta lui neagră care se profila pe cerul plumburiu, agitând în

mâna stângă o lopată cu urme de pământ, îi aduse aminte lui Alimpie de un joc video. Mai ales atunci când, în spatele tatălui apăru o altă siluetă, şi mai diformă dacă aşa ceva era cu putinţă, cu o pelerină largă şi cu un joben răpciugos, la care era aninată o pană de curcan.

– Bruhaha! Loc, loc, faceţi loc! Pârtieeee! strigă cea de-a doua siluetă.

Tatăl lui Alimpie se întoarse doar pe jumătate, după care, scoţând un răcnet care, iertată-mi fie apropierea, sculă şi morţii din morminte, se prăbuşi literalmente în cavou, mai să-l strivească pe Alimpie. Care Alimpie avea de-acum ideea lui strălucită gata ambalată.

– Ce l-a apucat? întrebă Copârşel Turţ, căci el era silueta cu pelerină şi joben răpciugos. Cumva, date fiind consecinţele, s-a aruncat din nou în cap într-o groapă, crezând că e piscină? mai întrebă el, dovedind o bună cunoaştere a obiceiurilor locului.

Copârşel Turţ avea ochi de broască, nas de porc, gură de cămilă, urechi de cocoş şi un trup pe care l-ai fi putut confunda cu uşurinţă cu un cuier avangardist. Şi, nu se ştie de ce, aproape la fiecare frază folosea expresia „date fiind consecinţele" fie că avea, sau nu legătură cu subiectul.

Tatăl lui Alimpie se ridică în patru labe (dat fiind că-şi ţinea sticla de turţ în buzunarul in spate, cădea întotdeauna numai în faţă) şi stuchi antideocheant.

– Zău, tată, zise el, ţi-am mai spus să nu te mai strecori aşa prin spatele meu că... bip...

– Iete! exclamă bunicul lui Alimpie, Copârşel Turţ. Că tu nu mă sperii când te bagi dimineaţa la mine în pat.

E adevărat că acest episod se întâmplase o singură dată, cu mult timp în urmă, şi se datorase faptului că, ieşind pentru fireşti nevoi la buda din curte, şi aflându-se încă sub efectele binefăcătoare ale spirtului, Oplenită încurcase drumul de întoarcere şi se culcase în patul propriului său tată. Când, a doua zi dis-de-dimineaţă, s-a trezit cu el alături, bunicul lui Alimpie şi-a blestemat amarnic prostia de a fi chemat la el o femeie aşa de

urâtă. De atunci, Copârşel Turț încuia în fiecare seară uşa de două ori şi ascundea cheia în urna cu cenuşa răposatei neveste.

– Trei generații de Turț, date fiind consecințele, exclamă Copârşel plimbându-şi cu mândrie ochii bulbucați de la fiu la nepot, de parcă abia atunci ar fi observat lucrul ăsta. Oplenință, nu crezi că ar trebui sărbătorit?

Inutil de spus că atât bunicul, cât şi tatăl lui Alimpie găseau cam 523 de ocazii pe zi pentru a sărbători câte ceva. Iar într-un cimitir, slavă Domnului, prilejuri sunt destule.

– Îmi amintesc că tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte, spuse Copârşel, sugând vițeleşte din sticla cu numele familiei, adică străbunicul tău, Alimpie, şi bunicul tău, Oplenință, s-a speriat într-o zi aşa de rău de maică-mea, că nu s-a mai trezit din beție patru luni de-a rândul.

– Cum îl chema pe străbunicul? întrebă Alimpie, deşi îl interesa lucrul ăsta tot atât de mult cât îl interesează pe un hipopotam câte cocoaşe are cămila.

După un moment de ezitare, bunicul aruncă o privire tulbure prin cavou, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească numele cerut scrijelit pe vreun perete, cum mai întâlneşti îndeobşte prin locuri de taină. După care îşi ridică jobenul şi se uită în el, de parcă ar fi ascuns acolo, cu mult timp în urmă, un bilețel cu numele căutat. Cum nici asta nu rezolvă problema, îşi puse jobenul răpciugos la loc pe cap şi oftă adânc.

– Adevărul e că avea un nume foarte ciudat! spuse el, de parcă Oplenință, Copârşel sau Alimpie ar fi fost nume din cale-afară de comune. Dar, date fiind consecințele, mi-am amintit de sperietura asta a lui care l-a adus într-o stare de țăcăneală perpetuă.

Deodată, Alimpie simți un impuls interior. Pentru o clipă crezu că trebuie să se ceară afară. Dar, nu! Pasămite ideea lui, văzându-l aşa lipsit de inițiativă, prinsese să-i tragă la ghionți, doar că, în loc să îi tragă în creier, îi trăgea în burtă. Momentul era cât se poate de propice. Alimpie îşi luă ideea... inima vreau să spun... în dinți şi porni la atac.

– S-ar putea face o grămadă de bani cu sperieturile astea, spuse el.

Se lăsă o tăcere de mormânt. (Vă las pe voi să ghiciți de ce folosesc expresia asta.)

Îndeobşte există câteva cuvinte şi fraze-cheie care, odată rostite, au efectul unui ciocan repezit în moalele capului. „Bani" face parte din această categorie, alături de: „Dă-mi carnetul de note", „O săptămână nu stai la calculator", „Mâine vin la şcoală la tine", „Mi-a dat telefon diriginta ta" sau „E al treilea an când îmi spui că ai trecut în clasa a cincea"!

Oplenită şi Copârşel încremeniră în pozițiile inițiale: primul cu sticla la jumătatea drumului spre gură, al doilea cu ochii la jumătatea drumului spre sticlă. Alimpie făcu o pauză de efect şi continuă, scoțând din arhivă vocea nevinovată, gen „nu am fost eu ăla":

– Mâine-seară aş putea aduce aici pe toți colegii mei.

Primul care mişcă fu Oplenită. Când venea vorba de datorie, trecea peste orice obstacol. Îşi revenea chiar şi din cea mai cumplită beție.

– Şi vrei să-i îngrop eu pe toți?

Alimpie era obişnuit cu gândirea tatălui său. În lupta dură dusă cu concurența (adică cu cei de la crematoriu, care îl lăsau adeseori pe Oplenită fără obiectul muncii), nu de puține ori tatăl său spunea gluma lui favorită: „Arză-i-ar focu'!", după care râdea o zi şi o noapte de bancul făcut, oprindu-i pe trecători sau pe vizitatorii din cimitir ca să le împărtăşească şi lor din bogăția spiritului său.

– Îi aduc ca plătitori de bilete, nu ca locatari, spuse Alimpie. În ultimul timp, se uită doar la filme horror. Le-aş putea oferi unul pe viu, aici.

Se întrerupse pentru a privi la tatăl lui care, în acel moment, în semiîntunericul din cavou, arăta atât de hidos, încât ar fi făcut până şi pe cel mai înrăit criminal din lume să se baricadeze în celulă. Deşi obişnuit cu meniul, Alimpie simți un fior uşor urcându-i pe şira spinării, vertebră cu vertebră.

– Vă dau la fiecare, spuse el, căutând să-şi stăpânească tremurul vocii, câte un sfert din vânzarea biletelor. Va trebui însă să fiți şi voi pe aici, să aibă de ce se speria mai zdravăn.

Atât bunicul, cât şi tatăl lui Alimpie luară cuvintele lui ca pe un compliment. La urma urmei, nu e de colea să joci într-un horror şi să mai fi şi plătit pentru asta.

– S-o aducem şi pe soră-mea, pe Linţolia, propuse Opleniţă, făcând dovada că înţelegea prea bine ce va să fie acela un horror.

– Eu ştiu? ezită să ştie Copârşel, cunoscut ca un mare zgârcit care nu voia să-şi împartă câştigul cu nimeni. Mă rog, dar, date fiind consecinţele, să-i spunem că e sarcină de serviciu.

– Nu mai ţine, spuse Oplenită, fiul lui Copârşel şi tatăl lui Alimpie, dar şi fratele Linţoliei. Aşa i-am spus şi când am pus-o să ţină locul bunicii lu' primaru' în sicriu, că... bip! nu mai ştiau ăia unde-o puseseră pe răposata. Şi m-a prins când primeam eu banii.

– Pe mama nu o luăm? întrebă Alimpie, gânditor.

– Nu, răspunse prompt tatăl său. Dacă bea ceva, face urât şi începe să bip! adăugă el, de parcă, în ceea ce-l privea, starea de trosneală îl făcea să respecte la literă codul bunelor maniere.

– Mama nu bea deloc, îşi aminti Alimpie.

– Tocmai! îl lămuri tatăl său.

– Cât timp o să ţină filmul? întrebă bunicul lui Alimpie, frecându-şi explicativ degetul mare de arătătorul de la mâna dreaptă.

– Maxim două ore, se făcu Alimpie că nu pricepe aluzia.

– Bagă verbul! nu se lăsă însă Copârşel, executând acum acelaşi gest şi cu degetele de la mâna stângă.

Tatăl lui Alimpie nu mai era nevoit să vorbească sau să facă vreun gest. Sclipirile din ochii lui poncişi ţineau loc de orice gest fără echivoc. Prins la înghesuială, Alimpie trecu la obiect:

– Dacă vând toate biletele, vă revine cam o sută de lei la fiecare.

Cei doi protagonişti sui-generis făcură un calcul scurt în gând, luând ca măsură-etalon turţul, şi se declarară mulţumiţi,

renunțând la negocieri. Pentru a garanta succesul producției, care ar fi putut aduce şi seria a doua, deci alți bani buni, hotărâră tustrei să renunțe la câte zece lei din veniturile lor în favoarea Lințoliei Săpun, mătuşa lui Alimpie, care spăla şi pomăda cadavrele.

Ei, dar dacă tu, dragă cititorule, n-ai văzut-o până acum pe Lințolia Săpun, şi n-o puteai vedea decât dacă erai răposat şi aveai programare la ea la spălat şi la pomădat (situație în care oricum n-ai fi putut-o vedea nici atât), atunci dă-mi voie să ți-o descriu puțin.

Scriam mai devreme aşa... şi mă citez pentru că încep să mă consider deja un clasic în viață... „Se întrerupse (Alimpie – n.a.) pentru a privi la tatăl lui care, în acel moment, în semiîntunericul din cavou, arăta atât de hidos, încât ar fi făcut până şi pe cel mai înrăit criminal din lume să se scape în pantaloni. Deşi obişnuit cu meniul, Alimpie simți un fior uşor urcându-i pe şira spinării, vertebră cu vertebră." Am pus ghilimele ca să ştii că e un citat, şi nu că m-am ramolit în aşa hal încât să scriu de două ori acelaşi lucru. Acelaşi lucru.

Ei bine, pe lângă Lințolia, tatăl lui Alimpie era întruchiparea gingăşiei şi a purității. Capul şi gâtul femeii formau un triunghi isoscel perfect, aşa că nu era prea greu să calculezi ipotenuza (deşi nu văd de ce ați face-o aici, din moment ce nu o faceți nici la şcoală). Fruntea era ceva mai mică decât o cutie de chibrituri storcită cu tancul, sprâncenele în schimb puteau ține loc de perucă pentru orice nefericit chelbos. De sub sprâncene, priveau (dacă mă pot exprima aşa, şi, după cum se vede, pot) doi ochi ceacâri – unul albastru şi celălalt căprui – atât de bulbucați, încât aveai în permanență impresia că-i vor cădea în gură şi-i va înghiți fără ezitare. Gura Lințoliei era soră bună cu o gură de canal, iar de sub bărbie, pe gâtul scurt şi mai gros decât capul, se revărsau trei guşi aidoma unor trepte circulare care duceau spre gura de canal. Pieptul femeii era atât de împins în față şi monstruos de mare, încât, dacă n-ar fi avut un fund la fel de monstruos, ai fi putut jura că va cădea în nas la fiecare pas. Cât despre picioare, dacă ai văzut un arc de triumf, nu mai are rost să-mi bat gura de pomană (de

fapt, tastatura). Mai adaugă două mâini cam cât lopata lui Oplenință fiecare şi vei avea imaginea exactă a Linţoliei Săpun. Acum cred că înţelegi de ce şi-au rupt cei trei de la gură ca să o aibă printre ei la horror-ul de a doua zi seara.

Dacă nu, mai pot să-ţi spun că, la fiecare trei, patru cuvinte, arătarea rostea foarte repede, într-o fracţiune de secundă (spun asta, deşi nu am un ceas a cărui limbă să arate fracţiunile de secundă), rostea: „Balubi, balubi!" Ce însemna asta, numai ea o ştia şi pentru că nimeni nu a întrebat-o niciodată asupra semnificaţiei, secretul a rămas secret până în zilele noastre.

Dacă nici asta nu te-a convins, o să-ţi mai spun că, în urmă cu cinci ani, Linţolia Săpun alunecase într-o groapă săpată de fratele ei, unde rămăsese trei zile şi trei nopţi, întrucât, fiind sărbătorile de iarnă, nu se făceau îngropăciuni sau parastase. O descoperise chiar Oplenință care, măcar că era gropar, când a văzut o mână fluturând pe deasupra unei gropi, a tras un răcnet care a pornit clopotul capelei din cimitir. Cât de scrântită a rămas după episodul ăsta, te las pe tine să constaţi în cele ce urmează.

CAPITOLUL 2

MOARTEA E UN DISNEYLAND

În care Alimpie Turț deschide parcul de distracții în cimitir

Noaptea se lăsase peste cimitir ca o cagulă peste capul unui condamnat la moarte. La poarta pe arcada căreia scria cu litere albe CIMITIRUL DRUM BUN, INTRAREA GRATUITĂ, se strânseseră cam patruzeci de siluete. Spun siluete, pentru că becul de pe stâlp fusese spart de un bețiv care suferea de fotofobie, şi nu se distingeau decât nişte siluete.

Una dintre ele făcu un pas înainte şi spuse:

– Vă rog, încolonați! În prețul biletului nu intră plimbarea cu dricul, dezgroparea unui strigoi şi fotografierea cu o stafie, care se plătesc separat.

Era Alimpie, care dădea grupului de elevi ultimele indicații înainte de a-i arunca în plin horror. Nu se temea că banii primiți nu vor avea acoperire în ce le pregătise colegilor săi. Se temea că va fi luat el însuşi prin surprindere, ceea ce nu ar fi dat bine. Cel puțin aşa îl asigurase bunicul Copârşel, că, pe lângă planul stabilit pentru horror, va mai avea parte şi de câteva bonusuri.

Alimpie deschise cu precauție poarta cimitirului şi-şi băgă capul înăuntru pentru a se asigura că vizita putea începe. Câteva momente nu văzu absolut nimic, ca şi cum lumina lunii şi

candelele de pe la morminte ar fi fost brusc stinse de o suflare supranaturală. Apoi, realiză care era de fapt cauza. Nimerise cu fața drept în coapsa uriaşă a Linţoliei care stătea taman pe pragul porţii. Impresia se dovedi covârşitoare. Grupul de elevi făcu rapid doi paşi înapoi. Cinci elevi dornici de horror pe viu o şterseră fără să ezite, cu toate că fuseseră avertizaţi că, odată daţi, banii nu mai puteau fi returnaţi. Restul de treizeci şi cinci mai făcură un pas în spate.

– Bine aţi venit! rosti Linţolia cu o voce cu care ai fi putut imita la perfecţie ciocnirea a două locomotive plecate din A către B, şi respectiv din B către A, cu o viteză de 200 de kilometri pe oră.

Grupul făcu şi al patrulea pas înapoi, şi ultimul, întrucât puţin mai în spate se deschidea un şanţ uriaş unde nu aveau voie decât beţivii.

– Veniţi de... balubi, balubi... vă bucuraţi! mai zise ea, crăcănându-şi şi mai mult picioarele.

Desigur, arătau aidoma coloanelor unui arc de triumf, cum v-am mai spus, dar elevii nu era ferm convinşi că trebuiau să treacă printre ele şi că asta intra în preţul biletului. Linţolia se dădu la o parte, risipindu-le nedumeririle şi le făcu semn să intre.

Prima impresie contează, asta ştie toată lumea, şi alegerea Linţoliei fusese bine gândită. Grupul de elevi pătrunse în şir indian pe porţile cimitirului. De cum intra, Linţolia îl mângâia pe fiecare pe cap, fără să le spună că avea mâna neagră de la cărbunele pe care-l ţinea în palmă. Senzaţia era groaznică, dar la naiba, nu ăsta era scopul!?

– Sunteţi toţi? întrebă Linţolia ca o mamă grijulie (o mamă de căpcăun grijulie pentru mâncarea fiului ei). Ei, puii mei, atunci... balubi, balubi... (nu ştiu cum reuşea să spună asta într-o fracţiune de secundă) să începem spectacolul!

În lumina lunii, rânjetul ei convinse încă patru participanţi să o rupă la fugă răcnind apocaliptic. Pe cei încă neconvinşi să caute o lume mai bună şi mai dreaptă nu i-ai fi putut mişca nici cu tăvălugul, atât de bine înfipţi în pământ rămăseseră. Şi totuşi, în clipa în care peste ei se prăvăli o ploaie de oase şi cranii, laolaltă

cu o substanță vâscoasă, urât mirositoare, mica ceată o porni urlând spre următoarea secvență. (Ulterior, la şedința de analiză, avea să se dovedească cum că substanța respectivă nu trebuia să facă parte din recuzită. Fusese luată la grămadă, împreună cu recipientul – o oliță ordinară din tablă ruginită pe alocuri – dar, dat fiind efectul obținut, nu s-a lăsat cu sancțiuni.)

Pentru a-şi câştiga cinstit banii, Lințolia puse câteva piedici şi dădu câteva şuturi în fund. Din doi paşi ajunse iarăşi în fața hergheliei care între timp se forțase să acopere o distanță liniştitoare.

– Mi se pare mie, sau fugiți de mine? zise ea pe un ton de reproş care ar fi făcut o bandă de tâlhari de drumul mare să se arunce în genunchi şi să nege cu vehemență o asemenea posibilitate hilară. Darămite o ceată de copii gata speriați? Hidoasa arătare nu pregetă să continue: Nu trebuie să vă grăbiți, oricum, de aici... balubi, balubi... vii tot nu mai ieşiți.

– De ce? întrebă un băiat înăltuț, cu ochelari, care ținea loc de tocilarul clasei.

Lințolia nu se aştepta să fie întreruptă. Pe de altă parte, după episodul cu groapa, de câte ori era întrebată ceva care o punea în dificultate, se fâstâcea şi răspundea vag: „Ba pe-a mă-ti”. Nu era cazul şi acum, cu viitorul de mâine. De aceea, Lințolia se concentră şi încercă să dea un răspuns cât mai coerent:

– Balubi, balubi... păi e limpede, nu? Vă aflați într-un cimitir. Cine intră aici iese pe partea ailaltă!

Nu se ştie nici până în ziua de azi ce a vrut monstrul să spună cu asta, cert e că tocilarul nu s-a descurajat şi, mai mult de frică, a emis următorul silogism:

– Şi dacă am fi fost într-o farmacie, înseamnă că eram medicamente?

Uneori e bine să nu-i enervezi pe cei de a căror logică depinzi. Lințolia primea nişte bani pentru a-şi etala talentele şi înțelegea să respecte contractul.

– Nu ştiu cu farmacia, spuse ea, mârâind de două ori la rând, ceea ce îi făcu pe horrorişti să se gândească că uneori avuseseră şi idei mai bune. Dar ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă... balubi, balubi... v-ați fi aflat în privata şcolii. Şi acum... *TĂCERE!!! SĂ RESPECTĂM ODIHNA MORȚILOR!!* mai adăugă ea, trezind câțiva morți care-şi dormeau somnul veşnic prin preajmă. Pe aici! Vă aşteaptă o mulțime de... balubi, balubi... surprize!

Următoarea secvență fu (urât cuvânt, dar n-am ce face, ba chiar, dată fiind paranteza asta, va trebui să-l repet), prin urmare, fu ceea ce s-ar putea numi un „montagne russe by Oplenița Turț". Astfel, după numai câțiva paşi, mica ceată de temerari dispăru treptat, în ordine şi neîntârziat, într-o groapă proaspăt săpată. Acolo, colegii lui Alimpie se prăbuşiră cuminți unii peste alții, ca nişte straturi de ridichi semănate alandala de un țăran dedat băuturii (ceea ce aduce nițeluş cu un pleonasm). Cu greu reuşiră apoi să răsară din groapă, de astă dată în ordine inversă: cei căzuți ultimii se ridicară şi ieşiră primii, iar primii ieşiră ultimii, ilustrând încă o dată adevărul biblic că cei din urmă vor fi cei dintâi.

Câteva momente, copiii rămaseră pe loc, hotărând parcă să urmărească mai departe spectacolul dintr-un punct mai puțin solicitant.

– Bună seara! se auzi o voce mieroasă venită din spatele lor.

Horroriştii îşi întoarseră ca la comandă capetele. În spatele lor (acum în față, căci îşi întorseseră capetele), se afla Oplenița în splendoarea goliciunii sale. Doar că era vopsit în negru din cap până în picioare. Pe cap îşi pusese căştile de la calculatorul lui Alimpie, iar din fund îi ieşea un cornet care, ulterior, se dovedi a fi chiar cornetul folosit din când în când de Copârşel când îl mai lăsa auzul. Nimeni niciodată nu va şti ce vrusese el să întruchipeze şi nimeni niciodată nu-şi va bate capul cu fanteziile unui dezaxat. E de-ajuns să spunem că, ținând cont de zgomotele dezgustătoare care veneau dinspre ceata elevilor, tatăl lui Alimpie preluase cu succes ştafeta de la sora lui.

O indescriptibilă (de aceea nici n-o descriu) groază puse stăpânire pe copii. Fără să ezite, porniră în galop spre următoarea

groapă, unde lucrurile se repetară. Numai că, acum, cei care, prima oară, căzuseră ultimii şi ieşiseră primii, căzură acum primii, urmând să iasă, nu-i aşa, ultimii, şi contrazicând astfel adevărul biblic că cei din urmă vor fi cei dintâi... după fiecare groapă.

Oplenițǎ pregătise patru astfel de gropi, aşa încât, la sfârşitul „montagne russe"-ului, încă şase plătitori de bilete săriră de-a dreptul peste gardul cimitirului, nemaiavând răbdare să ajungă până la poartă. Cei rămaşi trebuiră să suporte încă o dată priveliştea oferită de Opleniță Turț, care-i aştepta în spatele celei de-a patra gropi.

– Mă bucur să vă am aici, claxonă el, clipocind din ochii poncişi ca o păpuşă Barbie pentru criminali în serie. Dacă ați fi ascultat de părinții voştri... bip... acum ați fi fost în pătuțurile voastre calde... bleah! Mie tata îmi punea în fiecare noapte urzici în pat. Zicea că fac bine la sânge. Nu mi-a precizat niciodată la al cui sânge. Morala: bip! Următorul obiectiv al programului este cavoul „Să râdem cu Stan şi Bran". Paşi, că altfel... bip...

Şi dădu drumul unui râs urmat de trei râgâituri la foc automat care îndrumară rapid ceata spre cavoul uriaş din mijlocul cimitirului.

Pe drum însă, Alimpie se opri în dreptul primei cruci de care se dădu cu capul pentru a citi cu voce tare epitaful inscripționat acolo de bunicul său Copârşel.

– Linişte, spuse el, deşi niciunul dintre vizitatori nu mai era în stare nici să respire, dar să mai scoată şi vreun sunet. Ia auziți:

Aici zace Ion Lopată,
Ca să am mintea luminată
Degetele în priză am băgat,
Şi factura-am încărcat.
S-o plătesc n-am avut bani,
La anu' şi la mulți ani!

Următoarea cruce, Alimpie o evită la mustață, dar tot îşi lovi degetele de la picioare de un bolovan cărat până acolo de Linţolia exact pentru asta. Asta-l făcu să recite cel de-al doilea epitaf cu icnete:

– Îh... *Aici stau eu Moş Crăcănat*
Verde ca un...îh... brad tăiat,
Dragi... îh... mi-erau oițele
Drage şi fetițele,
Care m-au adus... îh... aici
De strajă printre... îh... urzici.

Sesizând riscul ca seara să devină una culturală, tatăl lui Alimpie îşi scoase cornetul din fund şi-l duse la gură, suflând cu putere în el. Inițial nu se auzi nimic, apoi, odată cu un proiectil galben şi cleios care țâşni din instrument, un „Ptrrruuuăăă" prelung ridică din nou tensiunea horroriştilor la cote maxime.

– Cavoul „Să râdem cu Stan şi Bran", spuse Oplenița, fixându-şi din nou cornetul în fund, îşi deschide porțile ca să vă primească între... bip... coşciugele lui. Nu atingeți exponatele şi nu lipiți mucii de pe degete de ele.

Cu acestea, Oplenița deschise uşile duble ale cavoului şi le făcu semn temerarilor rămaşi (la scena cu proiectilul de mai sus, care proiectil se dovedise a fi unul dintre dopurile din urechi ale lui Copârşel, mai evadaseră trei) să se delecteze cu următorul număr din program.

În cavoul uriaş era un întuneric de îți puteai băga degetele în ochi. Niciodată n-am să ştiu de ce se spune aşa! Cine e atât de tâmpit încât să-şi bage degetele în ochi când e întuneric?

Aşadar, în cavoul uriaş era un întuneric de îți puteai băga degetele în ochi. Oplenița îşi băgă degetele în ochi şi scoase un strigăt de durere. Apoi dispăru într-o direcție necunoscută pentru a-şi schimba costumul şi recuzita, urmând să mai apară în finalul spectacolului.

Înghesuindu-se care cum putu, cei... şi aici vă las pe voi să calculați... de copii rămaşi pe poziții pătrunseră cu toții în clădirea sinistră. Imediat, în spatele lor cele două uşi în fier forjat se închiseră cu un pocnet sec. Clădire sinistră, uşi închise cu un pocnet sec... Mai lipsea un râset macabru ca atmosfera să fie completă.

Deodată, se auzi un râset macabru. Atmosfera era completă. Horroriştii ridicară capetele în direcția din care venise râsul.

Coborând pe o funie agățată de cupola sinistrei clădiri, asemenea lui Tarzan, dar deghizat în Dracula, se ivi bunicul lui Alimpie. Din exces de zel, luându-şi un avânt prea mare, Dracula-Copârşel se lovi zdravăn de osuarul din peretele opus saltului său, cât pe ce să-şi lase acolo propriile oase. Râsul macabru se transformă într-un vaiet jalnic. Dracula-Copârşel îşi înghițise caninii de recuzită şi acum se muncea să-şi scoată proteza din gât.

– Hrghh! făcu el, reuşind cu greu să-şi recupereze placa dentară şi scoțând-o din gură pentru a constata eventualele daune.

La cât văzuseră până atunci, horroriştii nu se arătară din cale-afară de impresionați de faza asta. Tocilarul, care dovedea încă de pe acum calitățile unui lider de opinie, ridică două degete şi spuse:

– Când o să vă deşurubați capul? Alimpie susținea că asta e partea tare a programului din cavoul „Să râdem cu Stan şi Bran".

Copârşel îşi supse gingiile dezgolite şi-l privi cu interes pe tocilarul care înțelegea să primească servicii de calitate contra banilor dați pe bilet.

– Ma pisicusule, vesiu, o sî i cufuist piine acus! îi replică el, ceea ce, dacă ar fi avut proteza în gură, ar fi sunat aşa: „Mă piticuțule, vezi tu, o să te cufureşti pe tine acuşica!"

Desigur, Dracula nu ar fi vorbit aşa cu nişte bieți copii care mai şi plătiseră biletul pentru a li se băga spaima în ei. Cel mult le-ar fi supt sângele, pretinzând că le face dializă. Tot atât de adevărat era însă şi că bunicul lui Alimpie nu sugea sânge, ci turț.

Cerința de a-şi deşuruba capul nu figura însă în fişa postului lui Dracula, lucru care-l determină pe Copârşel să-şi caute nepotul printre ceilalți copii care, la început cu glasuri timide, scandau acum la unison:

– Capul jos! Capul jos!

– Mă țâncilor, spuse Copârşel, nu înainte de a-şi aruncat proteza din nou în gură, numărul cu capul se amână la o dată care va fi comunicată ulterior după aia.

– Banii înapoi! Banii înapoi! prinseră să urle țâncii, şi Copârşel nu ar fi pus mâna în foc că primul care dăduse impulsul nu fusese tocilarul.

Eiii, dar totul până la bani! (Nu o să mai repet chestia cu cuvântul cheie, că nu mai terminăm niciodată.) Perspectiva de a fi muncit de pomană şi de a pierde o sumă frumuşică pentru doar câteva ore de scălâmbăială îl determinară pe Copârşel să-şi schimbe atitudinea. Amânând clipa când avea să se răzbune pe nepotul lui pentru trăsnaia asta de care nu-l avertizase, bunicul lui Alimpie făcu un semn marțial de tăcere. Apoi ridică uşor capacul criptei şi coborî cu demnitate scărița.

În acest timp, pentru a nu se înregistra timpi morți, zece lilieci porniră din colțuri diferite spre capetele horroriştilor, scoțând țipete ascuțite ca şi cum ar fi primit câte un spin în fund. Atacul aerian fu (iar!) dublat de unul terestru: un pluton de şobolani păroşi încercui grupul, clănțănindu-şi dinții şi căutând cu ochi răi niscai glezne de muşcat şi smuls. Deja cei treizeci de păienjeni uriaşi care se lansau cu paraşutele făcute din propria pânză nici nu mai contau.

Atmosfera se învioră brusc! Horroriştii uitară de numărul cu deşurubarea capului şi dădură buzna spre ieşire. Uşile masive rămaseră însă neclintite, aşa cum e normal cu nişte uşi de cavou. Schimbând dintr-odată direcția, ceata de copii se repezi pe urmele lui Copârşel, în cripta de sub pământ, exact în clipa în care bunicul lui Alimpie apărea hamletian, cu un craniu deşurubat în mână. Rezultatul se dovedi îmbucurător (având în vedere scopul acțiunii): Copârşel se trezi luat pe sus de ceata veselă şi azvârlit în osuar, unde avu destul timp să cugete la cât de greu se câştigă banii, iar ceata de disperați dădu buzna sub pământ.

O criptă însă e departe de a reprezenta locul ideal în care să-ți găseşti liniştea şi scăparea, asta în cazul în care nu eşti mort. După ce ultimul dintre copii închise chepengul de fier, sperând în numele tuturor că scăpaseră de lighioanele devoratoare, din spatele unui coşciug aflat într-o nişă apăru un cap diform, amuşinând iscoditor în stânga şi-n dreapta. Horroriştii erau prea slăbiți de emoțiile încercate ca să mai poată reacționa. Scâncete slabe mai putură fi totuşi auzite. Apoi, prin negura rece şi aproape lipicioasă reuşiră să distingă formele inconfundabile ale Lințoliei. La rândul

ei, arătarea se arătă... nu, iar nu merge... arătarea rămase surprinsă de prezența asistenței. Ce se întâmplase... Pe neaşteptate, făcând abstracție de orice şi fără nicio legătură, lucru obişnuit la ea, Lințolia îşi amintise că-şi uitase rujul şi dermatograful de serviciu la unul din locurile de muncă şi acum le căuta cu asiduitate.

– N-ați văzut un ruj şi un dermatograf? întrebă ea, ieşind din rol.

Mă rog, „ieşind din rol" spun eu, pentru că ceata de copii se îngrozi şi mai abitir. Normal, nu? Cât de firesc este ca, la miezul nopții, aflându-te într-un cavou, să apară din spatele unui coşciug o arătare înfiorătoare care să te întrebe dacă n-ai văzut cumva un ruj şi un dermatograf!?

Dintre două rele, de obicei îl alegi pe cel mai mic. În consecință, horroriştii făcură stânga-mprejur şi dădură buzna pe scăriță spre ieşirea din criptă. Dar n-apucară să deschidă chepengul. Aflat de cealaltă parte a lui, Oplenița, care venea să se schimbe de cornet, trase cu nădejde de inelul de fier, întrebându-se pe la ce mormânt ajunseseră colegii fiului său. Impactul se dovedi exploziv. Spre cer se ridică un răcnet comun, pe mai multe voci. După care se călcară cu toții în picioare fără părtinire, închipuind în scurt timp un amalgam ciudat asemănător unei hidre apocaliptice cu zeci de mâini, de picioare şi de capete. Şi cu un singur cornet. Plus un Copârşel care, dezlipindu-se cu greu (la propriu) de osuar, se alăturase entuziasmat grupului statuar.

Într-un târziu, osteniți cu toții şi sătui de atâta horror, actori şi plătitori de bilete se ridicară cu rândul, scuturându-şi hainele şi încercând să-şi lingă părul măciucă. Zâmbete timide apărură ici şi colo. Luminițe sfioase dădură o tură prin ochii deschişi încă a groază. Treptat, inimile reveneau la locul lor. Până şi luna îşi scoase curajoasă capul de după un norişor ce o acoperise ca o feregea. Atmosfera se destinsese. Păsărelele ciripeau din nou în copaci. (Vorba vine, era noapte, şi păsărelele se duseseră la culcare odată cu găinile.) Pe chestia asta, deşi scăpase la mustață de o cădere ireversibilă într-o stare de tembelism, tocilarul se pregăti să ceară o parte din bani înapoi.

Exact în acel moment, uşa grea de la cavou se deschise cu un scârțâit revigorator. Celor dinăuntru li se păru un secol până când canatul se lipi de peretele zgrunțuros. De afară se filtra o lumină roşie, venită de la firma morgii aflate vizavi de cimitir. Din depărtare ajungea până la ei croncănitul sinistru al unui corb. (Deci nu toate păsărelele adormiseră, măcar că un corb nu e totuşi o păsărică.) Un vânticel cald se strecură înăuntru răvăşind prieteneşte părul celor care acum erau puşi în fața unei alte încercări. Pielea li se făcu ca la o găină propusă pentru criogenie prin congelare.

În cadrul uşii se profila cu claritate stafia unei fetițe de nici unsprezece ani!

CAPITOLUL 3

NU-I FRATE MAI BUN CA SORA

În care intră în scenă Sapienţa care scoate bani „postmortem"

Sapienţa, căci ea era stafia, rămăsese nemişcată, holbându-se la tabloul neaşteptat format din trupuri asudate şi ochi căscaţi a groază. Fusese trimisă de Panahida după tatăl ei care, gândea mama, era deja beat mort. (Fiind vorba de un gropar, nu putea fi beat criţă, substantiv adjectival care se foloseşte în cazul unui forjor, criţă, pentru cine nu ştie, şi nu ştie nimeni, însemnând metal dur, oţel.)

– Tată! şopti Sapienţa încercând să-şi distingă părintele în întunericul din cavou.

– Da, se auzi vocea hârâită a celui strigat, pe un fond de linişte totală.

– Eşti acolo? întrebă Sapienţa complet inutil, căci unde putea fi din moment ce-i răspunsese.

– Da, răspunse din nou Oplenită.

– Ce faci?

– Bip, o lămuri Oplenită.

– Tot aşa a spus şi mama când am întrebat-o ce să îţi transmit dacă te văd, continuă Sapienţa.

Între timp, fie din cauza aerului rece, fie din cauza mirosului de formol răspândit de sora lui Alimpie, care, de ziua ei, primise din partea Linţoliei o sticluţă cu substanţa înviorătoare, dată drept parfum pentru fetiţele care se cred prinţese, asistenţa îşi revenise în fire. Cu un unanim „Huoooo, banii înapoi!", specific zonei geografice despre care vorbim, amatorii de horror dispărură în noaptea care se veselea cu toţi beţivanii de prin cârciumi. Pe urmele lor o întinse şi Oplenită, pe care acasă îl aştepta propriul horror interpretat într-un „one man show" de preaiubita sa soaţă Panahida. Alimpie şi Sapienţa rămaseră singuri.

Ei, da, ei, da, ştiu că în scenă se mai aflaseră Copârşel şi Linţolia, numai că nu am apucat să vă mai spun că, în urma impactului dintre osuar şi Dracula-Copârşel, din spatele oaselor ieşise la iveală un cufăr vechi de lemn, a cărui culoare verde se scorojise ajungând să bată într-o nuanţă mai apropiată de mediul plin de putregaiuri despre care vorbim. Dar, desigur, ceea ce face deliciul oricărui cufăr este lacătul. În cazul de faţă, un mecanism de pe la începutul secolului trecut, cu trei încuietori şi un buton pe care ţi-era şi frică să apeşi. Toarta lacătului era plină de urme de la loviturile ce păreau ale unui ciocan, care însă aduseseră tot atâtea modificări câte ar fi adus dacă ar fi fost lovit cu o scobitoare.

Copârşel şi Linţolia, îndobitociţi de filmele cu piraţi pe care le-ar fi vizionat non-stop 24 din 24, 7 din 7, 365 din 365, plus o zi în an bisect, se văzură dintr-odată bogaţi! Râuri de turţ, vagoane de cârnaţi şi salam şi multe alte delicii care le făceau viaţa frumoasă începură să le curgă prin faţa ochilor. Uitând complet să-şi ceară plata pentru prestaţia din seara aceea, cei doi înşfăcară într-un gând cufărul şi dispărură cu el într-o direcţie necunoscută. Iată de ce spuneam că Alimpie şi Sapienţa rămăseseră singuri. Sper că acum pot să continui?!...

Rămas în mod neaşteptat cu toţi banii luaţi pe bilete, Alimpie prinse să se gândească cu toate motoarele pornite în plin cum să-i înmulţească iepureşte.

Aici vreau să fac o paranteză.

()

Am făcut-o.

Înainte de a continua captivanta şi geniala povestire a neisprăvitelor isprăvi ale lui Alimpie Turț, e cazul să răspund acelora dintre voi (tocilari şi premianți) care s-ar putea întreba: Dar copiii ăştia nu aveau şi ei şcoală, nu aveau lecții de făcut, nu erau supravegheați de părinți şi de cadrele didactice? Îndeobşte, scriitorii de cărți pentru copii pretind că eroii lor sunt fie în vacanța mare, fie în week-end, precizând astfel educativ că toate aventurile lor se petreceau în afara orelor de şcoală şi DUPĂ ce îşi făcuseră lecțiile. Eu însă nu o să o iau pe după piersic, ci voi răspunde fără ocolişuri: Da, aveau şcoală, nu erau în week-end, aveau şi lecții de făcut, nu erau în vacanța mare, dar dacă ar sta acum la şcoală sau şi-ar face lecțiile, voi ați citi cu totul altceva, şi nu cartea asta! Şi, apropo, voi nu aveți lecții de făcut?...

Să ne întoarcem însă la eroii noştri care, în acest timp, au stat şi au ascultat cuminți discuția noastră fără obiect, aşteptând să le vină rândul. Sapiența nu era fetița pe care să o trimiți să se joace cu păpuşile sau pe care să o duci cu zăhărelul. Alimpie ştia foarte bine lucrul ăsta. Buzunarele umflate de la pantaloni (tarifele fuseseră plătite mai mult în metal şi bancnote mici, dovadă că unele puşculițe avuseseră de suferit) îl trădau mai bine decât ar fi făcut-o nişte acte contabile descoperite de fisc dosite într-un fişet. Iar Sapiența nu era ființa care să scape o ocazie atât de la-ndemână şi care putea să-i aducă o mulțime de beneficii cu un efort minim. Drept care abordă un zâmbet gen scorpia e pe val şi şopti cu buzele țuguiate:

– Astă-seară avem doi amatori de cadavre. Dacă nu ieşi la interval, adăugă ea, dând din cap fără dubiu spre buzunarele borcănate, nu intri în joc.

Alimpie ezită între a râde cu nepăsare sau a-i trânti un şut în fund, măcar că niciun băiețel nu ar trebui să procedeze aşa cu fetițele, fie ele şi surori. După o scurtă chibzuință, alese însă o a treia variantă, căci ceva tot înțelesese el de la oamenii politici care umpleau televizoarele ca muştele un… Unde am rămas? Ah, da, înțelesese că negocierile sunt mult mai profitabile.

– Sapiența, începu el, străduindu-se să nu izbucnească în râs, aşa cum îi venea de fiecare dată când rostea numele ăsta din cale-afară de caraghios, Sapiența, repetă el, masochist, depunând acum un efort dublu de a-şi înfrâna hlizelile, banii ăştia sunt la împărțeală cu bunicu', cu tata şi cu mătuşa Lințolia, dar uite, pentru că ştii cât de mult te iubesc (strâmbătură semnificativă a Sapienței) o să fac pe din două partea mea, adică…

Alimpie se prefăcu că numără şi împarte în gând veniturile obținute din activitățile culturale descrise în capitolul anterior, scăzând impozitele şi TVA-ul şi schimonosindu-şi sprâncenele şi gura în fel şi chip. Sapiența însă, amintindu-şi că la urma urmei era surioara lui, consideră că era cazul să-i curme chinul:

– Tu nu eşti în stare să faci o socoteală la tablă, cu creta, darămite în cap! Lasă-te de goage şi scoate lozul!

Desigur, aceasta nu era o exprimare demnă de o fetiță bine-crescută care citeşte cărți cu prințese şi prinți pe cai albi. Era însă una adaptată situației create, iar Sapiența moştenise de la bunicul ei Copârşel un neasemuit simț practic. Alimpie cugeta şi el la moştenirea surorii sale, deşi în cu totul alți termeni a căror prezență într-o carte nu ar da prea bine. Dar dădeau bine în gândul lui Alimpie şi era de-ajuns.

– Sapiența, rosti el înăbuşindu-şi un nou icnet de plăcere, dacă nu ai fi sora mea, aş vrea să-mi fii frate.

Cugetarea era de o tâmpenie neaşteptată, dar Alimpie voia doar să tragă de timp în speranța unei soluții divine. Nimic însă nu putea fi mai grăitor decât mâna întinsă a surorii sale ce părea mai neînduplecată decât un perceptor venit să încaseze taxele. „O să ajungă ministru de Finanțe, dacă prinde 30 de ani", o gratulă în gând Alimpie, turnându-i în palmă mai multe bancnote şi monede.

– Continuă, eşti pe drumul cel bun, îl încurajă Sapiența, măcar că avea pumnişorii mici cât nişte măriri de salarii.

Deşi cu oarecare rețineri şi bombăneli care s-ar fi potrivit mai bine unui bătrân lup de mare (bombăneli auzite la emisiunile de la televizor difuzate la ore de mare audiență), Alimpie dădu

curs îndemnului. Nu de alta, dar „amatorii de cadavre" reprezentau ca să mă exprim aşa o vacă bună de muls. Ştiu că vă întrebaţi cine erau de fapt aceşti amatori şi că în sinea voastră gândiţi că ar cam fi cazul să explic odată care era treaba cu ei. Deşi tocmai voiam să iau o pauză de scris şi să o întind la un film la care să ronţăi floricele şi să beau cola, uite, îmi calc pe inimă şi vă fac pe plac.

Amatorii de cadavre erau, pe scurt, cei care, într-un fel sau altul, voiau să-şi facă de lucru cu leşurile. Nucleul de bază îl formau studenţii la medicină sau candidaţii la facultăţile cu pricina, dar mai existau şi alte numeroase categorii de indivizi dubioşi care adorau să petreacă câteva ore la morgă. Lucru pentru care se arătau dispuşi să cheltuiască sume în concordanţă cu cerinţele şi fanteziile lor. Inutil să vă spun că şi aici Alimpie, secondat de Sapienţa, stabilise un set de tarife care l-ar fi făcut invidios şi pe cel mai scrupulos contabil. Ei, acum că aţi aflat şi chestia asta, hai să ne întoarcem la Sapienţa (Na, că acum mă apucă şi pe mine râsul când scriu numele ăsta!), că nu mai terminăm în veci capitolul trei şi o carte care să aibă doar trei capitole nu am mai citit până acum!

Spre diferenţă de fetiţele care îşi alegeau cu grijă rochiţele şi gentuţele care să aducă cât mai mult cu articolele de la Prada ale vedetelor, Sapienţa purta un soi de tolbă agăţată pe după gât şi pieziş peste piept, asemenea vânătorilor. Dezavantajul de moment al lipsei de eleganţă, care stârnea rânjete şi ţâţâituri din buze din parte prietenelor, era pe deplin suplinit de conţinutul tolbei care, uneori, ca în cazul de faţă, putea procura un întreg set Prada pentru fetiţe. Sapienţa descoperise înaintea multor economişti de renume aflaţi la vârsta ei că banii sunt cei care pun lumea în mişcare!

Desigur, nu e aici locul şi cu atât mai puţin momentul să o descriu pe Sapienţa, dacă eram băiat deştept o făceam la începutul acestui capitol. Cum însă un personaj e musai să fie descris, pentru ca şi cititorii să ştie pe cine iubesc sau urăsc, o să mă prefac că n-am auzit ce-am spus şi o să creionez portretul surorii lui Alimpie aici şi acum.

Cei care nu se prea sinchisesc de principiile esteticii ar putea-o considera pe Sapienţa drept o fetiţă drăguţă. Ba, un împătimit într-ale geometriei ar fi fost chiar bucuros să se convertească la pictura cubistă pentru a-i face portretul, căci capul surorii lui Alimpie era un cub perfect. Numai codiţele, trei la număr, stricau echilibrul figurii ei spaţiale. În schimb ochii rotunzi, gura rombică, urechile triunghiulare, dinţii pătraţi, fruntea paralelipipedică, nasul sferic şi privirea hexagonală readuceau armonia geometriei euclidiene pe chipul ei, după cum aţi constatat, perfect simetric.

Aceia dintre voi care se grăbesc să tragă concluzia că Sapienţa era o fetiţă urâtă s-ar putea să se confrunte cu o mare deziluzie. Sora lui Alimpie avea un farmec personalizat care, dacă nu o plasa în galeria vedetelor de cinema, nu o izgonea nici printre monştrii care populează îndeobşte coşmarurile. Mai ales că era o fetiţă nāltuţă, cu pielea albă ca zăpada şi cu părul roşu ca scufiţa… asta!... ca focul.

– Hai mai repejor, o grăbi Alimpie pe soră-sa care număra cu meticulozitate banii, pe măsură ce le dădea drumul în tolba primitoare. Poate pleacă amatorii şi rămânem cu buza umflată. Adică o să rămâi tu aşa, dacă mă păcăleşti.

Sapienţa surâse superior şi făcu din buze un zgomot total necaracteristic fetiţelor bine educate.

– Musiu Alimpie, rosti ea, imitând-o pe mama lor Panahida când îşi proba arta ironiei pe Oplenită, în seara asta o să avem parte de doi naşparlii. Vezi să nu începi să te vaiţi că viaţa e grea şi că scumpirile se ţin lanţ, că strici piaţa!

– Eşti o pacoste pe capul omului, replică Alimpie, imitându-şi la rândul lui tatăl, atunci când se căznea să fie romantic cu Panahida.

Desigur, aici nu avem de-a face cu părinţi model, care se apleacă înţelegători asupra problemelor ce apasă pe umerii fragili ai odraslelor, încercând să le fie sfătuitori şi chiar prieteni de nădejde. Viaţa însă e de cele mai multe ori crudă şi nemiloasă, iar copiii care sunt siliţi să o ia în piept de mici devin un fel de Alimpie şi Sapienţa.

– Poate vrei să-mi spui totuşi cine sunt clienții?! se interesă Alimpie.

– O să-ți spun, dar să nu începi să râzi sau să faci comentarii tâmpite, că nu mai am răbdare să înghit glumele tale nesărate, spuse răspicat Sapiența, punându-şi la lucru întreaga panoplie geometrică.

Alimpie răspunse cu un citat din clasici şi o privi cu interes pe Sapiența, aşteptând să audă vestea.

– E un magician al oaselor, ştii tu, ca în cartea aia când învia ăla morții! lămuri expert Sapiența, văzând cum urechile fratelui ei se lungesc ca într-o oglindă deformatoare de la bâlci. Vrea să experimenteze nu-ş' ce licori de-ale lui. Şi mai e şi asistenta, o boşoroagă țicnită care crede în spiritism.

– Sper că le-ai spus că trebuie să plătească separat, nu cu grupul, că nu facem reduceri, se precipită Alimpie, semănând tot mai mult cu tăticul lui.

– Ce-i drept au scos taloanele de pensie, că cică ar trebui să facem şi noi un discount, dar când i-am pus să aducă atunci declarația de venit global de la financiar, nu au mai comentat.

„Ar fi bună şi la Justiție", o aprecie din nou Alimpie în gând.

– Bun! Hai să mergem, adăugă el cu voce tare, conştient de faptul că era mai mare cu un an şi ceva decât sora lui şi deci îşi putea aroga atributele unui organ de decizie. Ai luat cheia de la bunicu'?

Bunicu' era Copârşel, printre altele, şi paznic voluntar la morgă, iar cheia era de la morga unde Copârşel era, printre altele, şi paznic voluntar.

– Tu ce zici? îl încercă Sapiența. Te las să ghiceşti de trei ori.

Dar Alimpie o luase deja înainte, decis să-şi înmulțească veniturile neimpozabile înainte ca tatăl său să pornească în căutarea lui şi a părții de bani care i se cuvenea din spectacolul abia încheiat.

CAPITOLUL 4

CÂNTÂND LA MORGĂ

În care Alimpie şi Sapienţa înţeleg că magia oaselor face parte din viaţă

Morga se afla chiar vizavi de cimitirul Drum Bun. Lumina roşie a firmei te putea duce cu gândul la alte locante, însă vă pot asigura că în incinta cu pricina chiriaşii păstrau un climat de înaltă ţinută morală şi total ţeapănă. Desigur, o morgă nu este locul de joacă al unor copii şi nici spaţiul ideal pentru nişte îndrăgostiţi porniţi să-şi facă declaraţii furibunde. O morgă nu este nici zona în care să vinzi fructe şi legume proaspete şi nici un club de striptease în care copiii nu au voie decât împreună cu familia. O morgă poate fi însă un loc de afaceri, cum e Wall Street din New York sau City-ul din Londra. Iar Alimpie şi Sapienţa promiteau încă de la vârstele lor fragede să promoveze, peste ani, bursa din ţara noastră până pe culmile de aur ale finanţelor.

În faţa morgii se aflau două persoane cu morgă. (Nici că aş fi putut să o nimeresc mai bine! Mă felicit!) Bărbatul era îmbrăcat într-o pelerină neagră, până în pământ, cu guler înalt, iar pe cap purta un joben verde de catifea. Avea nasul atât de ascuţit, încât un poliţist cu exces de zel l-ar fi putut reţine pentru port de arme albe. Ochii iscoditori se micşorau ori de câte ori îşi lăţea buzele

subțiri în ceva ce cu oarecare indulgență ar fi putut fi numit un surâs. În schimb, urechile blegi şi mari, cu lobi care ar fi stârnit invidia oricărui băştinaş al Insulelor Moluşte, îi dădeau un aer de prostănac. Alături se găsea o babă înaltă, care-şi ținea mâinile lungi şi subțiri în față ca şi cum s-ar fi temut tot timpul să nu fie violată. De sub pălăria cu voal, mai veche decât Muzeul de Antichități, ieşeau câteva şuvițe de păr alb, slinos, semănând cu nişte cârcei de viță-de-vie. Cât priveşte chipul ei, nu are rost să-l mai descriu: observați orice specie comună de cactus (familia cactaceae, ordinul caryophyllales) şi-l veți avea în față. Mai pot adăuga că era îmbrăcată într-un costum de piele neagră, jacă şi pantaloni mulați, şi că, dacă ai fi văzut-o prin preajma unui ospiciu, ai fi anunțat paznicul că pe undeva gardul instituției avea o spărtură. Cele două personaje cu morgă, aflate în fața morgii (Absolut genială găselnița!), îşi roteau capetele în stânga şi-n dreapta ca şi cum ar fi aşteptat tramvaiul, deşi pe strada cu pricina nu existau niciun fel de şine. La răstimpuri, bărbatul îşi ridica pelerina cu brațul şi privea la ceasul de la încheietură, scoțând printre dinți diferite proverbe, zicători şi citate în limba latină cu privire la punctualitate.

Într-un târziu, din bezna care luase în stăpânire strada (întâmplător se numea chiar Strada Beznei, probabil din cauza cimitirului şi a morgii), se desprinseră siluetele celor doi eroi ai noştri care pătrunseră cu fermitate în difuza lumină roşie a firmei medico-legalului.

– Bună seara! se grăbi Alimpie să salute cele două siluete care ar fi stârnit curiozitatea oricărui trecător. Sperăm că nu aşteptați de mult!

– Speranțe deşarte, îi răspunse bărbatul, ciocănind cu degetul mijlociu ceasul de la mână. Dar în fine, să trecem la treabă. Morții nu aşteaptă.

Evident, ultima cugetare trebuia să sune cu totul altfel, dar când venea vorba de bani, Alimpie şi Sapiența nu se împiedicau de chestiuni lingvistice.

Morga era o clădire scundă, fără etaj, cu două încăperi pline cu sertare frigorifice şi o sală de autopsii. Alimpie şi sora lui se simțeau acolo în largul lor, ba, ca să o spunem pe aia dreaptă, chiar mai bine ca acasă, întrucât nimeni nu le spunea „nu pune mâna", „fă-ți lecțiile", „nu umbla în portofelul lu' mama", „n-ai voie să te uiți la canalul ăsta de televiziune la care se uită numai tăticu'", din simplul motiv că celor trecuți în lumea drepților puțin le pasă de preocupările extraşcolare ale copiilor.

Pe masa de marmură din sala de autopsii era întins un cadavru, învelit într-un cearşaf care prinsese şi zile mai bune, de altfel, ca şi cel pe care-l acoperea acum. La vederea hoitului, magicianul oaselor şi asistenta lui zărghită intrară dintr-odată într-o stare de frenezie acută, de parcă tocmai ar fi fost conectați la un paratrăsnet în plină activitate. Înainte însă ca dubioasele personaje să-şi înceapă treaba nu mai puțin îndoielnică, Sapiența ciocăni uşor cu un ferăstrău din recuzită în masa de marmură şi rosti răspicat o prelucrare ad-hoc după o reclamă publicitară:

– Vă mulțumesc că ați ales serviciile noastre! Sperăm să vă simțiți cât mai bine pe parcursul şederii aici. Conform reglementărilor în vigoare, plata se face înainte. Reclamațiile ulterioare nu vor fi luate în considerație.

Scurta şi lămuritoarea introducere stârni unele strâmbături pe fața asistentei care însă, fiind aidoma unui cactus, trecură neobservate. La rândul lui, magicianul oaselor îşi scoase jobenul verde şi, cu un gest de scamator, extrase din căptuşeala lui roasă două bancnote de câte 50 de lei. Ochii lui Alimpie străluciră cu lăcomie, aceasta fiind, de altfel, singura strălucire pe care o cunoscuseră până atunci, în afară de lăcomia pentru cunoaştere (asta e pentru o imagine pozitivă).

– Şi acum, la lucru! decretă magicianul, aruncându-şi cu un gest falnic pelerina şi rămânând în nişte şalvari largi şi într-un surtuc atât de colorat, încât Sapiența, care avea, aşa cum ştim deja, oarece înclinații spre pictura cubistă, rămase cu gura căscată.

Magicianul îşi pocni degetele de la mâini făcând oasele să scoată câteva sunete de curse de şoareci în orele de program, după care aruncă o privire scurtă asistentei.

– Sonata, spuse el stârnind admirația copiilor pentru inspirația incredibilă a mamei Sonatei de a-i găsi un asemenea nume, să purcedem la prima experiență.

Baba scoase un bici şi, fără niciun cuvânt, plesni cu hotărâre cadavrul. Gestul fusese atât de neaşteptat şi de ferm, încât Alimpie, uitând pe moment unde se afla, se aşteptă să audă un zbieret care să trezească întreaga aşezare Sculători, onorându-i astfel numele. Evident, cadavrul continuă să tacă cu cerbicie, iar lui Alimpie îi reveni inima la loc. (Nu că fusese în altă parte, inima neputându-se plimba prin corp de capul ei, dar aşa e expresia; dacă ar fi existat o expresie „îi reveni intestinul gros la loc" aş fi folosit-o pe aceea.)

– Măsură de precauție, decretă din nou magicianul cu vocea lui de stentor. Voiam să fiu sigur că mortul e chiar mort.

– Dar, domnule…, începu Alimpie, lăsând o pauză cuviincioasă în care domnul să-şi precizeze numele. Cum însă domnul nu găsi cu cale să-şi decline identitatea, băiatul continuă: Dar, vi s-a întâmplat în cariera dumneavoastră să dați peste un mort viu? Adică, vreau să spun… peste un cadavru în viață… adică…

– Desigur, i-o tăie scurt magicianul, depăşind senin contradicția în termeni. Nu mai departe de anul trecut, pe când mă aflam la morga din satul Pleoşteni, al cărui nume vi-l trec sub tăcere, era să tai un om viu.

– Dar cum e cu putință una ca asta? se miră Sapiența care, indiferent de notele din carnet, era expertă în materie de răposați.

– Hanț! anunță magicianul pe neaşteptate.

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Poate henț, îl corectă Alimpie, gândind că omul ar putea fi în timpul liber un arbitru de fotbal care-şi luase de lucru acasă.

– Numele meu e domnul Hanț! insistă magicianul.

– Era un viu mort sau un mort viu? se întoarse Sapiența la problema zilei, nereuşind să priceapă ce se petrecuse în satul Pleoşteni.

– Era paznicul morgii, beat mort, care, crezându-se acasă, se dezbrăcase şi se culcase pe masa de autopsii, învelindu-se cu cearşaful din dotare, lămuri Hanț problema, trosnindu-şi încă o dată degetele, ceea ce declanşă din partea asistentei o nouă lovitură aprigă de bici.

– Ăsta e mort de-a binelea, se convinse Hanț, suflecându-şi mânecile surtucului său ultracolorat.

– Şi pe paznic l-ați trosnit tot aşa cu biciul? nu se lăsă Sapiența pentru care cunoaşterea, deşi la o vârstă încă fragedă, devenise deja un hobby.

Cu toată cactuşenia de pe fața Sonatei, un zâmbet i se lăți de la o ureche la alta, producând speranță în inimioarele celor doi copii neduşi la biserică.

– Dar ce l-am mai trosnit! recită cu patimă Sonata, făcând să scârțâie costumul ei de piele. Sărea de colo, colo ca un iepure şi urla că nu a fost băiețel cuminte şi că mămica trebuie să-l pedepsească!

Hanț îi aruncă o privire mustrătoare şi, dându-şi seama că discuta totuşi cu nişte minori, Sonata reveni la idei mai adecvate.

– După prima lovitură de bici a făcut: „Mmmmm!”, pe urmă, după ce s-a uitat la mine, a dat drumul şi la țipăt. I-am salvat viața, dacă maestrul magician s-ar fi apucat să-l taie, nu mai apuca să moară de ciroză, aşa cum s-a întâmplat după o săptămână.

Hanț îi aruncă o nouă privire încărcată de dojană.

Baba era însă pe accelerație maximă, aşa că mai scăpă câteva emisii:

– Tot ce ştim este ca la autopsie s-a zbătut mult.

Exasperat, Hanț o îmbrânci politicos într-o parte şi, scărpinându-se la subsuoară, spuse cu vocea unui prezentator de televiziune:

– Astă-seară, doamnelor şi domnilor, vom efectua în premieră mondială testul Hanț! Acest test este menit să demonstreze că oamenii sunt nemuritori şi că doar trupul se face oale şi ulcele.

„Era bine să se facă şi o oală sub presiune”, gândi Alimpie care, iubind-o din suflet pe mama sa, nu ştia cum să-i mai împlinească dorințele ascunse.

Fără veste, domnul Hanț îşi pocni repede, de câteva ori, palmele sale uscate, făcând-o pe Sonata să tresară din somnul binefăcător în care, datorită vârstei înaintate, tocmai căzuse instantaneu. Babornița plesni iar din bici, aidoma unui surugiu la un examen de specialitate, stârnind noi fiori în rândul participanților (mai puțin mortul care îşi păstra atitudinea indiferentă). Apoi, magicianul oaselor se repezi cu ambii pumni strânşi asupra stomacului celui întins pe masă, ca şi cum ar fi vrut să frământe coca unui cozonac. Pe neaşteptate, în camera rece şi solemnă, bubui un pârț care-i înlemni pe cei doi copii, de altfel, obişnuiți din familie cu manifestările barbare, deşi absolut necesare, de acest gen. Acum însă, desigur, era ceva cu totul ieşit din comun, căci vântul pornise din stomacul unui mort, ceea ce dădea oarece aparență de viață! Or, asta nu făcea decât să confirme teoria magicianului potrivit căreia, dacă mai țineți minte, oamenii sunt nemuritori.

Pentru cine nu ştie, într-o morgă nu miroase chiar ca într-o florărie. Se pare însă că vântul răposatului zăcuse vreme îndelungată în stomacul care se oprise din digerat, drept pentru care Alimpie se repezi cu răsuflarea oprită spre fereastra izbăvitoare.

– NU! se auzi un urlet care-l înțepeni pe băiat cu mâna pe cârlig.

Întorcându-şi înfiorat capul, Alimpie o văzu pe Sonata ținând biciul ridicat într-o poziție fără echivoc, pe care orice scriitor ar descri-o drept „pregătită să lovească cu sete". Acum, desigur, e foarte ciudat de ce nu se foloseşte expresia „pregătită să lovească cu foame", sau „pregătită să lovească cu o nevoie primară", dar având în vedere tensiunea scenei din sala morgii, o să amânăm pentru moment această dispută lingvistică.

– Dacă deschizi geamul, spiritul mortului o ia la sănătoasa, şi dăm de belea! bolborosi Sonata, scrâşnind din proteze.

(„Sănătoasa" într-un loc sortit autopsiilor nu e cea mai nimerită expresie, dar un scriitor nu poate fi genial tot timpul.)

– Nu e spirit, încercă Alimpie să clarifice problema, simțind leşinul aproape. E vorba de un alt fel de abur.

– Nu iese şi nu intră nimic, cât timp maestrul lucrează, preciză Sonata, făcându-şi costumul de piele să scârțâie prevenitor.

După care căzu brusc într-un nou somn binefăcător. Dormea de-a-n picioarele, precum caii, şi sforăia tot ca ei. Hanț nu-i dădu nici cea mai mică atenție: fie că era obişnuit cu fenomenul, fie că era prea adâncit în experiențele lui demente.

Magicianul se ocupa acum de membrele săracului răposat care, dacă cumva căutase odihna veşnică, avusese ghinion. Hanț tocmai îi lega mâinile şi picioarele cu nişte sârme colorate pe care Alimpie şi Sapiența le-ar fi folosit cu succes la ora de botanică pentru a-şi zgândări colegii prea atenți la lecție. Mişcarea următoare a fost unirea tuturor celor patru sârme cu un cablu la capătul căruia era montat un ştecăr schuko. După felul cum îşi mişca ochi de colo, colo, întorcându-şi capul ca un giroscop, era clar că bărbatul se afla în căutarea unei prize.

– Ultima oară când profesorul nostru de chimie a umblat într-o priză, îşi aminti, nu fără oarecare satisfacție Sapiența, a rămas mort.

– Exact! confirmă Hanț. Asta e şi ideea! Dacă un om viu care îşi bagă degetele în priză moare, pe cale de consecință, înseamnă că un mort conectat la curent învie.

Cu aceste cuvinte, magicianul, ai cărui ochi nu se opriseră din căutat, găsi priza ascunsă după nişte borcane pline cu un lichid verde în care pluteau diferite organe interne. Fără să ezite, introduse firele în găurelele negre ca doi ochi de nevăstuică, nebăgând de seamă că nu beneficiau nici măcar de cea mai elementară izolație.

Spre norocul lui priza fusese dezafectată cu mult timp în urmă, ba, dacă ar fi să ne luăm după Copârşel, nici nu funcționase vreodată, fiind pusă acolo doar pentru a da bine la controalele de la sanepid, al cărui şef fusese în tinerețe electrician. Şi spun spre norocul lui, căci, dacă răposatul supus experiențelor ar fi înviat prin cine ştie ce minune, echilibrul lumii nu ar fi fost nicidecum rupt, Hanț păşind pe tărâmul de dincolo în acelaşi moment.

Cunoscând toate acestea, Alimpie se gândi să dea un crâmpei de veridicitate experienței care se îndrepta spre un eşec evident. Drept care, cu coada unei de mături plină de sânge închegat şi resturi de mațe, împunse trupul inert cât mai discret posibil. Prinzând din zbor ideea, Sapiența îl prinse pe răposat de păr, lovindu-i capul repede şi repetat de tăblia de marmură.

– Subiectul mai păstrează urme de viață, constată Hanț, uimit el însuşi de efectul Hanț, cum spera să intre în istorie această experiență. Sonata, notează!

Sonata însă mâna cu biciul o ceată de țicniți pe câmpiile visului şi, pentru o clipă, Alimpie crezu că dăduse ortul popii la datorie. Dar numai pentru o clipă, căci în clipa următoare, mereu în activitate, Sapiența smulse biciul babei şi plesni cu aşa încântare, încât ocupații camerei neprimitoare se feriră care cum putură. Şi când spun ocupanți mă refer doar la Alimpie şi Hanț, întrucât Sonata nu se putea feri din simplul motiv că dormea dusă, iar răposatul supus efectului Hanț dormea somnul de veci. Plesnitura avu efect dublu: puse baba în stare de mişcare şi trezi în inima în formare a fetiței o cruzime încă crudă. (Iar am nimerit-o! Sunt bun! Mai puțin cacofonia.)

– Notează, Sonata, repetă Hanț, suflecându-şi mânecile. Subiectul prezintă rămăşițe de viață ce pot fi colectate şi păstrate în stare pură.

Scoțând la repezeală din buzunar un notes şi un pix uriaş cu un pămătuf roz în vârf, Sonata notă conştiincioasă constatările ştiințifice ale maestrului. Apoi, uitând iar de sine se apucă să sugă pixul, obicei rămas probabil de pe băncile şcolii, ceea ce ne spune că elevii se purtau la fel şi acum două secole. După ce scuipă câteva fire din pămătuful despre care v-am vorbit, Sonata folosi pixul pe post de țepuşă, împungând mortul în diferite puncte foste vitale.

– Nu se gâdilă, constată ea doct, notând iute fenomenul.

– Apăsat pe burtă, subiectul scoate sunete necuviincioase. Pus în priză, forța de gravitație a mortului creşte exponențial, continuă Hanț, tot mai sigur pe el. Vom încerca să-i dăm foc, să vedem dacă poate fi comparat cu legenda păsării fenix.

– Ne vom trezi aici cu pompierii, îl preveni Alimpie care, se pare, mai trăise o dată legenda. Şi dacă vin pompierii şi ne găsesc aici, o să vină şi poliția.

– Iar dacă vine poliția, îl completă Sapiența, o să fie nevoie şi de ambulanță.

La ultimul cuvânt, Hanț avu un moment de recul, amintirea ultimei ambulanțe cu care înlocuise transportul în comun fiind încă proaspătă şi nu tocmai plăcută.

– Mă rog, este o etapă peste care putem sări, făcu el concesiv. Vom trece direct la faza finală, transferul de spirit prin contact direct. În rolul principal va evolua bine-cunoscuta Sonata, femeia-care-te-scoală-din-morți! continuă el, făcând un semn de prestidigitator de bâlci.

– Ar fi trebuit să dăm noi bani pe bilet, nu să-i luăm, şopti Sapiența la urechea fratelui ei, făcându-se mai comodă pe o masă pe care era aruncat halandala un instrumentar ruginit şi cu urme de sânge.

– Dacă nu eram eu, mureai de foame, o gratulă Alimpie, insensibil la înclinațiile artistice ale surorii sale. Ar trebui să-ți scad din cota ta! mai adăugă, cu un pufnet care putea însemna orice, de la „toate femeile sunt mai puțin deştepte" la „cu cine-o mai semăna şi asta".

– Sonata! răcni, Hanț, concentrat doar la experimentul care-i purta numele.

Când baba deschise ochii, revenind din al enşpelea somn pe ziua în curs, Hanț dădu grav din cap şi-şi încrucişă brațele la piept, asemenea unui comandant de oşti care tocmai poruncise armatei sale să cucerească China. Sonata deschise brațele şi făcu două mici reverențe, scârțâind din costumul ei de piele ca o maşină trimisă la fiare vechi. Apoi, păşind pe vârfuri, se apropie de masa unde zăcea întins nenorocosul răposat care, dacă ar mai fi avut ceva vlagă în el, s-ar fi sinucis definitiv. Apoi, nici una, nici două, babornița se urcă pe marmura rece şi se lipi de cadavru, îmbrățişându-l cu patimă. Dacă nu ar fi mişcat, ar fi fost greu să îți dai seama care era viul şi care mortul, atât era de bătrână şi urâtă

(că era urâtă nu are nicio legătură cu moartea, dar trebuia să umplu rândul ăsta).

Sonata se urcă apoi de-a dreptul peste răposat, fără ca nici măcar să strâmbe din nas la puhoiul de formol care-i obtură nările, semn că simțurile îi intraseră în comă mult înaintea trupului. Ar fi fost interesantă acum figura cu priza, dar de astă dată cu una prin care să treacă şi curentul. Uneori însă, nici noi, scriitorii, nu avem voie să intervenim în cursul natural şi firesc al lucrurilor, mărginindu-ne doar să le descriem. Ceea ce şi mă grăbesc să fac în continuare.

Anume, faptul că Sonata îşi presa buzele mov pe cele ale mortului, ca şi cum ar fi vrut să-i facă respirația gură la gură. Pasămite, asta era transferul spiritului prin contact direct. Şi într-adevăr, baba părea să se ofilească încet, în vreme ce obrajii repauzatului păreau să se înroşească şi să se umfle!

Exact în acel moment…

Dacă ați citit mai mult de patru cărți, ceea ce mă îndoiesc, veți fi văzut că scriitorii adoră expresia „exact în acel moment”, care aduce cu ea elementul surpriză.

Ei bine, exact în acel moment, Copârşel dădu buzna în încăpere pentru a-şi începe tura ca paznic la morgă. Dacă vă amintiți, ceea ce ar fi de mirare, Copârşel şi Lințolia se grăbiseră să iasă din scenă, ducând cu ei un cufăr mare, cu un lacăt misterios, în care sperau să găsească comoara lui Barbă-Neagră. Ceea ce găsiseră ei în cufăr urmează să aflați mai târziu, pentru că toate la timpul lor, cum spunea profesorul meu de Istorie când nu ştia să răspundă la o întrebare pusă de un elev.

Vederea scenei cu transferul spiritului nu era de natură să-l facă pe Copârşel să adere la secta existențialiştilor. Mai pe scurt, bătrânul trase un răcnet care făcu borcanele cu organe interne să zumzăie ca nişte albine la coadă la miere. Apoi, văzându-i pe cei doi nepoți ai lui, reveni la sentimente mai bune.

– Date fiind consecințele, clămpăni el, căscând ochii lui de broască, nu înțeleg ce se petrece aici.

Înghiți în sec, la timp pentru a-şi stopa o râgâitură din cale-afară de nepoliticoasă, şi privi întrebător spre Alimpie cunoscut în familie ca capul… (scuze!) … cunoscut în familie drept capul răutăților şi, prin urmare, cel care avea întotdeauna o explicație pregătită pentru orice.

Dar în locul lui Alimpie, care tocmai deschisese gura, vorbi însuşi Hanț, deranjat de răcnetul animalic din cauza căruia fusese cât pe ce să se scape în chiloți. Nu că ar fi fost excesiv de curați.

– Linişte! Se filmează!

De altfel, total aiurea, dar nu asta era problema. Copârşel, atins bine de turț şi privind la gura deschisă a nepotului său, avu impresia că vocea groasă aparținea micuțului, ceea ce-l făcu să se întrebe când avusese timp Alimpie să crească aşa de repede, fără să-şi dea el seama. Nu găsi însă vreme să scormonească după răspuns, căci Sonata, descălecând de pe mort, se apropie de el şi, cu un gest devenit familiar, pocni scurt din bici.

– Dacă eşti spiritul celui pe care l-am reanimat, i se adresă ea, zâmbindu-i şăgalnic (în măsura în care un cactus poate zâmbi şăgalnic), atunci întinde mâinile, ridică piciorul stâng şi lasă capul pe spate!

Fie din cauza autorității cu care i se adresase babornița, fie din cauza biciului pe care aceasta îl mângâia cu o blândețe soră cu agonia, Copârşel încercă să execute figura impusă. Fireşte, turțul se arătă indignat de situația hilară şi-l făcu să cadă pe spate, ținându-şi încă piciorul stâng ridicat, rămăşiță a unei discipline deprinse în armată.

– E bunicul meu, îndrăzni Alimpie să vorbească. E paznic la morgă.

Sapiența, căreia, după spectacolul inedit, îi cam venea să tragă la somn, găsi o nesperată ocazie de a încheia ziua, de altfel, foarte încărcată.

– Da, spuse ea, şi dacă ne găseşte aici, o să cheme poliția. Iar dacă vine poliția…

„Vine şi ambulanța”, termină Hanț în gând nefericita frază. Şi adăugă numaidecât cu voce tare:

– Declar închise lucrările sesiunii ştiinţifice care urmează să fie reluate la o dată care va fi publicată în presa literară locală.

Şi cât îi luă lui Copârşel să se ridice de jos, adică destul de mult timp, cei doi se şi făcură nevăzuţi. Doar din depărtare se mai auzi un pocnet slab de bici, urmat de o înjurătură birjărească şi de cuvintele: „Fii mai atentă, mi-ai julit nasul”.

Alimpie nu-l mai lăsă pe bunicul lui să-şi revină, schimbând dintr-odată tema evenimentelor.

– Dar ce unde ai dispărut aşa, fără veste, cu mătuşa Linţolia? întrebă el, sperând că bunicul uitase de banii pe care trebuia să-i primească pentru performanţele din noaptea hororurilor.

Copârşel avea însă o ciudăţenie aparte, uita lucruri petrecute cu doar câteva minute în urmă, dar îşi aducea aminte de întâmplări pentru care ai fi avut nevoie de arhive ca să le evoci.

– Suta de lei, zise el, întinzând mâna.

Alimpie nu avea ce face, decât să spere că măcar taică-său va uita de datorie. Numără banii în palma bătătorită de sticle a bunicului său şi reluă întrebarea, ca un fel de răsplată pentru banii daţi:

– Aţi găsit ceva în cufărul ăla sau era un sicriu preistoric?

Copârşel îşi scărpină nasul de porc şi căută în cămările memoriei episodul cu pricina care, nefiind prea depărtat, nu apucase să i se înfigă cu osârdie.

– Ah… aha… ahahaha… ahahahahaha! făcu el, bucuros că-şi amintea aşa de bine o întâmplare care avusese loc cu mai bine de două ore în urmă. Am găsit, fireşte că am găsit, la ce e bun un cufăr dacă nu găseşti nimic în el. Dar cu voi ce e pe aici? mai întrebă Copârşel, dovedind o nesperată distribuţie a atenţiei.

– Eram în drum spre casă, îl lămuri Sapienţa care era prea inteligentă pentru a-şi bate capul cu născocirea unor motive cât de cât plauzibile. Şi ce aţi găsit, bani, giuvaieruri, mătăsuri, dulciuri?

– Am găsit o hartă şi un bilet.

– O hartă şi un bilet? spuseră în acelaşi timp Alimpie şi Sapiența, deşi, practic e imposibil, puteți încerca cu sora, cu fratele sau cu un vecin ca să vedeți că am dreptate.

– Da, le am la mine, urmă Copârşel, amintindu-şi dintr-odată că cititul nu era unul din hobby-urile lui preferate. Dar o să vi le dau mâine. Părinții voştri vă caută pe la poliție şi pe la spitale şi voi vă pierdeți timpul la morgă. Date fiind consecințele, direcția casă, înainte marş!

CAPITOLUL 5

GIMNAZIU – CIMITIR AL COPILĂRIEI MELE

În care Alimpie şi Sapienţa îşi amintesc că, mai înainte de orice, sunt totuşi elevi, dar uită repede

Dis-de-dimineață, Oplenință se înființă lângă patul în care fiul său Alimpie visa comori şi, trezindu-l fără menajamente, întinse mâna şi repetă de acum cunoscutul text:

– Suta!

Când venea vorba de bani, pe Alimpie îl puteai trezi la orice oră din zi sau din noapte fără să fie nevoie să-i ceri să se dezmeticească. Dacă l-ai fi pus să repete chiar şi tabla înmulțirii la ora două din noapte, ar fi făcut-o cu condiția ca rezultatul să-l convertească în lei sau euro. Unu ori unu egal un euro, unu ori doi egal doi euro, unu ori trei egal…

Acum, când figura, ca să folosim un eufemism, incredibil de hidoasă a lui Oplenință luă locul unei fețişoare de înger care-l certa în vis, Alimpie se bucură în loc să se înspăimânte, pentru că, pe de o parte, era obişnuit de 12 ani cu chipul părintelui său, iar, pe de altă parte, pentru că îngeraşul tocmai era pe cale să descopere alte matrapazlâcuri pe care băiatul le ascundea cu iscusința cu care ascundea carnetul de note.

Cât priveşte onorariul cuvenit tatălui său, hârtiile erau pregătite, dar iubind-o foarte mult pe mama lui, Alimpie se gândea la o stratagemă prin care să fie prinşi în flagrant delict. Şi ca din întâmplare, chemată parcă telepatic de fiul ei iubit, doamna Panahida Popoiu-Turț îşi băgă în acel moment capul cu bigudiuri prin uşa rămase deschisă. Prefăcându-se că nu vede semnul de „las-o baltă!" al tatălui, Alimpie scoase monetarul şi-l vărsă rapid în laba pe care părintele uitase s-o retragă.

Înainte de a continua ar trebui să încercăm şi o descriere a mamei lui Alimpie, fie şi pentru că toate celelalte personaje s-au bucurat (vorba vine!) de o ilustrare ca la carte a fizicului lor. Panahida Popoiu-Turț făcea parte din elita târgului, fiind socotită o artistă a coroanelor funerare şi a dedicațiilor care erau scrise pe eşarfele negre. Compoziții ca „Te-aştept pe-acelaşi drum, Chiar dacă eşti scrum", „Ai plecat fără să-mi spui, Şi de-atuncea sunt beat cui" sau „Nu te vom uita, Bunicii tăi senili şi sclerozați" au făcut ocolul regiunii, unele dintre ele fiind amintite şi în ziarul *Actualitatea mormintelor* la rubrica „Un necrolog pentru fiecare". Dar Panahida era nu numai o poetă sensibilă şi o mamă devotată, ea era şi o soție hotărâtă. Oplenița simțise pe spinarea lui făcălețul mânuit de consoarta pe care i-o dăduse soarta (mereu le potrivesc!) sau tigaia aruncată cu precizie olimpică în căpățâna lui, măcar că nu semăna cu o țintă sportivă. În serile lungi de iarnă, când Panahida nu țesea la gura sobei iar Oplenița nu spunea poveşti copiilor, ea obişnuia să viseze la ştergare cu diferite sloganuri, gen: „Când bărbatul vine-acasă, Îl dau cu capul de masă" sau „Bărbățelul când îmi vine, Îl snopesc ca la Rovine". Observ că până acum nu i-am făcut nicio descriere fizică şi, întrucât am depăşit numărul de rânduri consacrate acestei secvențe, voi încheia spunând că, dacă ați văzut o girafă cu ochi albaştri şi bigudiuri în păr, înseamnă că era mama lui Alimpie.

Inutil de spus că banii nu au mai ajuns în mâna celui îndreptățit (Oplenița), ci în mâna celei care împărțea dreptatea în casă (Panahida).

– Hai, copii, treziți-vă, spuse mama celor doi copii care erau deja treji şi rânjeau răutăcios la tatăl lor, trebuie să mergeți la şcoală.

Acum, fireşte, voi ați văzut multe filme în care familia fericită coboară dimineața la micul dejun, tatăl îşi sărută soția şi pe copii, mănâncă cu toții civilizat la masă, mama face pachetele pentru şcoală şi copii sunt duşi la şcoală de tată. Ei bine, cam tot aşa se petreceau lucrurile şi în familia lui Alimpie, cu deosebirea că ei nu coborau de niciunde, întrucât sus nu era decât un pod în care, în afară de şoareci, nu mai intrase nimeni de 50 de ani, Opleniță n-o săruta pe Panahida (mai ales în dimineața aceea când fusese jefuit) ci o maimuțărea pe la spate, nu-şi săruta nici copiii pe care-i dădea la o parte din drumul lui cu gesturi de polițai de intersecție, de mâncat nu mâncau civilizat la masă, ci fiecare pe unde apuca – Alimpie şi Sapiența direct de pe plită, Opleniță din sticlă şi Panahida din buzunarul din față al unui şorț, unde-şi ținea semințele preferate -, pachetele pentru şcoală nu existau pentru că exista programul „laptele şi cornul", în cadrul căruia, în pauza mare, elevilor li se dădeau câte un iaurt expirat şi un măr cu viermi, iar de dus la şcoală cu maşina, Opleniță nu o putea face pentru că: 1. nu avea maşină, 2. nu avea carnet de conducere, 3. nu-şi bătea capul. În rest, cele două dimineți semănau ca două picături de apă.

Ajunşi la şcoală şi trecuți prin sita cererilor de retrocedare a banilor din partea colegilor nemulțumiți, Alimpie şi Sapiența intrară în clasă ocupându-şi locurile din prima bancă în rândul de la geam. Degeaba vă întrebați ce căutau cei doi în aceeaşi clasă, având în vedere diferența de vârstă, şi nu, nu rămăsese Alimpie repetent, ci Sapiența fusese dată la şcoală la cinci ani şi jumătate, din cauza precocității sale pe care, de altfel, ați avut prilejul să o constatați singuri. Observ că, în loc să scriu, trebuie să-mi pierd timpul cu explicații idioate pe care oricum nu le bagă nimeni în seamă.

Trebuie spus (E cererea editorului, de aceea acest „trebuie spus", el vrea ca personajele să aibă şi trăsături pozitive… Fără comentarii!) că Alimpie şi Sapiența făceau parte dintre elevii cu

note bune. La sport. Dar şi la alte materii. De pildă, la sport. Şi erau apreciați de profesori. În special, de cel de sport. Desigur, nu făceau parte din elita clasei. Spun desigur pentru că, dacă ar fi fost nişte tocilari, cartea s-ar fi sfârşit după primele trei rânduri.

Nu că tocilar ar fi ceva rău!

Dimpotrivă! Dacă vi-l mai amintiți pe băiatul înăltuț, cu ochelari, care tot cerea banii înapoi la spectacolul de horror, ei bine, şi el era în clasă cu Alimpie şi Sapiența şi era şi el apreciat de profesori. De toți. Cu excepția celui de sport. Avea note bune, era isteț şi când se va face mare îşi va aduce contribuția la bunăstarea societății. Pe spinarea lui vor trăi însă şi alții, ceea ce îl face cu adevărat foarte folositor. Şi pentru că acest băiat va avea locul lui în pățaniile care urmează vă voi spune şi cum îl cheamă. Cămară. Cămară e numele de familie. Iar numele mic, Vespasian. Asta e! Ştiu că primul vostru gând a fost la împăratul roman cu acelaşi nume, şi asta nu pentru că ați fi voi eminenți la Istorie, ci pur şi simplu pentru că v-ați amintit că a fost cel care a inventat vespasianele. De aceea voi nu o să ajungeți să contribuiți la bunăstarea societății, pentru că stați cu capul numai la prostii!

Nu că vespasianele nu ar fi necesare!

Şi chiar în vespasiana şcolii se întâlniră Alimpie şi… Vespasian. Iar acolo avu loc următoarea discuție.

– Bunicul a găsit o hartă a unei comori.

Era vocea lui Alimpie. Din cealaltă cabină veni răspunsul dat de vocea lui Vespasian.

– Bunicul tău nu e în stare să găsească drumul spre budă.

– A găsit-o din întâmplare.

– Nici din întâmplare.

– Vespasianus, apelă Alimpie la istorie, hai să lăsăm caterinca, poate fi vorba de o grămadă de giuvaieruri sau cine ştie ce alte minunății.

– E băgată şi soră-ta? întrebă tocilarul, după un moment de tăcere.

Alimpie ar fi vrut să răspundă printr-un gest semnificativ, dar vespasiana nefiind supravegheată video, nu ar fi avut cui să-l facă.

– De ea nu scapi ca de moarte.

– Nu intru, spuse Vespasian, căutându-se prin buzunare după un rest de hârtie. Femeile aduc ghinion.

– Nu fi prost, ce, Sapiența e femeie?! E… un neutru. La urma urmei, cum vrei, mie îmi convine să împart doar la patru.

– Păi cine mai e, nenică? se miră Vespasian, tot mai nervos că nu găsea hârtia izbăvitoare.

– Bunicul meu şi mătuşa mea, ei au descoperit harta, dar de ei putem scăpa pe drum. Oricum, chiar şi la cinci dacă împărțim tot ne revine la fiecare cât să ne ducem zilele în huzur fără să muncim până la sfârşitul vieții!

După cum puteți constata, încă de copil Alimpie avea o concepție nesănătoasă despre o viață de lux, departe de salarii muncite cu trudă şi de orice fel de muncă înjositoare. Eu vă rog să nu încercați asta acasă.

– Dar eu vreau să muncesc, eu vreau să fiu de folos societății, se opuse Vespasian care, la amintirea înaltelor sale idealuri, uită complet că trebuia să se şteargă. Pentru asta mă pregătesc. Să fiu un om nou, un om de nădejde care să ducă omenirea mai departe, pe care generațiile viitoare să-l amintească în cărțile lor de istorie.

Dinspre cabina lui Alimpie se auzi un zgomot necuviincios despre care, aflându-ne într-un spațiu destinat îndeobşte unor asemenea manifestări, nu ştim dacă era un răspuns sau o etapă a unui proces fiziologic.

– N-ai decât să faci ce vrei cu partea ta, scoase Alimpie şi pe gură. Dinspre mine poți s-o donezi în scopuri caritabile.

Ei, dar fiecare dintre noi are câte un punct slab, iar toți avem sigur cel puțin unul comun: banii. Vespasian era de o zgârcenie şi o lăcomie pe care nu am cu ce să le compar fără să mă hazardez. El era generos doar cu idealurile.

– Mă întreb de ce ai nevoie de mine? se întrebă Vespasian, reluând căutarea hârtiei întreruptă de raita prin grădina cu recompense morale.

– Noi, ăştia patru, ne vom ocupa cu munca grea, cu chestiuni înjositoare, e nevoie de un creier. Tu eşti ăla.

– Atât?

Pe Vespasian nu puteai să-l păcăleşti uşor, aşa că scoateți-vă din cap ideea greşită că pe tocilari îi poți duce cu vorba.

– Păi, sigur, spuse Alimpie cu o voce insinuantă, fiind creierul, va trebui să fii şi finanțatorul.

– Uită! preciză Vespasian, hotărât să stea crăcănat până avea să se usuce.

– Treaba ta! se forță Alimpie să fie nepăsător. Am vrut să te iau pe tine pentru că suntem colegi de clasă. Dar la uşa mea e coadă. Îți dai seama, e o comoară a piraților probabil, vorbim aici de cifre cu cel puțin şase zerouri.

Limbajul lui Alimpie era tipic gangsterilor din filmele de mâna a doua pe care le vedea în reluare când familia nu putea să-l supravegheze. Adică ori de câte ori erau difuzate de televiziunile care se ocupau cu educația noii generații.

– Mă rog, făcu concesiv Vespasian, întrebându-se într-o doară dacă locul se uscase îndeajuns de mult sau nu, şi cu cât ar trebui să vin?

– Doar să acoperi cheltuielile, care pot să nici nu fie. Ții bani la tine şi, dacă nu e nevoie de deplasări sau de cumpărat unelte şi alte ciudățenii, îi păstrezi.

– N-ai o hârtie? se răsti Vespasian nervos care, punând degetul la spate, constatase că era încă umed.

– Nu e timpul şi nici locul potrivit să facem socoteli, zise Alimpie printre dinți, făcându-se că-şi controlează pistolul de la subsuoară.

– Îmi trebuie să mă şterg, preciză Vespasian.

– Îți dau, dar intri sau nu?

În fața şantajului, Vespasian încercă într-o primă măsură să rămână demn, dar e destul de greu să-ți menții onorabilitatea când eşti cu pantalonii în vine. Aşa că tocilarul nostru, de fapt al clasei, acceptă cu jumătate de gură, primind iute pe sub peretele despărțitor de plastic hârtia salvatoare.

– E extemporalul tău la geografie, se miră Vespasian care, date fiind notele maxime primite la astfel de lucrări, le ținea pe toate prinse în piuneze pe un perete din camera sa.

– Acasă nu-l duc, că avem hârtie, îl lămuri Alimpie, ridicându-şi pantalonii. Iar eu m-am şters cu a lu' soră-mea. Deci a rămas aşa! După ore mergem la coşmelia unde vinde bunicul sicrie să vedem ce e cu harta aia!

Se auzi clopoţelul care, pentru cei doi, avea o semnificaţie total diferită. Pentru Alimpie suna ca talanga de la gâtul trăpaşului care trăgea carul funebru al lui nea Bomfaier, celălalt dricar al oraşului. Pentru Vespasian, era îndemnul la cucerirea a noi culmi de cunoaştere spre propăşirea binelui şi a progresului omenirii.

– Ora de română, murmură Vespasian, aflat parcă sub hipnoză. Creangă. *Amintiri din copilărie*. O să ne asculte. Ai citit?

Alimpie nu citise, dar plătise un alt tocilar să-i povestească ce şi cum era cu amintirile alea, de unde se vede că cine are bani poate plăti pe altul să-i facă munca. (Desigur, acest aspect este imoral şi copiii nu ar trebui să citească aceste rânduri, dar având în vedere că: 1. aceasta e o carte pentru copii; 2. programele de televiziune strică oricum tot ce încearcă să facă şcoala şi familia; 3. cel mai des răspuns primit de copii la cererile lor fireşti este „N-am bani"; aspectul prezentat mai sus începe să capete nuanţe mai umane.)

– Pupăza din tei! cită Alimpie din memorie, lăsându-l perplex pe Vespasian care învăţă încă o lecţie: să nu-ţi subestimezi niciodată adversarul. Ce-am mai râs când Nică a Petrei s-a dus în târg şi vrut să vândă pupăza moşului! Ce de bani putea lua pe ea!

– Bravo, mă! nu se putu abţine Vespasian. N-am crezut că o să pui mâna pe carte. Gât-de-vioară o să fie încântat.

Cred că v-aţi prins că Gât-de-vioară era profu' de română care primise porecla în urma faptului că avea un gât ca un gât de vioară. Şi care, fiind suplinitor, îi ţinea doar locul profesoarei titulare, Contesina (poreclită aşa din cauză că strâmba din nas când vorbea cu elevii slabi, ca şi cum s-ar fi adresat unor rândaşi), aflată în concediu postnatal.

Era de altfel singurul element care putea fi luat în seamă la el, în rest fiind mic de statură, cu un cap care ar fi încăput într-un

cuib de colibri şi cu picioruțe şi mâini ceva mai groase decât oasele aceleiaşi zburătoare. Dar desigur, nu aspectul fizic contează, ci ce ai în cap. Iar Gât-de-vioară nu prea avea, el luând note de 2 şi 3 la examenul de titularizare. De aceea, voi retracta cele spuse şi voi preciza că ceea ce contează e să ai pe cineva care să te ajute. Iar Gât-de-vioară avea, fiind finul inspectorului general pe județ.

– Nu mai pot eu că o să fie încântat Gât-de-vioară! răspunse Alimpie, depărtându-şi şi mai mult ochii, deşi acest lucru era imposibil. Nu vreau să mă fac scriitor sau factor poştal.

Ce legătură avea asta cu încântarea unui suplinitor sau cu pupăza din tei vă las pe voi să aflați. Or, pentru asta, trebuie să participați la ora de română. Ştiu, vă cer un mare sacrificiu, ca, după orele de la şcoala voastră, să mai intrați la una, aşa că, dacă nu aveți chef, dați paginile până la capitolul următor, că doar n-o fi primul vostru chiul!

Gât-de-vioară nu era iubit şi nici respectat de elevi. Abia intrat în clasă, primi în cap trei cocoloaşe de hârtie şi din fundul clasei se auziră câteva sunete lipsite de noblețe. Gât-de-vioară părea obişnuit cu meniul, căci lăsă impasibil catalogul pe catedră, deschise geamul şi, după ce luă o gură de aer proaspăt, îşi roti privirile vultureşti prin clasă. Apoi reveni la catedră şi deschise catalogul. În clasă se lăsă tăcerea. Gât-de-vioară rânji cu toată gura. Era rândul lui să dea la gioale. Întorcea încet paginile catalogului, revenind la început ori de câte ori auzea un oftat de uşurare venit dinspre cei ale căror nume de familie începeau cu A, B, C sau D. Pe vremea Inchiziției, Gât-de-vioară ar fi fost un călău aflat la mare căutare, iar torturile lui, precum cea de acum, ar fi umplut manualele de specialitate.

„Până la T mai are o grămadă”, se bucură Alimpie, aflat într-unul dintre puținele momente când se putea declara bucuros să poarte numele de Turț. Deşi şi mai bine ar fi fost Vinars sau Zmeurată. Dar iată că Gât-de-vioară închise brusc catalogul cu un pocnet sec, ca şi cum, inspirat de ceaslovul lui Nică a Petrei, ar fi vrut să prindă o muscă între paginile care hotărau soarta elevilor. Rânjetul lui luă forma unei proteze prezentată de un grup de stomatologi

la un târg de plombe. Apoi, cu un gest de scamator, întoarse catalogul cu fața-n jos şi se apucă să-l răsfoiască în sens invers. Deja Alimpie ar fi vrut ca numele său mic să fi fost numele de familie. Cei ale căror nume începeau cu A, B, C sau D îşi reținură oftaturile de uşurare, pentru a nu da idei noi vajnicului fan al Inchiziției.

Alimpie înnodă iute o rugăciune şi privi întrebător spre Sapiența.

Aici trebuie să facem o paranteză şi să spunem că Alimpie nu se încredea în nimeni la suflat decât în sora lui. Nu că s-ar fi oferit şi altcineva. Şi asta din cauză că, în trimestrul precedent, clasa primise vizita unor inspectori care se aşezaseră exact în banca din spatele lui Alimpie. Or, când Contesina, care nu născuse încă, întrebase clasa cine poate spune o frază frumoasă cu subiect, predicat şi complement, Alimpie sărise de un metru în sus şi turnase cu repeziciune:

– Ce craci până în gât aveți, doamnă!

După ce s-a trezit din leşin, Contesina l-a dat afară din clasă, dar înainte să iasă, Alimpie se întorsese spre inspectori şi le bătuse obrazul:

– Bă, mânca-v-aş, nu mai suflați, dacă nu ştiți!

Acum, Sapiența îi întoarse privirea cu ochii ei geometrici.

– Stai liniştit, sigur că o să-ți suflu, îl asigură ea, doar că… au crescut tarifele.

– Profiți că sunt la ananghie, nu e frumos, o certă în şoaptă fratele ei.

– Tu n-ai face la fel? se interesă Sapiența, uluită de o asemenea eventuală ipostază.

– Ba da, dar oricum eu nu am nevoie, ştiu să povestesc, îi făcu în ciudă fratele ei.

– Cu atât mai bine, spuse indiferentă Sapiența, îți păstrezi banii şi iei şi notă bună.

– Turț…, se auzi glasul pițigăiat al suplinitorului, ca şi cum ar fi comandat băutura la tejgheaua unui bar promiscuu de provincie.

Suspansul atinsese deja cote maxime, iar rânjetul lui Gât-de-vioară mai avea puțin şi i se întindea dincolo de urechile clăpăuge.

– Nu băietu', fata, urmă el închizând din nou catalogul cu acelaşi pocnet sec.

Fu (Doamne, iar cuvântul ăsta!) rândul lui Alimpie să se îmbujoreze de plăcere, numai că, de data asta, avea să rămână cu buza umflată, căci Sapienței îi plăcea să citească şi povesti cu atâta savoare şi haz două dintre pățaniile din *Amintiri*…, încât Gât-de-vioară, luat prin surprindere, se văzu silit să-i dea un Foarte Bine.

Şi cam atât despre Alimpie şi Sapiența la şcoală, pentru că orele de sport erau doar luni şi joi.

CAPITOLUL 6

COMANDO PENTRU COMOARĂ

În care antieroii noştri (de fapt, ai mei) umblă după comori verzi pe pereţii peşterii

Spre după-masă, în coşmelia cu sicrie de vânzare deţinută de familia Turţ, coşmelie care purta cu mândria firma Hai la pompe!, dădu buzna un boşorog care-ar fi făcut cinste oricărei bodegi din ţara asta bogată în cârciumi.

Omul era cu chef, se vedea bine asta nu numai după nasul roşu, dar şi după împleticeala limbii, care i se mişca prin gură de parcă s-ar fi găsit pentru prima oară acolo.

– Bulă ziziua! zise el, molfăind ceva ce părea o gumă de mestecat, dar care se dovedi până la urmă a fi o bucată de clei pe care voia să-l înmoaie ca să-şi repare o ciubotă.

– Să trăieşti! răspunse Copârşel, binedispus după o discuţie intimă cu o sticloanţă bine făcută.

Ceea ce a urmat s-a dovedit o mostră de umor absurd, iar voi, cititorii mei, făcând parte din elita inteligentă care gustă astfel de specii, o să vi-l redau fără să mai intervin cu ceva…

– Am un caz de deces în familie, a continuat boşo.

– Soţia?

– Soacra!

– Şi mai bine! s-a bucurat Copârşel.

– Caut un sicriu, dar nu unul să coste cât un sarcofag, că la pensia mea...

– Am deschis de curând o linie promoțională! La două sicrie cumpărate, ai unul gratis!

– Ia-l tu pe ăla!

– Pentru soacră îți recomand un sicriu din stejar. Esență tare. Să fii sigur că nu se mai întoarce.

– Scump!

– Marfă! Nu ca la alții! Dai de două ori din coate şi te trezeşti afară!

– În rate nu vinzi?

– Şi dacă mori... că te văd cam dărâmat, mâine-poimâine, date fiind consecințele, vii ca virgulă client! Îți trebuie girant!

– Îl iau pe fiu-meu, că el are un salariu mai bunicel, are un salariu ceapă: îl ia în mână, desface bancnotele şi începe să plângă!

– Eu îți vând în rate, dar dobânda te costă cât groparul şi popa la un loc!

– Da' e cu garanție?

– Sicriul? Sigur. Doi ani. Dacă învie mortul, îl aduci înapoi şi ți-l schimbăm!

– Costă mult…

– Uite, ți-l dau în leasing! Ca pe maşini!

– Şi pe ce parte are volanul?

– Volanul îl punem la căptuşeală. Garantezi cu sicriul, dacă nu poți plăti două rate la rând, ți-l luăm înapoi!

– Păi şi soacră-mea?

– Date fiind consecințele, o duci la Antipa, iei şi bani pe ea.

– Dar poate ai un sicriu second-hand, unul folosit!

– Domle, eu am vechime în meseria asta, se scărpină Copârşel în țeastă. Până anul trecut, aveam 500 de oameni sub mine. Tundeam iarba în cimitir. Dar de sicriu second-hand nu am auzit.

– Atunci, n-ai ceva mai ieftin?

– Îți dau cutia asta de carton în care țin banii. O tranşezi pe soacră-ta şi încape!

– Nici aşa, că după aia, când mi-o veni rândul, mă pune nevastă-mea într-o cutie de chibrituri.

– Uite, îți dau un sicriu de brad, că-l poți folosi şi pe post de pom de Crăciun! Şi dacă iei şi o cruce, primeşti cadou o colivă.

– Măcar ai şi mata concursuri de alea, te uiți sub capac şi câştigi?

– Tu eşti oricum câştigat: te uiți sub capac şi o vezi pe soacră-ta!

– Sau trimite trei capace de sicriu şi poți câştiga o excursie în doi în rai?!

– Pe mata văd că te-a lovit rău de tot moartea soacrei!

– Nu asta, prețurile lu' mata m-au înnebunit! Dar ăla de acolo?

– Ăla e un 4X4, turbo! Are şi airbag, în caz că-l scapă în groapă!

– Mai bine o mai suportam pe soacră-mea încă vreo doi ani, până trece criza!

– Şi crezi că ți-o înmormânta gratuit?

– Nu, da' poate până atunci murea şi socru-meu şi făceam o înmormântare doi în unu!

– Pe urmă, trebuie înmormântată cu un popă!

– Aoleu! N-o bag doar pe ea în groapă?

– Să-i țină slujbă. Dar poți să-l iei prin telefon. Accesezi meniul şi urmezi meniul. Pentru înmormântări obişnuite apeşi tasta 1, pentru slujbă de pomenire apeşi tasta 2, iar dacă vrei şi o spovedanie, apeşi tasta 3 şi aştepți să te pună în legătură cu părintele de serviciu.

– Şi-mi vine o factură de la Romtelecom de mă face din om neom!

– Şi să nu-l uiți nici pe gropar!

– Pentru ăsta ce tastă tre' să mai apăs?

– Pe ăsta îl iei on-line! Intri pe www.mortuldelagroapănusemaidezgroapă.ro şi completezi un formular.

– Păi şi-mi trimite groapa prin e-mail?

– Te trimite la alt site, www.fieţiţărânauşoară.com unde completezi alt formular.

– Şi pe soacră-mea când o mai îngrop?

– Ce s-o mai… Dă-i foc, că şi aşa, din câte-mi dau seama, a fost o vrăjitoare!

Boşorogul plecă de parcă ar fi plecat de pe planeta Marte, luând în calcul posibilitatea reală de a se lăsa de băutură. Or, la gândul unei asemenea ipoteze absurde, izbucni fără voie în râs, acolo, în faţa coşmeliei Hai la pompe! Tocmai atunci se iviră şi cei trei căutători de comori, Alimpie, Sapienţa şi Vespasian care, crezând că nu-şi putea stăpâni plânsul, spuseră veseli:

– Condoleanţe!

– Nu, că nu mă las! făcu boşorogul, şi mai vesel, îndepărtându-se ca un avion în vrie.

În pragul prăvăliei, urmărindu-l cu privirea, Copârşel emise un crâmpei de filozofie:

– Ce e moartea? Un somn din care te mai trezeşti din când în când să mai tragi un gât de turţ!

Auzindu-l, Vespasian avu un prim impuls de a se retrage imediat din afacere, dar gândindu-se la sacrificiile pe care trebuie să le facă un erou pentru a ajunge la comoară, îşi luă inima în dinţi şi răspunse:

– Dacă ai murit, nu mai poţi să bei.

Copârşel îl privi ca pe un termostat.

Aici trebuie precizat că, de când se curentase la propria sonerie, Copârşel avea reacţii electrice. Episodul se petrecuse cu ceva timp în urmă şi se datorase unui joc nevinovat al copiilor pe care englezii îl denumesc *ring and run*, iar arabii چ ڤ ڤ adică „sună şi fugi”! Exasperat de faptul că, de fiecare dată când deschidea uşa şi dădea bună ziua, în faţa lui nu se găsea nimeni, Copârşel se hotărâse să le joace o farsă pezevenghilor şi scosese

butonul de la sonerie, astfel ca, punând degetul, copiii să se curenteze. Doar că, fireşte, copiii nu sunt chiar atât de proşti să apese pe buton dacă nu este niciun buton. În schimb, plecând la piață şi întorcându-se de la crâşmă, Copârşel îşi dădu seama că-şi uitase cheile acasă. Nu-i mai rămânea decât să sune, se gândi el, fără să ia în calcul că locuia singur. De deschis nu-i deschise, bineînțeles, nimeni, dar bunicul lui Alimpie rămăsese cu degetele lipite de sârme până la sosirea echipei de electricieni.

Acum, se scutură ca un conductor suprasolicitat şi-şi pofti oaspeții în prăvălie. Alimpie, în calitate de purtător de cuvânt al echipei nou formate, îi prezentă pe scurt meniul şi opțiunile de împărțire a comorii.

– În primul rând că nu e nicio comoară, ci doar o hartă şi un bilețel, preciză uimitor de exact Copârşel.

– Şi în al doilea rând? făcu la fel de exact tocilarul.

– Nu există un al doilea rând, constată Copârşel care, dacă ar fi fost la cârciumă, ar fi spus exact contrariul.

– Atunci de ce ați spus „în primul rând”? nu se lăsă Vespasian căruia lipsa de logică îi putea precum un hoit de câine lăsat pe şosea.

– Date fiind consecințele, îl lămuri Copârşel, scoțând de sub un sicriu o bucată de hârtie pergamentoasă. Ăsta e biletul.

Alimpie îl înhăță ca pe o prăjitură cu mere şi citi pe nerăsuflate:

– Un copârşeu de stejar, căptuşit, cu mânere de bronz, o cruce de brad scrisă şi un dric de la nea Bomfaier pentru data de…

– Pardon, se scuză Copârşel, smulgând prăjitura cu mere din mâna nepotului. Asta e o comandă care, date fiind consecințele, o căutam de o săptămână.

Cu o mişcare de prestidigitator care trage un iepure de urechi din jobenul lui fermecat, bătrânul scoase de sub cămaşă o altă hârtie împăturită pe care însă, înainte de o da nepotului, o cercetă la iuțeală.

– Asta e, spuse el fericit.

Înmână biletul lui Alimpie şi rămase în aşteptare, încercând să găsească printre amintiri o scenă asemănătoare văzută într-un film cu pirați pentru a şti ce avea de făcut în continuare, odată vestea despre comoară aflată. Alimpie desfăcu hârtia foşnitoare şi, sub privirile avide ale surorii sale şi ale lui Vespasian, prinse să citească cu poticneli. Nu că nu ar fi ştiut să citească cursiv, dar biletul era plin de greşeli de ortografie şi gramatică, de unde tragem concluzia că pirații nu se alegeau dintre premianți şi cu atât mai puțin dintre tocilari.

– „Maț încuiet acilişa şi aț făcuto lată, că io nu ieream mort, da' acu' nu poci să ies că vaț âmbătat şi aț zăvorât uşa. Boilor, maț uitat acilişa! Că o jeleam pe Marcica la parastas şi io am rămas acilişa beat mort! Acu' o să fiu doară mort. Osă mă găsiț peste 7 ani când veniț so desgropați pe Marcica. Acilişa iun cufăr şi io pun în el ce scriu ca sănu se peardă. Mai ie o scrisore poa dela alt ângropat de viu. Da' ăla a scriso îân ienglesă. Ofi fost franțuz. Mor dreaq acilişa şi am uitat să stinc lumina acasă să vedeț ce factură osă vină."

Câteva clipe, se lăsă tăcerea. Părea că cei prezenți doresc să cinstească memoria celui mort în împrejurări neaşteptate, deşi expresiile de pe fețele lor aduceau mai repede cu cele de pe chipurile unor spectatori care ies de la un film cu Charlie Chaplin.

– Şi harta? întrebă Vespasian, chiombindu-se la Copârşel.

– Harta e la mine! se auzi o voce din spatele tocilarului, şi, întorcându-se, Vespasian se strădui la greu să nu-şi umezească chiloții.

Căci în spatele lui fundalul era ocupat complet de grandioasa Lințolia. Vederea acestei femei ar fi determinat oricând oastea lui Sinan Paşa să se înece de bunăvoie în Neajlov sau, dimpotrivă, să facă rând şi să vândă bilete de ordine. Ochii ei ceacâri stăteau mai mult ca oricând să sară din orbite, eventualitate pentru care îşi deschisese şi gura de canal la maximă capacitate, împingând înainte falca de jos.

De câte ori o privea, şi asta se întâmpla de câteva ori pe zi, Copârşel se vedea pus în fața unei dileme de nedezlegat: cum avea

să găsească un sicriu atât de mare în care să o bage pe fiica lui, în cazul în care ar muri, şi câte locuri de veci va fi nevoit să închirieze pentru a-i săpa o groapă pe măsură. Fireşte, erau probleme care ţineau de meseria lui şi pe care se străduia să le rezolve prin metode specifice, şi nu prin ecuaţii de care, asemenea vouă, nu avea habar.

– Jumătate din comoară, balubi, balubi, merge la mine şi la tata, glăsui ea, făcând să păcăne capacele de pe sicrie.

După ce-şi reveni din primul leşin şi odată potolit urletul instinctului care-i cerea s-o rupă la fugă neîntârziat, Vespasian îşi luă inima în dinţi şi zise, căutând să-şi ascundă tremurul vocii:

– Ca-ca-care ju-ju-jumătate? (După cum puteţi observa, căutase degeaba.)

Linţolia se arătă depăşită de întrebare, dar Copârşel, care nu ştia că deja fusese ales un creier al operaţiunii, se consideră îndreptăţit să ia loc în capul mesei.

– Jumătatea mai mare, hotărî el cu glasul unui şef mafiot care tocmai masacrase pe principalii gangsteri adverşi ai momentului.

Tocilarul nu se simţea în apele lui, asta era sigur, dar o încălcare atât de gravă a regulilor aritmeticii avea darul să-l facă să uite de orice prudenţă. Sapienţa, care, se vede treaba, îi cunoştea reacţiile necontrolate, îi dădu un ghiont şi prelua iniţiativa:

– Nu putem oferi jumătate din nimic.

– Adică mai întâi să găsim ceva şi după aia putem şi împărţi, le explică Alimpie impresionat de expresiile tâmpe ale rudelor lui de sânge.

– Păi avem harta! se lumină deodată Linţolia la faţă. E limpede că există şi o comoară!

– La şcoală, în cabinetul de Geografie, toţi pereţii sunt acoperiţi de hărţi, se precipită Vespasian care, între timp, îşi revenise complet, şi singura comoară care există este cunoaşterea.

Mă rog, la ce te poţi aştepta de la un tocilar, dar intervenţia lui avu totuşi darul să lămurească oarecum situaţia de plecare.

– Putem vedea harta? întrebă Vespasian, întinzând mâna.

– Date fiind consecințele, nu poți face omletă, dacă nu spargi ouăle! strigă Copârşel spre Linţolia.

– Mi-e îmi plac ochiuri, spuse aceasta, fără nicio legătură logică, adică în nota obişnuită. Şi apoi eu am mâncat, balubi, balubi! Se întoarse spre Vespasian cu capul ei în triunghi isoscel (pun pariu că nici până acum nu ați calculat ipotenuza) şi-i urlă în față, împroşcându-l cu stropi de salivă: Dacă mă păcăleşti, te poți considera un om mort! Şi crede-mă că mă pricep la ăştia!

După ce-şi şterse stratul de scuipat de pe față, Vespasian reuşi să vadă că, în mâna întinsă, Linţolia ținea harta atât de disputată. Cu mişcări încete, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca de sub ea să apară însuşi Barbă-Neagră cu iataganul pregătit, Vespasian desfăcu pergamentul crăpat de intemperiile vremii. Frunțile căutătorilor de comori se aplecară instantaneu şi, cum stăteau ei aşa, adunați, cu capetele plecate, păreau o echipă de volei care-şi strigă îndemnurile înainte de începerea unei partide decisive.

Harta era de fapt o linie dreaptă trasată între două puncte. Deasupra primului punct, care semăna cu un găinaț de barză (cine nu ştie cum arată aşa ceva să pună mâna pe un manual de zoologie), stătea scris cu litere de tipar: Good Road Cemetery. Celălalt punct, care aducea cu un neg de pe nasul unui gropar, avea şi el inscripționat deasupra o indicație: Woman's Mouth Cave, iar în paranteze… (realm of werewolves, where the treasure is buried). Pentru aceia dintre voi care nu cunosc limba engleză (deşi mă întreb câți dintre voi cunosc bine limba română), o să adaug că la primul punct scria Cimitirul Drum Bun, iar la al doilea, Peştera Gura Muierii (tărâmul vârcolacilor, unde este ascunsă comoara). De ce era scris în limba engleză, nu am aflat niciodată şi, prin urmare, nu veți afla nici voi. În schimb, de ce se numea Peştera Gura Muierii am aflat de la un bătrân de prin partea locului care mi-a povestit că, încă din cele mai vechi timpuri, acolo se refugiau bărbații ca să scape de gura nevestelor lor.

Trebuie spus că, dintre cei de față, numai tocilarul ştia ceva engleză, ceea ce-l aduse din nou în postura de creier al operațiunii.

– Nu înțeleg de ce trebuie să plecăm de la cimitir ca să ajungem la peşteră, spuse el, scărpinându-se în cap, când am putea ajunge acolo din oricare alt punct.

– Din care alt punct, se miră, pe bună dreptate Copârşel, că nu sunt trecute decât două puncte.

Vespasian îl privi cu îndoială, pornind iar să se blesteme că intrase în combinația asta, fără să ceară compensații morale.

– Ce importanță are? încercă el să asalteze reduta prostiei. Comoara e îngropată în Peştera Gura Muierii. Punct!

– Care? Care punct? dădu şi Linţolia o mână de ajutor la păstrarea redutei.

– Ce importanță are? făcu Vespasian o ultimă încercare (oricum inutilă). De oriunde am pleca, chiar şi din prăvălia asta, trebuie să ajungem la peşteră. Punc… Asta e tot!

– Atunci de ce mai există harta? puse şi Sapiența o întrebare de bun-simț, făcându-l pentru prima oară pe Vespasian să o privească cu admirație.

– Pentru că acolo se găsea cel care a desenat-o. Nu acolo a fost găsită? îşi exersă tocilarul logica lui infailibilă.

– Şi de ce e în engleză? întrebă, în fine, şi Alimpie care până atunci se scobise în nas, făcând biluțe pe care le arunca cu dexteritate prin gaura unei coroane funerare.

– Asta nu ştiu, recunoscu Vespasian, adăugând iute pentru a nu-şi ştirbi prestigiul: Dar fiind singurul de aici care cunoaşte limba engleză, presupun că harta mi-era adresată mie, drept pentru care mi se cuvin în plus zece procente din comoară.

Abia acum pricepură cu toții ce avantaje reprezenta în zilele noastre cunoaşterea unei limbi străine. În schimb, Sapiența era regina neîncoronată a bursei locale.

– Nici vorbă, zise ea, punându-şi în mişcare formele geometrice, ocazie cu care lui Vespasian îi veni să le calculeze aria şi lungimea. Puteam consulta orice dicționar englez-român care nu ar fi avut nicio pretenție asupra împărțelii.

– Sapiența are dreptate, întări şi Copârşel. Date fiind consecințele, rămâne cum am stabilit anterior înainte.

Vespasian tocmai era pe cale să-şi susțină pretențiile, când mârâitul Lințoliei îl readuse cu picioarele pe pământ. Lințolia făcuse ca un lup care se îneacă cu un os de tocilar.

Spre orele prânzului, şi plecați conform planului din cimitirul Drum Bun, cei cinci căutători de comori se aflau în pragul peşterii Gura Muierii. Grota (observați că nu spun „Peştera" ca să nu se repete) avea la intrare un soi de sală înaltă cât două staturi de om, din ea plecând trei cărărui ce coborau adânc sub munte. Era o peşteră (acum nu mai mergea grota) administrată de primăria locală, cu program şi ghid şi cu bilete de intrare. Fiind însă foarte puțin solicitată de turişti, în ea intrau mai ales localnicii care voiau să scape de gura nevestelor, iar lor li se eliberaseră abonamente la preț redus. Iată de ce la acea oră casa de bilete era închisă, iar ghidul călăuzea o halbă de bere în jos pe gâtlej la cârciuma din apropiere. Porțile din gratii de fier erau întredeschise, probabil pentru cei cu abonament, aşa că, în frunte cu Lințolia, a cărei înfățişare alunga orice liliac sau alt animal nedorit, intrară în şir indian.

– Bine, bine, spuse Vespasian care nu voia să renunțe la pretențiile sale asupra unui bine-meritat bonus, bine, bine, harta spune că aici e îngropată comoara… dar unde? Peştera e mare… de aici pleacă trei drumuri… Celebra voastră hartă nu spune nimic.

– Şi tu ştii? întrebă Alimpie, necăjit că aventura se termina înainte de a începe.

– Zece la sută! pronunță ferm tocilarul, decis să nu mai cedeze.

– De unde să ştim că tu ne vei duce la comoară? Dacă nu găsim nimic acolo unde ne duci, şi, date fiind consecințele, noi rămânem cu punga goală, iar tu cu zece la sută? întrebă Copârşel, rotindu-şi ochii de la unul la altul în aşteptarea unor ovații spontane.

Dintre toți, numai Lințolia îl mânca din ochi, dar, fiind rudă de sânge, nu se pune. Pe buzele cât nişte cauciucuri de tractor i se putea citi un „balubi, balubi" de sărbători legale.

Vespasian îşi scoase lanterna din buzunar şi o aprinse, dând pentru moment impresia că ar fi vrut să surprindă la lucru neuronul stingher care-l chinuia pe Copârşel. Cu o mişcare lentă, menită să-i țină pe toți cu sufletul la gură, îndreptă fasciculul de lumină spre tunelul din mijloc şi silabisi cu o voce pe care şi-o dorea cât mai profesorală:

– Pentru acei dintre noi mai puțin isteți, voi citi ce scrie pe zidul tunelului acela: *To the werewolves' realm*!

– Lipseşte subtitrarea, observă Copârşel, căutând cu ochii la nivelul picioarelor tocilarului.

– Spre tărâmul vârcolacilor, traduse Sapiența care reținuse încă de prima oară cele scrise pe hartă. Asta înseamnă că pe acolo trebuie să o luăm ca să ajungem la comoară.

Vespasian şi Alimpie o priviră cu o admirație greu mascată. Sapiența dovedea o inteligență care punea la îndoială apartenența ei la familia Turț.

Până în acel moment, nimeni nu-şi pusese problema că aveau să pătrundă pe tărâmul vârcolacilor, din două motive: 1. Nu credeau în aşa ceva şi 2. Copârşel şi Lințolia aveau impresia că vârcolacii sunt un soi de colaci pe care trebuie să-i vâri în gură. Nu acelaşi lucru se putea spune şi de cei trei copii care, mergând la şcoală, aveau un orizont al cunoaşterii mult mai larg. Mai larg! Mă rog! Larg.

– Şi dacă dăm peste un vârcolac în care nu credem, ce facem? puse Vespasian o întrebare pentru care şi-ar fi scăzut singur nota la logică.

– Vârcolacii omoară vampiri, nu oameni, preciză Sapiența, hotărâtă să-i dea pe toți pe spate.

Ei, dar se făcuse timpul ca supremația de moment a Sapienței să ia sfârşit. Făcând un pas înainte, tocilarul recită ca la ora de biologie:

– Vârcolacul este o ființă fabuloasă care mănâncă luna şi soarele, cunoscută şi sub numele de strigoi sau pricolici!

– Strigoi? tresări Copârşel, la auzul denumirii familiare. Să mă lăsați pe mine că ştiu cum să-i iau. Am dat chiar ieri peste un

strigoi în cimitir. Era pe la miezul nopții, tocmai îmi făceam tura de pază şi l-am găsit lângă gardul țintirimului făcându-şi nevoile.

– De unde ştii că era un strigoi? se nedumiri Vespasian.

– De fapt era strigol, că stătea cu nădragii în vine, şi dacă, date fiind consecințele, ar fi ştiut ceva de comoară, şi-ar fi luat o cameră la hotel.

Nu mă mai întrebați ce legătură are, că deveniți plictisitori!

– Mă rog, se rugă Alimpie, nu ne aflăm aici să purtăm controverse asupra credințelor populare. Vespi, te-am ales creier şi finanțator ca să ne duci la comoara cu galbeni, nu la comoara limbii române.

Lucrurile fiind lămurite, Vespasian pătrunse primul în tunelul scund, urmat imediat de ceilalți doritori de îmbogățire peste noapte. Tunelul era sinuos şi din el se desprindeau ici şi colo numeroase galerii mai mici, unele dintre ele care se înfundau după câțiva paşi, altele al căror capăt nu se putea vedea. Cu cât înaintau, cu atât spațiul devenea mai îngust şi mai strâmt, făcându-i pe cei cinci să se întrebe dacă era bine să continue expediția sau să se întoarcă la o muncă nobilă şi cinstită care să le asigure pe mai departe existența. Deodată însă, chiar când credeau că tunelul se va închide, strecurându-se aproape târâş printr-o bortă nu mai mare decât un geam de subsol, pătrunseră într-o încăpere înaltă de vreo cinci metri, de mărimea unei săli de sport şi care era luminată de câteva torțe agățate de pereții calcaroşi. Iar acolo, pe un ciot de stâncă stătea…

– Vârcolacul! şopti Vespasian, dorind ca în acel moment să se fi aflat în toaleta şcolii, cu sau fără hârtie.

Într-adevăr, trăsăturile de-a dreptul hidoase ale lui Oplenință ar fi înspăimântat pe oricine, mai puțin pe membrii familiei.

– Balubi, balubi, scăpă Lințolia fără să vrea, ce cauți aici, fratelo!? Ai aflat şi tu de comoară?

Părând a nu fi auzit-o, Oplenință făcu unele aprecieri nu tocmai binevoitoare la unele aspecte ale căsătoriei, adăugând că se afla acolo conform tradiției, şi anume pentru a scăpa de gura nevestei.

– Dar voi ce faceți aici? încheie el pe bună dreptate nedumerit.

Vespasian şi-ar fi dorit să fi întâlnit totuşi un vârcolac, cu toate consecințele mai puțin frumos parfumate, căci un nou participant la împărțirea comorii însemna un procent mai mic.

– Ne plimbam, aruncă el, călcând pe piciorul Lințoliei care tocmai voia să-şi strige descrierile.

Desigur, o făcuse intenționat, pe de altă parte, picioarele femeii erau aşa de lătărețe, încât era aproape imposibil să nu calci pe ele.

– Da, ne plimbam, repetă Copârşel prinzând ideea din zbor şi mirându-se şi el de momentul de luciditate de care dădea dovadă. Frumusețile patriei! Românul frate cu peştera! Nu aruncați gunoaie! spuse el la foc automat câteva fraze legate de plimbările tematice.

– Apăi eu mă cam dusu-m-am, zise OplenIță, neştiind că reproduce o expresie din Creangă. Azi îl înmormântează pe țârcovnic. L-au găsit în morgă cu sârme prin nas şi cu ruj pe buze şi au zis că l-au… bip!... necinstit ielele şi să-i fac o groapă de trei metri.

Alimpie şi Sapiența îşi aruncară o privire fugară, notându-şi ca data viitoare să verifice cadavrele supuse cercetării în cadrul programului „morga pentru toți".

De cum plecă Oplenița, cei cinci prinseră să cotrobăiască cu privirile prin toate ungherele încăperii, încercând să găsească vreun indiciu care să-i conducă pe mai departe la comoară. Dar oricât se rotiră şi căutară, nu dădură decât peste sticle de băutură, mucuri de țigară şi movilițe de materie organică uscată, semne ale trecerii prin partea locului a atâtor şi atâtor generații de bărbați refugiați aici ca să scape de gura muierilor lor.

– Nimic! spuse într-un târziu Vespasian, nemulțumit de propria performanță.

– Nimic! repetară într-un glas şi Alimpie cu Sapiența, mai puțin îngrijorați, căci sursele lor de finanțare rămăseseră neatinse.

– Date fiind consecințele, nimic! aprobă şi Copârşel, întrebându-se pentru prima oară în existența sa dacă filmele cu pirați spuneau adevărul sau erau doar fantezii.

– Balubi, balubi! trase Lințolia concluzia, punând pe fugă un cârd de păianjeni.

Se întoarseră toți spre ea făcându-i semn să tacă, dar rămaseră cu degetele la gură, ca şi cum s-ar fi delectat cu o înghețată pe băț. Lințolia dispăruse! Pe locul în care stătuse se deschidea acum gaura unui puț care, până la acest episod, fusese acoperită de câteva scânduri putrede şi năpădite de muşchi.

Aplecându-se cu mare atenție peste marginea alunecoasă, Alimpie strigă încetişor:

– Mătuşă, mai trăieşti?

– Ar putea să-ți răspundă nu, dacă ar fi cazul? găsi Vespasian de cuviință să repună logica în drepturile ei, indiferent de situație.

– Sunt aici, se auzi un bubuit care venea din întunericul de jos. Am căzut pe ceva moale.

– Miroase? vru să ştie Copârşel, pentru a-şi da seama de natura terenului de aterizare.

– Nu, dar scoate sunete a jale! răspunse Lințolia, fină degustătoare a bocetelor de la îngropăciuni.

– Uită-te sub…, începu Copârşel, după care, privind în jur şi dându-şi seama că era cu nişte copii, continuă: … sub tine.

– Mă uit, dar nu se vede nimic. E beznă totală. Balubi, balubi! Trimite-l jos pe nesuferitul ăla cu ochelari că are lanterna, ceru Lințolia, nepăsătoare la durerile pe care le-ar fi putut provoca remarca ei.

– Date fiind consecințele, tu eşti singurul dintre noi care poartă ochelari. E timpul să intri în pâine! zise Copârşel, întorcându-se spre Vespasian.

Aici, în opinia celui vizat ar fi trebuit să urmeze o dezbatere pro şi contra pe tema „De ce purtătorii de ochelari sunt mai potriviți decât ceilalți pentru a se arunca într-un puț întunecos în care a alunecat un zdrahon de femeie”, însă Copârşel găsi cu cale să scurteze procedura şi-i făcu pur şi simplu vânt în gaura neagră.

Urletul tocilarului luat prin surprindere stârni fiori de groază în rândul insectelor şi animăluţelor care populau Grota Gura Muierii. Copârşel, Alimpie şi Sapienţa rămaseră însă nepăsători: când provii dintr-o familie care-şi duce traiul de pe urma celor răposaţi, devii imun la manifestările de groază încă de la o vârstă fragedă.

Deşi căzuse peste Linţolia, cel care se lovise zdravăn fusese însuşi Vespasian, căci Linţolia era o stâncă în toate privinţele. Făcând eforturi disperate de a se ridica în două picioare, Vespasian călcă la rândul lui pe ceva moale care scoase un geamăt jalnic. Nu cred că mai trebuie să spun că tocilarul tremura cumplit de frică şi i-ar fi lăsat cu dragă inimă pe Alimpie şi Sapienţa să copieze la teze, numai să-l fi scăpat din coşmarul în care simţea că se adânceşte fără putinţă de scăpare.

– Nu te mai zbate ca un… balubi, balubi! îi urlă Linţolia în ureche, paralizându-l instantaneu.

– Ei, ce se aude, a ajuns? întrebă Copârşel care, după ce Alimpie, într-un efort constant de a-i îmbunătăţi nivelul cultural, îi citise pasaje din *Călătorie spre centrul Pământului* de Jules Verne, vedea în fiecare găurică un tunel spre lumea subterană.

– Pe ce aţi căzut? vru să afle Alimpie.

– Cred că pe nişte vârcolaci! urlă Linţolia.

Auzind verdictul, Vespasian, care tocmai îşi revenise din starea de prostraţie, căzu într-o stare de leşin, soră bună cu prostraţia. Linţolia îl scutură lejer, făcându-l să-i clănţăne dinţii şi emisferele cerebrale, pentru a afla unde ţinea lanterna şi, găsind-o, se grăbi s-o aprindă. La lumina firavă, căci bateriile erau cam pe terminate, Linţolia reuşi să vadă că aterizase pe o grămadă uriaşă de peturi, adică de sticle de plastic evident goale, aruncate acolo de miile de turişti foarte educaţi, care respectau natura şi voiau să păstreze o ţară curată. Desigur, v-aţi prins că scâncetele jalnice erau de fapt scârţâielile şi ţiuiturile scoase de plasticul maltratat de huidumă.

– Ei? se auzi glasul piţigăiat la Sapienţei care începuse să-şi piardă răbdarea. Timpul e bani.

Luat prin surprindere, Copârşel şi privi ceasul şi spuse:

– A trecut cam o oră şi zece minute, cât ar face asta?

Sapienţa îi aruncă lui Alimpie o privire gen „merit un extra pentru stres" şi strigă din nou în josul puţului:

– Putem veni şi noi?

– Balubi, balubi, bubui glasul afirmativ al Linţoliei.

La auzul îndemnului, Copârşel se şi aruncă pe gaură cu un „Pârtieeeee!" de-acum familiar. Linţolia dovedi o agilitate neaşteptată pentru masivitatea ei. Sări într-o parte ca o căprioară… hm!... nu merge… ca o balenă ucigaşă, uitând complet de bietul Vespasian care încerca din răsputeri să-şi revină din leşin. Copârşel îl acoperi ca un autobuz scăpat dintr-un elicopter, trimiţându-l iar pe câmpiile mai bune şi mai drepte ale leşinului.

– Date fiind consecinţele, ne apropiem de comoară, concluzionă nebunul, încercând să refacă din tocilar ce mai putea fi refăcut.

– De unde ştii? zise Sapienţa cu glas diafan.

– Păi nu ştiu, schimbă macazul Copârşel. Ăsta e creierul, nu eu, adăugă el, scuturându-l pe Vespasian care scoase un fel de gâlgâit, cam cum face apa când se scurge greu dintr-o chiuvetă.

– Sunteţi întregi? strigă Alimpie care, pentru a fi pe deplin înţeles, adăugă repede: La trup, vreau să spun.

– Veniţi fără grijă, le strigă la rândul lui Copârşel, aici sunt mii de sticle, din păcate goale, aşa că vă puteţi arunca şi cu capul înainte.

Alimpie şi cu Sapienţa se luară de mână, privindu-se cu dragoste şi încredere în ochi. Dacă aveau să înfrunte crudul destin, urmau s-o facă împreună sau deloc. Uniţi în viaţă şi în moarte! Alimpie numără până la trei şi sări în sus aidoma unei păsări care vrea să-şi ia zborul pentru prima oară. Sapienţa păşi şi ea hotărâtă spre groapă şi, când simţi că Alimpie îi dă drumul la mână, urlă, luând-o singură în jos cu viteza întunericului:

– Trădăăăă… toooo… ruuuuuuuiiiiuiuiu!

De jos se mai auziră doar două gemete. Unul al petului pe care aterizase Sapienţa şi celălalt aparţinând lui Vespasian pe care,

de asemenea, aterizase Sapienţa. Tocilarul îşi merita cu prisosinţă bonusul de zece la sută. Totul era să mai trăiască până avea să pună mâna pe comoară.

– Cineva trebuie să rămână aici, să vă arunce o frânghie pe care să urcaţi. Altfel cum mai ieşiţi de acolo? le strigă Alimpie ridicându-şi pantalonii cu coatele. La asta nu s-a gândit nimeni. Acolo ne-ar fi rămas oasele. Poate că, până la urmă, eu ar fi cel care ar avea dreptul să emită pretenţii la bonus.

Urmă o pauză de reflecţie. Fiecare îşi imagină propria hârcă şi restul scheletului zăcând printre sticlele de plastic.

– Îmi datoraţi viaţa, se avântă timid Alimpie, gândind să obţină o cotă parte cât mai mare. Şi, Vespi, în legătură cu copiatul la teze…

Nu apucă însă să-şi ducă şantajul la bun sfârşit. Strigătul Sapienţei zgudui pereţii grotei, provocând mici căderi de pietricele şi un atac cerebral unui liliac mai bătrân care suferea de obsesie convulsivă:

– Comoaraaaa! Mamăăă, ce de giuvaiericale şi câte monede de aur! Hiii! Ia uite ce diamant enorm! Eu îl vreau! Îl vreau! Îl vreau! E al meu!

Copârşel, Linţolia şi Vespasian o priviră cu o îndoială crescândă, gândindu-se la o serie de blesteme care-i însoţeau pe cei care nu lăsau comoara să se odihnească în pace. În schimb, Alimpie, care nu putea să vadă nimic, nu mai rezistă ispitei şi se aruncă orbeşte cu capul înainte, strigând la rândul lui:

– Nu puneţi mâna! Sapienţa, lasă diamantul în paaa… aaoleuuuu!

Din păcate, o spun stăpânindu-mi totuşi râsul, tot Vespasian primi noua povară, dar, Alimpie fiind mai firav, tocilarul, deşi strivit, reuşi să nu-şi piardă cunoştinţa. Ochii lui Alimpie se roteau ca două planete independente, dar oricât orbitară ei, nu văzură nici urmă de monede sau giuvaiericale. În schimb, urechile lui clăpăuge înregistrară râsul demenţial al Sapienţei care i-o plătise cu vârf şi îndesat.

Revenindu-şi din şocurile repetate, Vespasian se trezi precum un boxer din pumni şi, amintindu-şi că, la urma urmei, el era creierul operaţiunii, rezumă noua situaţie:

– Unde sunt vârcolacii? Dacă nu ajungem pe tărâmul lor, nu ajungem nici la comoară. Iar de ieşit, putem oricând găsi o galerie care să ne scoată din munte, nu e nevoie să ne întoarcem pe acelaşi drum. Prostanu' de Alimpie poate să ne aştepte acolo până îi albesc oasele.

Prostan nu este tocmai cel mai potrivit termen pe care să-l folosească un elev premiant, de la care, nu-i aşa, te aştepţi să se ridice deasupra vulgului. Dar, uneori, aşa cum ne învaţă istoria (sau o fi fizica???), şi marii gânditori mai scapă la borcanul cu dulceaţă.

Mobilizată de imaginea oaselor albite ale lui Alimpie, Linţolia îndreptă lanterna spre peretele cel mai apropiat şi scoase un strigăt de surpriză. Pe perete erau scrijelite diferite îndemnuri, semn că pe acolo trecuseră şi alţi căutători de comori: „Moni şi Nelu love", „Gheorghe a fost acilişa", „Jos guvernul", „Vând colaci în colţ la florărie". Spre acest ultim anunţ îşi îndreptă şi Linţolia degetul cât un jambon de porc, căci la lumina slabă a lanternei citise „vârcolaci", în loc de „vând colaci".

– Trebuie să ajungem în colţ la florărie, spuse ea, acolo e comoara.

Făcând parte din peisajul zilnic, intervenţia Linţoliei trecu fără să fie băgată în seamă, în schimb, Vespasian smulse lanterna din mâna matahalei şi, înainte ca fasciculul să se stingă şi bateriile să-şi dea ultima suflare, reuşi să vadă în faţa sa, la nici zece metri, două creaturi albastre, cu caninii rânjiţi şi cu gheare roşii gata să apuce şi să sfâşie!

CAPITOLUL 7

POVESTEA VÂRCOLACULUI TRIST

În care vârcolacii există, dar comoara, nu

– Vâr… vâr… vâr…, repetă sacadat tocilarul, manevrând inutil butonul lanternei.

– Vâră-ți-o undeva, îl gratulă Sapiența, referindu-se la lanternă şi stricându-şi din nou imaginea de prințesă în devenire. Dacă ştiai că mergem în expediție, trebuia să iei baterii noi. Era de presupus că tu, creierul şi finanțatorul operațiunii, ar fi trebuit să te ocupi de toate astea, or, dacă ştiai că eşti aşa de neajutorat, trebuia să te retragi umil şi plin de regrete, lăsând pe cei mai capabili decât tine să ducă expediția la bun sfârşit!

– Panahida, tu eşti? exclamă Copârşel, total buimac, recunoscând logosul. Ce cauți aici?

„Nenică", se gândi Alimpie, care nu putea să n-o admire pe surioara lui, „cin' se însoară cu asta tre' s-o cunoască nesmintit pe mama mai înainte, să ştie ce-l aşteaptă!"

Sapiența scoase din buzunarul rochiței o lumânare groasă pe care o aprinse cu chibriturile ținute în acelaşi buzunar. Fața îi era luminată de jos în sus.

– Nu eşti Panahida! exclamă cutremurat puțin Copârşel.

– Ce te-ai schimbat, constată şi Linţolia, într-o beţie de imagine consecutivă, întrebându-se dacă totuşi nu era vorba de un vârcolac.

– Hâc! făcu Vespasian, care trăia coşmarul vieţii lui.

Creaturile din faţa lor oftară şi suflul lor făcu să pâlpâie flacăra lumânării. Sapienţa se apropie fără frică şi le cuprinse într-o sferă de lumină gălbuie. Într-adevăr, înfăţişarea acestora nu era de natură să te facă să speri că ai putea scăpa viu dintr-o asemenea întâlnire, cu toate astea, expresia lor abătută te încuraja să nădăjduieşti că va fi o moarte rapidă şi fără dureri.

Nu se ştie de ce, lui Alimpie i se păru că-i vede pe Hanţ şi pe Sonata redivivus. Lui Sapienţa i se păru în schimb că-i vede pe profesorul de chimie şi pe cel de matematică. Lui Copârşel şi Linţoliei nu li se păru nimic pentru că, oricum, aspectul celor doi vârcolaci era mai puţin hidos decât cel al lor înşile. Lui Vespasian nu-i mai păsa, căci leşinase din nou. Cei doi vârcolaci continuau să privească trist la vizitatorii lor de parcă s-ar fi dat în reluare filmul „Casablanca" cu Ingrid Bergman şi Humphrey Bogart.

– Sunteţi vârcolaci? întrebă Copârşel care nu frecventa telecinemateca, decât dacă era vorba de un film cu piraţi.

Nici una dintre cele două creaturi nu deschise gura, în schimb tristeţea din privirile lor deveni şi mai vizibilă.

– Am venit cu gânduri bune pe tărâmul vostru, prelua Linţolia iniţiativa, amintindu-şi de invazia otomană în Ţările Româneşti descrisă de istoricii turci. Nu vrem decât să găsim com…

În acel moment, trezindu-se din leşin, Vespasian înfipse cu un gest scurt lanterna în gura Linţoliei, care lanternă, în mod straniu, deşi cu bateriile pe terminate, prinse să lumineze aidoma unui proiector, de unde tragem concluzia că Linţolia era nepoata lu' stâlpu' de înaltă tensiune.

– Compasiune! preciză Vespasian care-şi revenise ca boxerul din pumni. Vrem să găsim compasiune pentru că numai o durere foarte mare putea să nască o tristeţe atât de copleşitoare ca cea din ochii voştri.

Cu excepția cacofoniei, discursul merita reținut, iar vârcolacii, care habar nu aveau de gramatică, se arătară şi mai trişti, dacă acest lucru era posibil.

Şi din moment ce arătau şi mai trişti, înseamnă că lucrul era foarte posibil.

– Asta pentru că povestea noastră este foarte tristă, spuse trist unul dintre vârcolacii cu priviri triste, care părea şi cel mai bătrân dintre cei doi.

Vocea lui putea fi comparată cu crănțănitul făcut de o proteză care muşcă dintr-un măr viermănos. Cu toate acestea, blândețea tonului te ducea cu gândul la duioşia cu care călăul îl întreabă pe condamnat care-i este ultima dorință.

– O să ne mâncați? întrebă Alimpie, căutând să pară cât mai mic şi mai puțin gustos.

Vârcolacul mai bătrâior îi aruncă o privire gastronomică şi țâțâi din buzele vineții:

– Pe vremuri, te-am fi putut folosi drept scobitoare. Dar acele vremuri au apus, adăugă el, scobindu-se retroactiv între dinți cu gheara lui roşie.

– *Ou sont le neige d'antant*?! îl susținu vârcolacul mai tânăr.

Copârşel nu ştia franceză, şi chiar dacă ar fi ştiut, ar fi tradus versul nemuritorului Francois Villon prin „Unde sunt negii de altădată?". În schimb, nu pierdea niciun prilej să facă un scurt schimb de experiență, fiind un permanent căutător în domeniul lui de activitate.

– Voi vă mai îngropați, dacă tot stați sub pământ? dori el să afle.

Vârcolacul mai bătrân se posomorî şi mai mult, iar Sapiența prinse să se gândească la o metodă de a-i închide gura unchiului ei, înainte să sfârşească cu toții în caninii creaturilor albastre.

– Ia-o de la început, preamărite Farkaş, rosti vârcolacul mai tânăr, dezvăluindu-se, cu acest prilej şi numele confratelui său.

Avea o voce pițigăiată, care-i aduse aminte lui Vespasian de propria lui voce în momentele când constipația îi dădea dureri de cap… şi aici mă refer la expresia „a da bătăi de cap", pentru că, la o constipație, nu capul e problema.

– Bine, Vâlcule, căzu de acord Farkaş, dezvăluind la rândul lui numele semenului.

Pentru acei dintre voi care nu cunosc etimologia cuvântului vârcolac, recomand să consulte DEX, unde vor găsi explicațiile numelor celor doi. Aş putea s-o fac şi eu aici, dar nu vreau să transform cartea asta într-un manual şcolar, pentru că ar deveni obligatorie. Nu că ar fi ceva rău.

Aşadar, Farkaş îşi umezi buzele groase, ocazie cu care ascultătorii noştri făcură un pas unanim înapoi, şi prinse să povestească cu o voce molcomă, cu privirile ațintite în depărtare (măcar că într-o peşteră nu există „depărtare”).

– Cu multă vreme în urmă, trăiam alături de oameni pe pământ, într-o armonie deplină. Noi, vârcolacii, nu făceam rău, doar ne distram uneori speriindu-i pe unul şi pe altul, dar mai ales pe țăranoii proşti care credeau că noi chiar mâncăm luna şi soarele. Mai şi greşeam. Îmi amintesc că odată am vrut să speriem un cioban needucat care, fiind însă obişnuit cu lupii şi urşii, ne-a pălit atât de tare cu bota-n cap că, din ziua aia, copiii noştri s-au născut toți cu capul teşit. Atmosfera însă era una de pace şi bună înțelegere. Asta până în ziua când prin partea locului a apărut un scriitor venit tocmai din îndepărtata şi perfida Anglie. Îl chema Bram şi chiar aşa şi arăta. Venise să viziteze meleagurile lui Dracula despre care auzise de la fantomele lui din Albion şi cărora, potrivit versiunii sale, pe vremea când fuseseră ființe vii li se supsese sângele, deşi contele Dracula susținea sus şi tare că experimenta cu succes o nouă descoperire medicală şi anume transfuzia.

La capătul acestei fraze meşteşugit întoarse, Farkaş se opri şi privi în jur ca după un pahar cu apă, apoi, nefiind sigur dacă vârcolacii beau apă sau nu, continuă nițeluş îndoit:

– După ce a vizitat o parte din frumoasa şi primitoarea noastră țară, Bram a scris o carte. Şi, cu un gest de scamator, Farkaş scoase de sub coadă (unde avea un buzunar, nu vă gândiți la ce m-am gândit şi eu) un sul de hârtie maroniu-gălbuie, pe care-l desfăcu fără grabă, atent să nu-l rupă de vechi ce era. Acesta este

manuscrisul care a rămas aici, ca şi oasele lui Bram, adăugă bătrânul vârcolac, aruncând o privire semnificativă spre oaspeţii nepoftiţi.

– Toate bune, spuse Sapienţa, rămasă cu picioarele pe pământ, în vreme ce Copârşel şi Linţolia erau atât de transportaţi, încât un canibal ar fi putut muşca din ei fără să-i deranjeze cu nimic, dar ce s-a întâmplat cu Bram ăsta de v-a învrăjbit pe voi cu oamenii?

– Se vede că eşti din lumea de la suprafaţă, conchise Vâlcu care, dacă vă mai amintiţi, era vârcolacul mai tânăr. Ai răbdare, vei afla totul, aici timpul se măsoară altfel.

– Presupun că, dacă afară etalonul este viteza luminii, aici este viteza întunericului, deduse Vespasian care nu pierdea nicio ocazie să se bucure de laudele profesorilor.

Doar că aici nu existau, din fericire, profesori. Şi, de altfel, nici tocilarii nu erau bine primiţi. Farkaş privi de la unul la altul cu înţelegere, amintirea armoniei în care trăiseră strămoşii săi încă vizitându-i cămăruţele creierului.

– Măi, spuse el, dovedind o bună cunoaştere a apelativelor populare, lăsaţi-mă să termin, cum spunea bunicul meu când îl chemau de pe privată ca să mai sperie câte un drumeţ întârziat, lucru pentru care mai primea ceva bani de buzunar.

Noua îmbinare de propoziţii meşteşugit întoarsă stârni alte priviri bovino-admirative din partea unchiului şi mătuşii lui Alimpie, şi chiar însuşi Alimpie se strădui să reţină construcţia frazei care i se părea numai bună să o folosească la negocierile purtate în vederea ridicării propriei bunăstări alături de sora sa dragă şi iubită, Sapienţa! Na, că am meşteşugit şi eu o frază!

– Aşadar, continuă Farkaş, trecându-şi mâna peste sulul maroniu-gălbui, prilej cu care îşi raşchetă ghearele roşii, în acest manuscris, Bram, care ca orice englez perfid, orgolios şi cu nasul pe sus, nu s-a ostenit să cerceteze arhivele atât de bogate în înscrisuri şi documente cu privire la fiinţele fabuloase ce, în credinţa vulgului, populau meleagurile mioritice, confundă vampirii, personaje din mitologia prostimii despre care se crede

că sug sângele ființelor vii, cu vârcolacii, ființe fabuloase despre care se crede că mănâncă soarele şi luna, doar pe baza prezumției că ambele creaturi mai poartă, tot în prostime, acelaşi supranume, cel de strigoi.

– De atunci, prelua ştafeta Vâlcu, ceva mai hâtru şi mai neatent cu frazarea decât confratele său, oamenii au pus pe seama noastră o mulțime de fapte reprobabile care însă nu ne aparțineau de niciun fel. Ba ajunseseră să motiveze şi lipsurile din gestiune sau notele proaste de la şcoală tot prin amestecul nostru, al vârcolacilor, în treburile oamenilor.

Alimpie roşi brusc şi-şi feri privirile. Nu mai departe de ieri îi spusese tatălui său că insuficientul de la matematică se datorase unor pricolici care se țineau scai de el de când Oplenită îi deranjase săpând o groapă prea adâncă şi dând peste duplexul acestora. Farkaş îi aruncă o căutătură prelungă şi Alimpie roşi şi mai tare. Ca să fiu însă exact, trebuie să spun că Farkaş era îndeajuns de bătrân ca să aibă cataractă şi, ca atare, să nu vadă mai deloc, căutătura aruncată de el fiind de fapt o privire retrospectivă pentru a-şi aduce aminte unde rămăsese.

– Aşadar, reluă Farkaş, căruia îi plăcea să spună „aşadar" de când unii oamenii îl căpiaseră cu „deci", confuzia lui Bram a însemnat începutul vrajbei. Oamenii au prins să ne prigonească, în biserici se țineau slujbe anatemizante, mulți dintre ai noştri au sfârşit linşați sau lapidați, secole întregi de bunăstare şi prosperitate au dispărut ca şterse cu guma, noaptea coşmarurilor începuse pentru poporul vârcolac. Nu am mai avut altă şansă decât să devenim şi noi răi. Ne-am transformat în oameni-lupi, ziua ființe normale, iar în nopțile cu lună plină, jivine fioroase gata să sfâşie trecătorii întârziați sau fecioarele despletite. Odată cu evoluția tehnologiei, am devenit şi mai ostracizați. Filmele despre oamenii-lup şi despre strigoi ne-au făcut mult rău, stricându-ne iremediabil imaginea. Apoi, apariția calculatorului a însemnat bomboana pe colivă. Jocurile video cu vârcolaci, vampiri şi strigoi ne-au dat lovitura de grație.

Farkaş se opri din povestit, cufundându-se şi mai mult în propria-i ființă. De fapt, îl durea cumplit de tare intestinul gros, întrucât la micul dejun devorase un liliac şi uitase să-i scoată ghearele.

– Şi când te gândeşti că totul a început de la englezul Bram care, în lipsă de subiecte, a venit să semene vrajbă printre noi, preluă Vâlcu firul povestirii. Iată ce se întâmplă când Occidentul vine să dea lecții Orientului. Pe scurt, am fost transformați în personajele negative din cărțile şi filmele horror. Or, noi suntem nişte ființe blânde, cum vă spunea şi preamăritul Farkaş, mai speriam vreun țopârlan sau vreun prostul satului, dar nu făceam rele. Cu timpul, ne-am căutat refugiul în straturi tot mai adânci ale pământului, dar oamenii veneau după noi sub pretextul că forau după petrol, cărbune sau diamante. Am mers atât de adânc, încât era să ieşim iar la suprafață, pe partea cealaltă a scoarței. În cele din urmă, când țărişoara noastră a intrat în fine în spațiul european, am căzut la pace şi am fost lăsați să trăim în peşteri ca aceasta, făcând în schimb oficiul de mai speria câte un turist străin pentru a duce peste mări şi țări mitul lui Dracula, ceea ce, înțeleg eu cu mintea mea proastă, ar folosi renumelui patriei noastre scumpe.

Acestea fiind spuse, cei doi vârcolaci se retraseră iar în tristețea lor, parcă mai puțin tristă decât înainte, acum că povestiseră groaznicele nedreptăți la care fuseseră supuşi pe nedrept… Nu, nu merge, nedreptăți pe nedrept… Mmmm… Ăăăă… groaznicele… ăăă… phii!... în fine, găsiți voi ceva, să pot continua ca să nu-mi mai pierd timpul cu mărunțişurile astea!

Vespasian avea o calitate incontestabilă: nu uita niciodată scopul urmărit, indiferent câte ispite ar fi apărut, cât timp i-ar fi luat sau cât de sinuos ar fi fost drumul. Prin urmare, puse singura întrebare de bun-simț care se cerea pusă în acel moment:

– Şi comoara?

Cei doi îl priviră fix pe Vespasian, ca şi cum tocilarul cu ochelari cât capul le-ar fi dat spre rezolvare o ecuație de gradul 4 cu 25 de necunoscute. Vâlcu îşi strâmbă gura a râs, dar considerând

că nu se face să-şi bată joc de un elev, şi încă eminent, îşi reținu hohotele şi se întoarse spre ăl bătrân, lăsându-l pe el să-l lămurească pe băiat.

– Comoara face şi ea parte din patrimoniul turistic al țării noastre, îi linişti definitiv Farkaş, stăpânindu-şi mai greu hohotele de satisfacție, întrucât, fiind mai bătrân, tremura din toată instalația. Dacă după comoară ați venit, trebuie să stați la rând, mai sunt vreo câteva milioane care o aşteaptă ca pe un cal verde pe perete.

CAPITOLUL 8

RITUALURI DE ÎNMORMÂNTARE IT

În care Alimpie vrea să transforme o înmormântare (de fapt, două) într-un joc video

Nu am cuvinte să exprim dezamăgirea căutătorilor de comori. Nu ştiu dacă aţi văzut un porc care se gândeşte la apropierea Crăciunului, sau un peşte care simte prea târziu cârligul din râmă. Ei bine, Alimpie, Sapienţa, Vespasian şi Copârşel aveau în ochi aceeaşi expresie. Desigur, mai exista acolo şi Linţolia, dar ea pricepea mai greu şi, ca să o aşteptăm şi pe 'mneaei să capete expresia sus-menţionată, ar însemna să ne petrecem zilele care ne-au mai rămas ca în gară la Ghimpaţi, aşteptând rapidul care nu opreşte niciodată. (Cred că m-am molipsit şi eu de la frazeologia lui Farkaş… mai trageţi-mă şi voi de mânecă!)

Deprimaţi şi însinguraţi, se împrăştiară fiecare pe la casa lui, nutrind în sine gânduri vindicative la adresa celuilalt de care se credea păcălit şi lipsit de comoara care i se cuvenea. Singura care continua să creadă nesmintit în existenţa comorii, din motivele arătate cu 6 rânduri mai sus, rămânea Linţolia a cărei expresie fericită aducea cu un necrolog scris în manieră umoristică, ceva în

genul: „Înmormântarea va avea loc la Cimitirul Drum Bun, în caz de ploaie, îngropăciunea se ține în sala de sport a şcolii”.

Fireşte, aş putea descrie mai personalizat starea fiecăruia, căci, nu-i aşa, fiecare om e un unicat, aş putea spune de unul că era pesimist, de altul că era optimist, de altul că era realist, dar nu ar ajuta cu nimic. E ca în bancul ăla în care un pesimist vede într-un tunel întunericul, un optimist vede lumina de la capătul tunelului şi un realist vede luminile trenului care se apropie. Iar mecanicul de locomotivă, care ai fi chiar tu, cititorule, ar vedea trei tâmpiți, pe şinele de tren, holbându-se la el!

Pentru Alimpie, orice eşec era o pregătire a victoriei ce va să vină. După cum se poate vedea şi cu ochiul liber, el era optimistul. Sapiența, în schimb, suferea pentru orice nereuşită în care vedea nici mai mult, nici mai puțin decât sfârşitul lumii. Nu cred că mai e nevoie să arăt că ea era pesimista… Hm! Tocmai am arătat!

Şi simțind mirosul unei victorii apropiate, nu după mult timp, Alimpie se duse glonț la tatăl lui şi-i spuse dintr-o suflare ideea care-l chinuia precum sirenele pe Ulise.

– Tată, vreau să concep un nou joc video care să se numească Cursa Dricurilor.

Deşi cantonat doar în limitele domeniului său de activitate, Oplenița era deschis oricărei inițiative care-i putea sălta cât de cât nivelul de trai.

– Tu, Alimpie, spuse el, bătându-şi uşurel băiatul pe cap, semeni cu mine, eşti inteligent, sapi adânc şi nu bagi mortu-n casă nimănui, ba dimpotrivă, îl scoți.

Dacă în privința ultimelor două asemănări Alimpie putea să cadă de acord cu câteva amendamente, referitor la primul aspect avea unele rezerve pe care însă prefera să le țină în rezervă (sunt imbatabil la întorsături de genul ăsta! A mai fost una la Capitolul 4… „În fața morgii se aflau două persoane cu morgă”!). Oplenița era tatăl lui şi Alimpie îl iubea necondiționat, dar cu unele condiții, printre care una de bază era aceea că, dacă, prin absurd, exista vreo

persoană inteligentă în familia Turț, apoi aceea era chiar el, Alimpie, şi nimeni altcineva.

– Şi acum, continuă tatăl său, fă-mi desenul, că azi sufăr de poticneală cerebrală!

Expresia nu-i aparținea, o auzise şi el la un colocviu ținut în fața crâşmei închise, care se deschidea abia la 6 dimineața, de un profesionist al băuturii, fost literat şi consumator de ocazie, aşa cum reținuse şi multe alte expresii numai bune de reprodus: „Sufăr de încleştarea celor doi neuroni care-mi circumvoluționează prin cap", „Am constipație intelectuală", „Traversez o perioadă de flatulență psihică" sau „Aş bea, dar am uitat ficatul acasă". Oplenița era un fin degustător al vorbelor de duh şi, dacă ar fi avut un carnețel prin buzunare, şi le-ar fi şi notat. Pentru asta însă, carnețelul ar fi trebuit să aibă formă de sticlă.

Acum, stând liniştit pe marginea unei gropi pe care tocmai o lansase în circuit şi ținând pe genunchi ziarul pe care se găsea o ceapă, o bucată de slănină, o felie de pită şi nelipsitul țoi cu turț, Oplenița privea cu drag la fiul său, gândindu-se, nu se ştie de ce, la povestea peştişorului de aur.

– Tăticule, începu Alimpie, lingându-se pe buze la gândul distracției de care urma să aibă parte, tot ce trebuie să faci e să mă anunți când au loc două înmormântări în aceeaşi zi.

– Pot să te anunț acum? răspunse prompt Oplenița.

– Nu acum, preciză înțelegător Alimpie, cu un zâmbet jucăuş pe buze, ci atunci când vor avea loc cele două evenimente.

Oplenița lăsă să treacă un minut şi sări iar la fileu:

– Pot să te anunț acum?

Prima reacție a lui Alimpie a fost să-şi ciocănească fruntea cu degetul arătător îndoit, dar pricepând fulgerător mesajul oarecum criptat, îi veni să-l pupe, mai ales că ura timpii morți şi n-ar fi vrut să şomeze, lucru care l-ar fi făcut să se ocupe numai şi numai de lecțiile de la şcoală.

– Trebuie să vorbesc cu popa Pomană să mă lase să-mi iau notițe, ştii, pentru detaliile tehnice.

– Uite-l acolo! făcu îndatoritor Opleniță arătând cu degetul lui cât un semafor spre persoana în sutană.

Ca într-un zbor vru să ajungă Alimpie la popă, dacă nu s-ar fi opus chiar tatăl său care-l prinse gingaş de umăr şi-l scutură ca pe o pungută cu galbeni:

– Şi mie ce-mi iese de aici?

Desigur, nu e frumos să încerci să tragi foloase de pe urma propriului tău copil, dar trebuie înțeles că aici era vorba doar de afaceri, unde gradele de rudenie mai mult încurcă.

– Banii n-aduc fericirea! încercă Alimpie să-şi aducă tatăl pe drumul luminos şi drept al bunătății şi înțelegerii între oameni.

– Bip! răspunse Oplenită. Lasă să fii tu fericit cu neamul tău, şi eu nefericit cu banii mei.

– O să-ți capeți partea, dar *numai* după ce vând ideea geniului nostru care se ocupă cu crearea de jocuri video, spuse Alimpie cu o voce tristă.

Nu vă lăsați înşelați, nu era trist pentru că tăticul lui nu avea încredere în el, ci pentru că trebuia să cedeze un procent din câştigul său binemeritat. Liber acum să purceadă la muncă, Alimpie se apropie de popa Pomană, luându-şi o mutriță cât mai spăşită, gen „Mario şi Marioară, ia un par de mă omoară".

Popa Pomană păstorea enoriaşii din Sculători de când se ştia. Îi însurase pe tinerii care n-aveau ce să facă, îi botezase pe pruncii nou-născuți care n-aveau încotro, dar mai ales îi înmormântase pe bătrânii care n-aveau de ales. Popa era un om blând, cu frică de Dumnezeu şi de preoteasă, căruia îi plăcea vinul mănăstiresc şi orice alt vin care se putea bea. Nu că ar fi fost dedat la băutură. Îi mai plăceau popii şi bucatele alese, ca şi tot ce putea băga în gură, dar fără ca asta să însemne că ar fi fost dedat la de-ale gurii. Dar cel mai mult îi plăceau banii, fără ca asta să însemne că nu s-ar fi dedat să-i obțină oricum şi din orice. Iar Alimpie ştia asta, aflase înainte de scrisoare (pentru ignoranți, vine de la franțuzescul „avant la lettre") că informația te face liber.

Oprindu-se la un pas de reprezentantul bisericii pentru acele meleaguri, Alimpie îşi ridică ochii limpezi şi spuse cu o voce suavă, plecându-şi smerit fruntea:

– Binecuvântează, părinte!

Potrivindu-şi potcapul şi scuturându-şi sutana de câteva fire de praf ce se adunaseră necuviincios pe poalele puțin cam prea roase, popa Pomană îl privi pe băiat cu înțelegere şi-i vorbi cu glasul său de cepeleag, rostind în loc de *ş* pe *j,* lucru care-i adusese (din partea unor atei nesimțiți) porecla mai puțin cuviincioasă de ghiuj jupelit:

– Lasă-te de fartiții, Limpică taică, jtiu eu că-ți trebuie binecuvântarea mea, cum îi trebuie un cocoj oala de supă. Ultima oară când te-am văzut în biserică a fost când te-am botezat ji de atunci pas să te mai văd. Numai la cajcaval îți stă capul, ji nu la curățenia spiritului, aja că nu mă păcălejti tu pe mine, jnapanule!

După cum se vede, popa nu era prea dus la biserică! (De unde oi dibui eu găselnițele astea!)

– Dar, popo…, începu Alimpie, după care se opri dându-şi seama că nu numai că era necuviincios să i se adreseze aşa, dar mai putea da naştere şi la confuzii nedorite, mai ales într-un moment ca acela în care venise să obțină favoruri. Dar, sfinția ta, se corectă el repede, sunt doar o oaie rătăcită.

Popa Pomană înjiră… na, că m-am molipsit şi eu… înşiră câteva cuvinte înnădite printre buze despre care pot spune doar că nu se găseau în cărțile sfinte, după care rosti apăsat:

– Familia ta îji câjtigă cinstit banii de pe urma celor răposați, numai tu umbli cu cioara vopsită! E jenant! (Ăsta era un *j* autentic, nu înlocuia niciun *ş*.)

„A mărit tariful”, a fost primul gând care i-a venit lui Alimpie, obişnuit cu fluctuațiile pieței.

– Asupra acestui lucru am zăbovit şi eu, spuse el, aşa cum îl învățase Vespasian în lecțiile de învăluire predate contra unei reviste Playboy găsită de Alimpie în podul casei lui Copârşel. Într-adevăr, la biserică nu am prea venit, dar m-am rugat în fiecare zi.

– Semăn eu cu Brebulete, prostu' satului?

„Adevărul e că aduceți puțin la bărbie şi la nas”, gândi Alimpie, bun fizionomist, străduindu-se să roşească cât mai mult (lucru pentru care îşi ținea respirația şi se gândea că a fost scos la tablă la ora de matematică).

– Dacă vrei să te îndrepți, să spui până în postul Crăciunului, zilnic, două rugăciuni, una dimineața, ji una seara, pe urmă poate o să ți se ierte păcatele.

– Dacă tot mă aşteaptă iertarea păcatelor, îndrăzni Alimpie, schimbându-şi privirea într-una de negustor nărăvit, aş mai comite unul, pop… părinte! Aş vrea să urmăresc cele două înmormântări de astăzi, ca observator.

– Zău? Da' ce ejti tu, de la Protecția Consumatorului, de la Comisia Europeană, de la Mediu…

„Se lasă greu”, se nelinişti Alimpie, refăcându-şi rapid în gând socotelile.

– Fac practică, băgă Alimpie primul lucru care-i veni în mine (bine, totuşi, că nu a fost un glonț).

Aici popa rămase un piculeț blocat, iar Alimpie, pe val, contraatacă fulgerător:

– În viitor, eu voi prelua afacerea familiei şi trebuie s-o iau de jos ca să cunosc tot ce e legat de asta.

Clopotarul începuse să tragă de funii, făcând clopotele să bată în dungă, cele două procesiuni ca doi şerpi negri, ieşind amândouă în acelaşi timp din localitate, pe două drumuri diferite, dar ambele ducând la cimitir. Popa Pomană îl cântări pentru ultima oară din priviri pe băiatul care continua să stea smerit în fața lui şi spuse cu un oftat:

– Treci pe la cutia milelor după ce termini de observat şi să nu te pună necuratul să arunci iar acolo sutele de pe timpul regelui, pe care chiar nu jtiu de unde le scoți!

Alimpie vru să-şi ia din nou fața aceea mirată şi nevinovată, dar popa întorcându-i sutana, efortul nu-şi mai merita costurile.

„Toată lumea ştie că eşti monarhist”, gândi iar Alimpie, „n-ar trebui să te plângi de chestia asta.”

Privită din depărtare, imaginea celor două cortegii urcând drumuri diferite spre cimitirul de pe deal semăna, într-adevăr, cu imaginea-cadru a unui joc video atât de inspirat botezat „Cursa dricurilor”. Căci, deşi ar fi trebuit ca procesiunile funerare să înainteze în pasul domol al cailor, fiecare familie îndurerată se grăbea să ajungă cea dintâi la cimitir ca să beneficieze prima de oficiile religioase ale popii Pomană.

Alimpie îi cunoştea pe cei doi răposați, de fapt, un răposat şi o răposată. Primul cortegiu îl conducea la groapă pe nea Scofală, unul dintre cei mai neghiobi locuitori ai Sculătorilor din câți se născuseră acolo şi care în afară de „Nu-i nicio scofală”, de unde i se trăgea şi numele, nu mai rostise în întreaga lui viață mai mult de zece cuvinte. Cel de-al doilea o purta pe tanti Pipirig, astrologa satului, care ghicise în stele că sfârşitul lumii va veni a doua zi după moartea ei. Dinspre amândouă veneau cam aceleaşi sunete: bocete, tarara-ul câte unei trompete ruginite şi bubuiturile unei tobe sparte încercând să intoneze măsurile dintr-un marş funebru, sughițuri ale bețivilor veniți la pomană şi vânturile celor care se înfruptaseră deja din ea.

Şi, totuşi, exista şi o însemnată deosebire între cele două procesiuni de înmormântare, una chiar măricică bine, şi anume, nea Scofală nu era nici pe departe mort, nici măcar mort de beat! Nea Scofală, pe care numai Brebulete, prostul satului, îl mai întrecea în neghiobie, dăduse toți banii pe care-i strânsese de înmormântare pentru a face o repetiție generală a propriei lui îngropăciuni să vadă care-l iubeşte cu adevărat şi care nu. Popa Pomană, la auzul unei asemenea parascovenii, îşi făcuse trei cruci gospodăreşti, dar nu refuzase, pentru că, la urma urmei, nu numai că-şi lua banii ca pe o înmormântare obişnuită, dar când avea să moară, Scofală urma să bage iar mâna în buzunar… Sau, mă rog, vorba vine.

Caii înhămați la cele două care funerare trăgeau din greu la deal, ceea ce mă face să schimb zicala „greu la deal cu boii mici”, cu „greu la deal cu dricul plin”. În joc însă era nu numai reputația firmei de servicii funerare care asigura dricul, ci şi reputația familiei răposatului (atei) ca fiind cel mai iute de picior… mă rog, de dric. Funeraliile lui Scofală fuseseră încredințate clanului Turț, în vreme ce tanti Pipirig era asistată de clanul Bomfaier, tată, mamă, fiu, fiică şi o mătuşă nebună care dormea într-un sicriu crezând că astfel va păcăli moartea şi va deveni nemuritoare. Dricul pus la dispoziție de Bomfaier era cam vechi, avea o roată total descentrată şi un singur cal în ham, şi ăla catâr.

Pe de altă parte, Scofală nu se zgârcise la bani şi pusese să fie tras de trei cai, că „odată moare omu'”. Deşi, în cazul lui, murea de două ori, o dată ca repetiție generală şi încă o dată pe bune. În urma investiției, desigur, dricul lui se mişca mult mai iute, deşi panta pe care urca era mult mai abruptă.

Alimpie, care era un desăvârşit degustător al situațiilor inedite, se apropie în pas vioi de cortegiul care-l conducea pe penultimul drum pe Scofală, pregătindu-şi sârguincios carnețelul de notițe. Scofală plătise bine o babornită care să-i facă panegiricul calităților sale neapreciate cum se cuvine de consătenii lui, dispuşi să-l trateze mai degrabă ca pe o persoană înapoiată mintal.

– Scofalăăă, ai plecat şi ne-ai lăsat singuri! se văicărea babornița pusă s-o facă pe bocitoarea. Tu, lumina înțelepciunii, culmea deşteptăciunii, piscul istețimii, vârful inteligenței!

Din sicriul lui de stejar, cu volănaşe albe, Scofală zâmbea cu toată gura, mulțumit că acum, toată prostimea având să afle cine era el cu adevărat, îl va regreta amarnic. Aşa de mult îi plăcea, că mai că ar fi vrut să fie mort de-a binelea. În spatele dricului tras de cai negri, amestecați printre rude şi prieteni, înaintau la pas şi Copârşel, îmbrăcat în obişnuita-i pelerină şi cu jobenul răpciugos pe cap, împreună cu Linţolia. Nici unul dintre ei nu înțelesese pe deplin ideea lui Scofală.

– PăIimar al rațiunii, prăjină a agerimii, popenchi al priceperii, popârțac al rațiunii! continua babornița să-l tămâieze pe răposatul viu.

– Dacă începem să-i îngropăm de vii, o să avem mai mult de lucru, îşi dădu cu părerea Lințolia, gândindu-se să-şi ia câțiva ucenici atât pentru a face față valului de cereri care ar fi urmat, cât şi pentru a duce mai departe o meserie plină de satisfacții, cum era aceea de a spăla şi pomăda cadavre.

– Date fiind consecințele, nu cred să-l îngroape, o contrazise Copârşel, făcând-o momentan să renunțe la ucenici.

– Balubi, balubi! îşi arătă nemulțumirea Lințolia.

– Pe de altă parte, dacă-l duc cu dricul şi Oplenită i-a săpat groapa, nu cred nici că merge la o petrecere dansantă, redresă Copârşel din mers.

– Balubi, balubi! îşi arătă mulțumirea Lințolia.

– Acu o săptămână a venit chiar Scofală să cumpere sicriul, continuă Copârşel, scobindu-se introspectiv în nas. Parcă era într-un magazin de pantofi, că adică, date fiind consecințele, a probat toate sicriele pe care le aveam la promoție. Se băga înăuntru şi începea să se frământe şi să-şi întindă mădularele, de ziceai că e la tratament la băi, nu la servicii funerare.

– La mine la îmbălsămat şi la pomădat nu a venit, se nedumeri Lințolia, intrigată de lipsa procedurii.

Copârşel era dus cu mintea destul de mult. Pe o scară valorică a țicnelii de la 1 la 10, ar fi ocupat poziția 9,99. Dar spre deosebire de Lințolia avea momente de luciditate. Rare, ca viței care se nasc cu două capete, dar le avea.

– Cum să-l îmbălsămezi dacă e viu? puse el întrebarea care se impunea de la sine.

– Păi tu cum i-ai vândut un sicriu dacă era viu? îi replică Lințolia, purtată de un entuziasm al logicii care te ducea cu gândul la frumusețea riscului pe care şi-l asumă cuceritorii Hymalaiei.

Pus o clipă în dificultate, Copârşel reveni cu forțe noi:

– Păi dacă era mort cum plătea?

– Păi şi popii cum îi dă ortul, chiar dacă e mort? nu se lăsă nici Linţolia, aflată într-o zi bună.

Copârşel avea mai multe răspunsuri la insistenţele fiicei sale, dar cum la ceremonie funerară trebuie să te arăţi respectuos şi să nu vorbeşti urât, rămase tăcut.

Fie datorită faptului că Scofală era viu, fie faptului că dricul care-l purta era o marcă mai de soi, fie datorită celor trei cai, cert e că alaiul (nu mai e cortegiu, că nu mai e răposat) lui ajunse primul la poarta cimitirului. Cum caii odată ajunşi pe culme, de bucurie o porniră la galop, vizitiul se văzu nevoit să tragă brusc de hăţuri, prilej cu care Scofală, nepurtând centură de siguranţă, fu aruncat direct peste gard, aproape de groapa care-l aştepta. Popa Pomană nu era pregătit să vadă morţi zburând spre groapă, chiar dacă erau vii. Cochetând cu un pui de leşin, popa îl ajută pe Scofală, care continua să zâmbească fericit, să se ridice şi strigă către vizitiu:

– Măi creştine, dar tu te crezi la formula unu? Ai băut ceva?

Vizitiul îşi rânji cei doi dinţi care-i mai rămăseseră în faţă şi se scărpină pe spate cu biciul de sârmă. Popa îşi dădu seama că pusese o întrebare idioată şi se întoarse spre Scofală.

– Te doare? Ţi-ai rupt ceva?

– Nu-i nicio scofală, răspunse Scofală.

– Ce faci, îl mai întrebă popa, mai intri în dric, sau intri în groapă şi trecem direct la slujba de înmormântare?

– Nu-i nicio scofală, să aducă sicriul, răspunse Scofală, cu acelaşi zâmbet luminos pe care, din lipsă de consideraţiune, cei mai mulţi dintre voi l-ar cataloga drept tâmp.

Sicriul odată adus, Scofală intră din nou în el, îşi reluă poziţia cu mâinile pe piept şi făcu un semn din ochi că se poate continua.

– Apogeu al intelectului…, începu iar baba, dar popa Pomană i-o tăie scurt:

– De aici preiau eu!

Între timp, la poartă ajunsese şi cortegiul lui tanti Pipirig, iar Bomfaier-tatăl strigă spre popa Pomană:

– Nu e corect, hârşt! (cred că nu mai e nevoie de ce i se spunea Bomfaier!), au înhămat trei cai la dric, noi avem doar unul, şi chiar şi ăsta e hârşt!

– Bre, nu suntem la curse, căută popa să-l lămurească şi pe el.

– Ba da, murmură Alimpie, scriind în carneţelul lui mai mult decât scrisese în primul trimestru de şcoală.

– Pe de altă parte, continuă Bomfaier, mnealui e viu, poa' să mai aştepte că nu hârşt! ca baba asta şi nu pute ca ea!

– Ba pute, îl contrazise vizitiul care, aflându-se singur în proxima vecinătate a lui Scofală, era îndrituit să constate fenomenul. Nu că el, vizitiul, ar fi mirosit a Soir de Paris.

– Nu-i nicio scofală, spuse Scofală, m-am stropit cu formol să semăn cu repauzaţii.

– Uite că mişcă şi vorbeşte, îi şopti Linţolia lui Copârşel, trezind vreo doi morţi ce crezuseră că au ajuns la loc de odihnă. Cred că e de la exploziile astea solare.

– Nu mai sta şi tu cu capul gol în soare, înţelese Copârşel cu totul altceva, dar nimerind-o fără să vrea.

– Păi nu stau în soare decât atunci când ies afară, îi răspunse Linţolia, liniştindu-l pentru o perioadă de timp.

– Poate c-ar fi totuşi mai corect să tragem la sorţi cine să fie primul, propuse Bomfaier, scoţând o monedă de zece bani pregătită pentru cerşetori.

– Dar ce e aici, bre, cazinou? îl repezi popa. Poate ar fi bine să chemăm şi ceva stripteze şi să ne punem pe chef!

– Genială idee! nu-şi putu stăpâni entuziasmul Alimpie care însă se gândea la jocul lui.

Cum vorbise cam tare, se strecură ruşinat în mulţimea celor adunaţi acolo, rămânând însă cu urechile şi ochii ciuliţi… nu, doar cu urechile ciulite şi ochii… ciuliţi, lasă aşa, că mulţi văd, puţini pricep!

– Domnule popă, hârşt! acilea nu ne jucăm de-a dusul la groapă cum face Scofală, decedata e moartă.

– Nu-i nicio scofală! Am plătit!

– Date fiind consecinţele, ne-ar trebui un popă de rezervă, ca la fotbal.

– Balubi, balubi!

Situaţia risca să scape de sub control. Popa Pomană îşi umflă bojocii şi urlă din străfundul pieptului:

– LINIŞTEEEE!

Zarva încetă dintr-odată.

– Am stabilit odată: primul venit, primul servit! preciză popa Pomană gândindu-se că n-ar fi rău, având în vedere că în Sculători se deschisese a douăzecea crâşmă, să deschidă un serviciu de programări. De când te bat la cap să-ţi iei şi tu o limuzină mortuară, că acu s-au ieftinit.

– De unde hârşt! bani?

– Cu banii pe care i-ai băut în ultimii doi ani îţi cumpărai şi elicopter funerar!

Popa Pomană era bine informat, trei dintre crâşme fiind manageriate de coana preoteasă.

Reinstaurând ordinea firească, popa începu slujba de înmormântare a lui Scofală, nu înainte ca baba plătită ca bocitoare să mai scape un:

– Cum ai murit tu, Scofalăăăă, deşi erai viu!!

Îndeobşte, la o slujbă de înmormântare, toţi stau trişti, unii chiar lăcrimează sau se vaită, în niciun caz nu-şi dau coate şi nu se hlizesc ca la urs, cum făceau cei adunaţi în jurul nebunului. Cum nici mortul nu scoate din când în când capul din coşciug, ca să radă câte o privire în jur, aşa cum făcea Scofală acum. Şi nici nu există cineva care-şi ia notiţe de parcă ar vrea să-şi scrie memoriile, cum trudea Alimpie asupra carneţelului său. Dar astea nu erau lucruri care să-l împiedice pe popa Pomană să-şi ducă serviciul la bun sfârşit, mai ales că din clopotniţă se auzeau, în loc de dangăte,

sughițuri. Nu că pe părinte l-ar fi deranjat că clopotarul se aghesmuise iar pe inima goală, dar ultimii trei clopotari căzuseră drept în cap, la intervale scurte, din clopotniță din aceleaşi motive. Şi atât de periculoasă devenise slujba asta, chiar mai periculoasă decât cea de scafandru, încât pretendenții cereau un salariu de ministru. Pe de altă parte, popa umpluse un CD cu dangăte dintre cele mai diverse şi o lună de zile mersese pe calculator, băgându-i pe candidații la funcția de clopotar în ceață. Doar de două ori se defectase calculatorul şi, în loc să se audă clopotul în dungă, se auzise „Mi-am luat nevastă țâțoasă", dar în corul bocitoarelor incidentul trecuse aproape neobservat. Spun aproape, pentru că vreo patru, cinci îndoliați acompaniaseră în mod reflex, îngânând al doilea vers: „Păcat că-i aşa căpoasă".

Cum cortegiul lui tanti Pipirig era, ca să spunem aşa, pe „waiting list", cei chemați s-o conducă pe ultimul drum prinseră să-şi caute preocupări dintre cele mai diverse, aşteptând să treacă timpul şi s-o înmormânteze odată, ca să se poată bucura de parastas. Unii căscau gura şi se minunau de pseudoînmormântarea lui Scofală, alții citeau crucile din cimitire ca pe nişte cărți, alții scârmau pământul după resturi de oase pe care să le vândă muzeului din localitate drept oase de brontozaur, alții căutau oale şi ulcele, în vreme ce alții puseseră de un picnic ad-hoc, un fel de preparastas, cu colivă, colaci şi covrigi, stropite cu vin roşu. În felul acesta, uitaseră, chiar şi rudele, de tanti Pipirig, lăsând-o în dricul părăsit până şi de vizitiu. Sau mai bine spus, mai ales de vizitiu, care se apropiase de confratele de la concurență ca să mai schimbe unele idei legate de performanțele îmbunătățite ale carelor mortuare şi de ultimele invenții în domeniu.

Calul de la dric, care, aşa cum am mai spus dar bineînțeles că ați uitat, era catâr, tocmai se gândea la o păşune cu plante etnobotanice şi că… Paşte fericit!... când un tăun nimerit întâmplător prin partea locului îl ințepă, cu răutatea specifică insectelor cu ac şi profesorilor cu cretă în mână, direct în pulpă.

Trezită brusc din visările sale şi crezând că are de-a face cu un vampir ieşit de prin gropile neîngrijite cum se cuvine, mârțoaga se învioră dintr-odată şi, cuprinsă de o frenezie pe care n-o mai trăise decât ca mânz, țâşni, de astă dată la vale, cu o viteză care ar fi pus pe gânduri orice armăsar pursânge, chirăind ca o vrăjitoare arsă pe rug.

Inutil să vă mai spun că o tulise cu tot cu tanti Pipirig, care sălta în coşciug de parcă era aruncată în sus de brațele unei mulțimi entuziasmate, ceea ce, desigur, nu era cazul. Fără să vrea, mârțoaga-catâr îşi lua o binemeritată revanşă față de armăsarii celuilalt dric, prinzând o viteză la care cei trei nici nu visau. Asistența rămăsese mută. Tăcuse şi popa Pomană. Din clopotniță nu mai venea niciun sughiț. Toți ochii erau îndreptați spre dricul care semăna cu o diligență din vestul sălbatic urmărită de o ceată de indieni fioroşi.

Mârțoaga-catâr uitase de usturime şi se credea campioana incontestabilă şi absolută la galop viteză, visând la grajduri de aur, iesle de argint şi tone de orz. Vântul îi răsfira coama bălaie ca pe cosițele unei fecioare ce zbura spre brațele iubitului ei, câteva picături de ploaie îi răcoreau pielea încinsă, în vreme ce păsările înălțau un tril de triumf pentru cea care devenise regina mârțoagelor şi a gloabelor. Apoi, la o cotitură a drumului, regina se poticni, dricul se lăsă pe o parte şi intră în şanț, iar aproximativ repauzata tanti Pipirig irupse ca o ghiulea oprindu-se taman pe craca unui nuc bătrân. Cu această ocazie, scutură câteva zeci de nuci care căzură în capul unui drumeț aflat pe acolo cu nevoi fireşti. Dacă ai fi suferit de miopie sau ai fi avut cataractă, ai fi putu să crezi că era o babă urcată în copac să culeagă nuci, mai ales că un braț îi atârna slobod, mişcat la răstimpuri de adierea care păstorea locul respectiv.

Or, dacă tanti Pipirig părea să-şi fi revenit la viață, copleşit se pare de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, sau poate

sub imperiul emoției de a asista la propria-i înmormântare, nea Scofală făcu un atac cerebral, demonstrând încă o dată cunoscuților că şi creierul lui era bun la ceva. Noua situație stârni controverse dintre cele mai aprige pe tema: să fie băgat în groapă acum, că tot e caldă, sau să se reia totul de la început? Oricum, pe schema jocului video închipuit de Alimpie, de aici se revenea la nivelul 2.

De altfel, ce a urmat după aceste evenimente neaşteptate puteți găsi pe jocul video care va intra pe piață odată cu cartea asta (adică, sper, foarte curând!). Iar dacă nu găsiți jocul, faceți voi un exercițiu de imaginație şi scrieți o compunere intitulată „Cum am petrecut la parastas”!

Succes!

CAPITOLUL 9

DE HALOWEEN, STAFIILE VIN

În care Alimpie şi Sapienţa sunt în plin Haloween şi-şi iau la revedere până la următorul volum

Dacă tot am făcut noi din Moş Crăciun Santa Claus şi din Dragobete Valentine's Day, de ce n-am face şi din Paştele Blajinilor un Haloween! Că, în ritmul ăsta, o să ajungem să sărbătorim ziua naţională nu la 1 decembrie, ci la 4 iulie, ziua naţională a Americii. La toate astea se gândea Alimpie, desigur, nu în aceşti termeni, întrucât era abia în clasa a V-a şi nu se făcuse scriitor.

Îndeobşte, atunci când sperii pe cineva ţi-o primeşti şi de multe ori asta descurajează. De Haloween însă sperieturile sunt legale, ca să spunem aşa. Drept pentru care Alimpie şi Sapienţa prinseră să se gândească la costumele şi măştile cu care să bage groaza în oameni. Desigur, după toate cele aflate despre Alimpie şi familia sa, nu prea mai era nevoie de măşti pentru a înfricoşa pe careva, era de-ajuns să apară Linţolia, sau Copârşel, sau Oplenită şi să se scălâmbăie niţeluş. Pe de altă parte, nu puteai umbla din uşă în uşă cu Copârşel ori Linţolia ca să primeşti mere, nuci şi covrigi.

Drept pentru care Alimpie făcu rost de doi dovleci pe care sora sa îi scobi şi-i prevăzu cu câte o lumânare. Apoi îşi căutară nişte straie pe măsură în podul lui Copârşel care putea fi asemuit unui magazin universal.

– De ce şi-o fi îngrămădit toate lucrurile astea aici? se miră Sapienţa, plimbându-şi privirea peste piese de mobilier, haine, cutii de carton, conserve, borcane, mături, cărţi, sicrie, unelte, un vas de wc, ţevi, antene, aparate de radio, geamuri, o geamandură, curse de şoareci, un picior de lemn, cufărul găsit în osuar, câteva cranii, un paravan chinezesc, anvelope de tractor, un plug de lemn, un scrânciob, o casă de marcat din primele generaţii, două tablouri, unul reprezentând un ţăran cu o mână pe coasă şi cu cealaltă pe nevastă, intitulat „Mâini harnice", şi celălalt înfăţişând un om într-un sicriu şi intitulat „Natură moartă", carcasa unui răcitor (strămoşul frigiderului), o bicicletă fără roţi şi o pâlnie de gramofon, aruncate de-a valma unele peste altele.

– Din aceleaşi motive pentru care tu nu le-ai îngrămădi, îi răspunse Alimpie care avea liste detaliate cu tot ce se găsea în pod.

Undeva, în colţul cel mai îndepărtat se găsea un garderob fără picioare şi cu uşile strâmbe şi acolo ajunseră cei doi copii, după ce trudiră ca nişte alpinişti, căţărându-se peste lucruri, strecurându-se pe sub ele sau pur şi simplu îndepărtându-le din cale cu mari eforturi. O! Dar ajunşi la garderob, toate greutăţile au fost date uitării! Ce minunăţii!

În sertarul uriaş în care puteau încăpea amândoi şi mai rămânea loc şi pentru Vespasian, dădură peste bulendre cu volănaşe a căror dantelă era aşa de fină, că le era şi frică s-o atingă, alături de izmene cu nojiţe atât de murdare, încât şi gândacii le ocoleau scârbiţi, apoi mâinile li se înfundară în mătasea moale ale unor cămăşi de noapte, fiind retrase cu iuţeală când dădură peste o crustă maronie. Pe umeraşele garderobului erau înşirate rochii lungi, de seară, ornate cu pene şi strasuri, costume negre, fracuri, ce păreau într-o stare destul de bună şi care pasămite fuseseră primite de Copârşel de la toate parastasele la care participase încă

de la o vârstă fragedă. Sus, pe raft, tronau jobenuri, pălării cu borul tare, pălării de damă cu pene şi voaletă, şaluri, fulare, mănuşi de toate sorturile, acoperite de un praf atât de gros, încât părea o învelitoare croită special pentru minunățiile acelea.

– Waw! făcu Sapiența în engleză.

– Mânca-ți-aş! făcu Alimpie în minoritară.

Simt nevoia să repet ca voi, dragi cititori, elevi eminenți şi copii minune, să nu vorbiți sau să faceți ca Alimpie şi Sapiența. Deşi de la unii ca voi am auzit.

– Dacă deschidem un magazin de antichități on-line, oameni ne facem! continuă Sapiența într-o română neaoşă.

– Să fii tu sănătoasă! îi ură Alimpie care avea deja proiectul făcut.

– Mă pui pe ştatul de plată sau bunicu' află tot şi te-ai lins pe buze.

Alimpie regretă că-l luase gura pe dinainte, dar acum era prea târziu.

– Să n-ai impresia că-ți vin bani moca, căută el s-o descurajeze, tre' să pui osu' la bătaie.

Sapiența rânji cu toată gurița ei frumoasă şi-l privi cum priveşte bucătarul peştele din tigaie. Îşi iubea frățiorul, mai ales pentru că era atât de nătâng încât să creadă că e mai isteț ca ea.

– Alimpie, zise ea, plimbându-i numele prin gură ca şi cum ar fi vrut să facă gargară cu el, suntem familie, îți aminteşti? Suntem solidari, la bine şi la rău, ne ajutăm ca să trecem piedicile şi ne bucurăm împreună de realizări. Ce poate fi mai frumos ca o familie unită ca a noastră?

Alimpie exemplifică printr-un zgomot scos din buze ce ar putea fi mai frumos şi se întoarse spre garderob.

– Hai mai bine să ne alegem hainele că trece noaptea şi rămân creştinii nesperiați.

– Ah, ador noaptea de Haloween, când stafiile vin, făcu Sapiența punându-şi un şal alb peste cap şi uuu-ind unduitor: Uuuuu!

Taman în acel moment, la geamlâcul podului, acoperit de pânze de păianjeni, se ivi conturul unui cap imens care luă şi puţina lumină ce se strecura înăuntru şi care răspunse prompt apelului:

– Muuuuu!

Deşi obişnuiţi cu meniul şi cu fenomene dintre cele mai diverse, deşi şcoliţi în cimitire şi morgi, deşi trecuţi prin situaţii în care alţii şi-ar fi luat de mult lumea în cap, Sapienţa şi Alimpie traseră un răcnet care îndepărtă tot praful depus de-a lungul a zeci de ani pe straiele din garderob. Măgăoaia tremură puţin, dar nu dispăru, ba mugi din nou cu şi mai multă duioşie:

– Muuuu!

– Uf! icni Alimpie. Ce suntem aşa proşti! Nu există stafii, noi suntem cei mai îndreptăţiţi să cunoaştem asta.

Sapienţa îl privi fix, după care se puse pe râs, schimbând din mers macazul:

– Ce te-ai mai speriat! Hahaha! Eu doar m-am prefăcut, dar tu erai să te scapi pe tine!

Rog încă o dată ca fetiţele de vârsta Sapienţei să nu vorbească asemenea ei, au tot timpul în faţă!

– Ba m-am prefăcut şi eu, căută Alimpie să-şi apere reputaţia, doar se ştie că nu există stafii!

Arătarea din geamlâc lovi cu fruntea de două ori şi hârşâi din dinţii ca un ferăstrău:

– Harşt! Harşt!

Un nou răcnet al copiilor făcu curat şi peste canapeaua de lângă garderob. Apoi, cu un zgomot de foarfece ruginită, geamul se sparse ţăndări şi la lumina lunii cei doi copii putură admira capul isoscelic al Linţoliei care se hlizea angelic la ei. Haloween începuse!

– Dar ce cauţi mata acolo? întrebă Sapienţa, fetele revenindu-şi mai repede decât băieţii din sperietură.

– M-a pus tata să dau jos vaca… balubi, balubi! E pe-aici?

Timid, Alimpie aruncă o privire circumspectă Sapienţei, dar nu, totuşi, nu, mătuşa lui nu vorbise niciodată aşa de urât despre sora lui. Trebuie că era altceva la mijloc.

– Care vacă?

– Ce importanță are? îi răspunse tot cu o întrebare Lințolia.

– Vacile nu stau în poduri, insistă Alimpie.

– Asta stă, nu se lăsă nici Lințolia.

– Care asta? se băgă şi Sapiența, uşor intrigată.

– Care e în pod, o lămuri Lințolia.

– Nu e nicio vacă în pod, încercă Alimpie s-o lumineze.

– A dat-o altcineva jos? vru să afle Lințolia.

– Nu, făcu Sapiența o nouă încercare, voiam să spun că…

– Atunci e aici, mugi decisiv Lințolia.

– Vezi tu vreo vacă?

Lințolia, care urcase pe scara de lemn, pe afară, întrucât pe scărița care ducea din cămară în pod n-ar fi încăput nici cu lingura de pantofi, își băgă capul pe geamlâc şi făcu roată privirea.

– Muuuuu! şopti ea, ca şi cum ar fi chemat o pisică, după care scoase din buzunarul şorțului cu care era înțolită o mână de iarbă şi mări oferta: Hai că are mama ierbică bună pentru fetița!

Copiii continuau să se minuneze, deşi nu era prima reprezentație a Lințoliei la care luau parte.

– Vaca nu are ce căuta în pod, oftă Alimpie, care, într-un fel, ținea la mătuşa lui.

– Exact! se grăbi să confirme Lințolia. Muuuu! îşi subție ea din nou vocea.

– Şi atunci?

– Exact asta a spus şi tata… balubi, balubi… când i-am cerut să-mi aducă nițică slănină în bătătură, că tocmai găsisem o ceapă. Şi a spus că nu se poate şi cu slănina în bătătură, şi cu vaca în pod.

Măcar că expresia era taman invers, copiii o lămuriră pe Lințolia pe limba ei, anume că vaca fusese, dar plecase că avea oră de muls şi că ea, Lințolia, putea mânca acum liniştită slănina.

– Vedeți să nu călcați pe ăla! zise Lințolia arătând în spatele lor.

Copiii se întoarseră ca la un semn şi un alt răcnet de groază îndepărtă o plapumă de praf. În ritmul ăsta, curățau lună tot podul.

Ieşit din podea, un cap hidos se încrunta spre ei scoţând sunete nearticulate. Erau în plin Haloween!

– Suntem în plin Haloween! gemu Sapienţa.

Probabil a citit ce-am scris eu.

Capul se roti într-un cerc de 360 de grade, după care gura de cămilă rosti cu un şuierat:

– Date fiind consecinţele, s-a găsit vaca?

Se dovedi astfel că dovleacul aparţinea chiar lui Copârşel care şi-l scosese pe chepengul de la pod în acelaşi scop în care Linţolia se urcase pe scară.

– Bunicule, încercă Alimpie cu blândeţe, dar vacile nu pasc în pod.

Copârşel îşi roti iar dovleacul la 360 de grade şi intonă:

– Şi atunci Linţolia de ce a urcat după ea?

– Pentru că e neb…, izbucni Sapienţa, trasă repede de mânecă de frăţiorul ei care ştia că rudele trebuie respectate indiferent de starea sănătăţii mintale.

– Linţolia, adică, mătuşa Linţolia, spuse băiatul cu o voce blândă cum văzuse prin filme că se adresează doctorii pacienţilor, a luat de bună o zicătoare populară. Dar e o greşeală. De pildă, atunci când îi spui cuiva că merge cu găinile la culcare, nu înseamnă că intră în coteţ.

Copârşel dădu semne că pricepuse confuzia. Râse molcom şi prin chepeng apăru o mână butucănoasă care-i scărpină ţeasta ţuguiată.

– Linţolia, Linţolia, murmură el, nu ţi-a ajuns vaca, acum ai urcat şi găinile în pod.

Alimpie leşină pentru o fracţiune de secundă, totuşi, prea puţin pentru a scăpa de coşmar.

– Dar voi ce căutaţi aici? avu Copârşel un nou şi foarte, extrem de rar moment de luciditate.

– Nişte haine, îi răspunse Sapienţa, ca să mergem la Haloween.

Copârşel însă era concentrat pe problemă:

– Dar dacă mergi cu găinile la culcare, câte trebuie să iei cu tine în pat?

– Mu, mu, mu, mu! ugui dulce Linţolia prin geamlâc, ispitind vaca pentru a se putea apuca să mănânce slănina.

Alimpie şi Sapienţa renunţară să mai facă ordine, era deja târziu, ceilalţi copii se aflau desigur la colindat şi lor nu le mai rămânea pe urmă decât să bată din buze. Aşa că se grăbiră să-şi tragă pe ei ce le căzu sub mână, pentru a nu mai fi siliţi să asiste şi la interpretarea altor zicători populare.

Tocmai erau pe cale să coboare din pod, când, deodată, se auzi un urlet neomenesc care le îngheţă sângele în vine. Apoi, după nici o secundă, luminatorul încastrat în acoperiş se sparse cu un trosnet puternic şi o matahală dezgustătoare se prăvăli prin gaură, prăbuşindu-se drept peste căpăţâna lui Copârşel.

Răcnetul unanim de groază care urmă îndepărtă şi ultimul firicel de praf. Copârşel rupse scaunul pe care se urcase şi se precipită peste un sicriu aflat în renovare pe care-l făcu ţăndări, iar treapta pe care stătea cocoţată Linţolia pârâi şi, mai înţeleaptă, cedă. Cu un huruit asemănător Niagarei în zilele ei bune, Linţolia se surpă, luând cu ea şi jumătate din acoperişul de care intenţionase să se ţină.

Înţepeniţi de groază, Alimpie şi Sapienţa văzură cum arătarea picată prin luminator se ridică şi prinde să-şi scuture haina de cioburi şi resturi de ţiglă. Grohăiturile pe care le scotea le aduceau aminte copiilor de jelania porcului de Crăciun. Apoi, privind mai atent, cei doi copii prinseră să-şi revină la viaţă. Arătarea era chiar tatăl lor, Opleniţă, care, fără să mai fie întrebat, lămuri situaţia creată:

– Mi-a spus Panahida că s-a stricat imaginea la televizor. Nu-ş cum, dar am uitat că avem cablu şi m-am urcat să îndrept antena.

– Păi asta e casa lui bunicu', căută Sapienţa să înţeleagă.

– Da, aşa e, dar numai aici am văzut o antenă, o lămuri Opleniţă.

Pentru a restabili adevărul istoric, trebuie să spunem că nici vorbă să fie o antenă, pe acoperiş trona o sperietoare pe care Copârşel o fixase acolo ca să-i îndepărteze pe cei care ar fi vrut să-i fure antena… (Nu mai înțeleg nici eu nimic!)

În liniştea tămăduitoare care urmă se auzi ceva în genul unui cântecel.

– Muuu…

Era glasul stins al Lințoliei care picase chiar peste vaca lui Copârşel, sau, ca să fim mai exacți, peste fosta vacă.

– Aici erai sau ai căzut din pod? mai vru ea să afle.

Dar fiind fostă, vaca nu răspunse.

– Voi nu mergeți la Haloween? mai vru să afle Oplenița.

– Mersi, nu ne mai trebuie! răspunseră cei doi într-un glas.

Şi plecară acasă să-şi facă lecțiile pentru a doua zi.

Ah, ce plăcut e să fii acasă, cu mama lângă tine, când miroase a cozonaci şi e cald, iar lecțiile sunt făcute. Cu conştiința datoriei împlinite, Alimpie şi Sapiența se aşezară în fața televizorului pentru a urmări un program pentru care nu aveau nevoie de aprobarea părinților. Atmosfera era tihnită, e minunat să fii împăcat cu tine însuți şi cu ceilalți.

Deodată la geam apăru capul lui Einstein. Fireşte, nu era chiar Einstein, ci Vespasian care se mascase în Einstein, luând peruca bunicii şi ochelarii bunicului. Aducea cu Einstein tot atât cât aduce o privată din fundul curții cu o catedrală gotică. După primul moment de groază, Alimpie deschise fereastra.

– Ce faceți? întrebă contrariat Vespasian. E Haloween. Hai să-i speriem pe profesori!

E nefiresc ca un tocilar să spună asta, fiind de presupus că el iubeşte profesorii şi se străduieşte să capete cât mai multe laude din partea lor. Alimpie căută să se asigure că e Vespasian, şi nu Einstein.

– Cum de ți-a trecut prin cap să-i sperii, în loc să-i preaslăveşti? întrebă el, flămând de adevăruri nespuse încă.

– N-o să mă recunoască, spuse Vespasian, pe care l-ar fi recunoscut şi un orb, iar pe de altă parte nu am de gând să merg decât la profu' de sport.

Să sperii profesorii! Ce poate fi mai tentant!? Măcar o dată pe an să te răcoreşti şi tu!

Alimpie dădu mai tare sonorul televizorului şi, îmbrăcându-se la repezeală cu hainele luate din pod, sări pe fereastră, urmat ca o umbră de Sapienţa. Dar în seara aceea de Haloween, destinul avea să le joace o festă şi cei trei se vor trezi în plină aventură!...

Ah! Observ că paginile cărţii ăsteia aproape că s-au terminat. Aşa că nu-mi mai rămâne spaţiu decât să vă anunţ că despre noile isprăvi ale lui Alimpie, Sapienţa şi Vespasian veţi putea citi în continuare în…